

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Acta Conciliabvli.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO CHRISTI 431

Τ Α ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΑΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ. ACTA CONCILII ABVLI.

Αναφορὰ τῆς ἀνατολικῶν πατρῶν βασιλείας ἧς παρὲς ταύτην τὸ σύμβολον τῆς ἐν Νικαίᾳ ἀγίας πατρῆσον, ἀναγαγόντες ἐκ δὲ τῆς ἀγίας καὶ οἰκουμένης σιωδότου τυπωθέντα ἔπι τοῖς παροδοδεύουσιν αὐτῆς λιβέλλοις ὡς Κυρίλλου καὶ Μένωνος τῆς ἀγιωτάτων ἡλίου ἐσάλην Εἰρήναιω κόμητι, καὶ δι' αὐτὸν ἀπέδοσαν.

Relatio orientalium ad imperatorem, cui symbolum sanctorum Nicænorum patrum præposuerunt, referentes de sanctæ & œcumenicæ Synodi decretis super libellis, quos sanctissimi Cyrillus & Memnon ipsi obtulerūt. Fuit autem relatio hæc ad Irenæum comitem missa, & per ipsum imperatori exhibita.

ΘΡΗΝΩΝ ὡς ἀληθῶς καὶ δακρύων καὶ ὀδύμενων ἀξία τὰ ὑπὸ τῆς λεγομένης Ἐπισκοπῆς Ἐπιτομῆς ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ θανάτῳ καὶ τῇ μετὰ καὶ ἀρρήτῃ τῆς ἐκκλησίας μυστήρια παύροις. καὶ καταρεθέντες γὰρ ὑφ' ἡμῶν διὰ τὰς πολλὰς αὐτῶν παρανομίας Κυρίλλου καὶ Μένωνος, καὶ διὰ τὸ δυνάστευον Ἀπολιναρίου φρόνημα, ὃ ἐν τοῖς κεφαλαίοις τοῖς ὑπὸ αὐτῶν πεμφθεῖσιν ἱερῆ καὶ λιβέλλοις, ὡς ἐγνωμένον ἔπι τῆ παρόντος, ἔδοσαν τοῖς λοιποῖς τὰ ἀδύνατα ἐκείνα πεποιθήσει, καὶ τοῖς κεφαλαίοις ἐκείνοις τοῖς ἀίρετικοῖς καὶ ἀπογορεύσασιν καὶ διὰ τῆς παρ' ἡμῶν τῆς ἀκοινωνήσεως ὑποβληθέντες Ἐπιτομῆς, ὡς παρ' ἡμῶν ἀδικηθέντες, καὶ δικασταῖς χριστιανικοῖς τοῖς ὑποβληθεῖσιν οὗσι, καὶ τοῖς ἴσοις ἐκλήμασιν ὑποκειμένοις, ἐκάλεισαν ἡμᾶς εἰς κελίεσσιν, ὅθεν ἀκήρατον τῆς ὀρθοδόξιας πίστιν διαφυλάττειν παροαιρουμένων. εἶτα ἡμῶν

NÆ temerarii eorum conatus qui episcopi dicuntur, lamentatione, lacrymis & luctu sunt digni: siquidem etiam magna illa secretaque ecclesiæ mysteria, tamquam in scena ac theatro, ludibrio exponunt. Etenim Cyrillus & Memnon propter multa scelera, impiumque Apollinarismum, quem ex capitibus, quæ ipse (Cyrillus) emisit, deprehendimus, a nobis exautorati, libellos quosdam, ut in præsentia accepimus, reliquis qui illa nefaria perpetraverant, & illis hæreticis capitibus subscripserant, exhibuerunt; atque ob id excommunicationis censura a nobis subiecti, tamquam iniuria fuissent a nobis affecti, iudicibusque vsi præuaricata legis reis, iisdemque criminibus implicatis, nos, quibus propositum est orthodoxam fidem integram conseruare, in iudicium vocauerunt. Postea vero,

Innocentium absolutionem id fuisse indicare videtur. Omnia hæc mera mendacia sunt, & calumniae imposturae.

Schismatici ad Synodum citati, compere non sunt ausi, ut ipsi met facerent.

cum competenter respondi-
mus, pietatis vestrae placitum hac
de re expectari oportere, atque
haec etiam bis & ter dixissemus;
pietatis functione sacerdotalem,
vt sibi persuadent, illis restituc-
runt: idem moliti, ac si quis, cum
ipse sit ligatus, neque semetipsum
a vinculis expedire valeat, alium
tamen solvere conetur. Nam si
Memnonis & Cyrilli depositio a
nobis facta, valida non fuisset; nec
libellos exhiberi, nec depositos
absolui, quod ipsi putant, oportebat.
Sin autem ea exauctoratio
vere iusta legitimaque fuit, vt re-
uera fuit; horum quoque excom-
municatio, perinde ac depositio,
iusta validaque existet: ab iisdem
enim haec & illa manauit. Haec
cum ita se habeant, quomodo ex-
communicationis vinculis inno-
dati, & omni sacerdotali func-
tione priuati, depositis sacerdotii
ministerium restituere potuerunt,
idque maioribus quoque sese in-
uoluentes criminibus? Quippe
excommunicati cum essent, com-
munionem temere attentarunt,
& cum depositis, etiam ante ridi-
culam illam absolutionem, con-
tra iura communicauerunt. Ro-
gamus itaque maiestatem vest-
ram, ne ecclesiasticas leges pro-
culcatas neglectui habeat; sed vt
fidem impugnatam quam celer-
rime vindicet, nobisque infidiis
appetitis (nam sexcenta mala, ea-
que extrema, minantur) succur-
rat, & hinc liberatos ad regiam
ciuitatem euocet; vt coram pie-
tate vestra illorum iniquitatem
& impietatem redarguamus. Per-
suasum enim habemus, fieri non
posse, vt legitimo ordine, quae
proposita sunt, constituantur, nisi

*Schismatici Synodum Constantino-
polim aut Nicomediae dolose trans-
ferri efflagitant.*

ἀκολουθῶνς ὑποκρινάμενων, ὡς καὶ ἡ
ἀναμείναι τὰ ᾧ τῆς ὑμετέρας δι-
σεβείας τυπούμενα, καὶ δις καὶ τρίς
ταῦτα εἰρηκότων, παιδία ἢ ἡσάμενοι
ἔδν τ' δισεβείας δεσμοῖς, ἀπέδοσαν
αὐτοῖς, ὡς γε νομίζοισι, τ' ἱερουργίαν
ὅμοια ποιῶντες, ὡσπερ αὐ' εἰς δε-
σεμῆρος, καὶ εαυτὸν τ' δεσμῶν ἀπαλ-
λαξάμεν διωάμενος, ἕτερον λύειν
ἴπληρησεν. εἰ μὲν γὰρ ἐκ ἀξιοχρεως
ἴω ἢ ᾧ ἡμῶν γησομῆν Μέμνον
καὶ Κυρίλλου κατ' αἰρέσεις, ἐξελῶ μη-
δὲ λιβέλλοις δοθῶμαι, μηδὲ λυθῆ-
ναι, ὡς γε νομίζοισι, ἔδν κατ' αἰρέσιν
ταῖς εἰ ἴδληθῶς, ὡσπερ οὐδ' ἄλληθῶς,
ἀξιοχρεως ἴω, καὶ ἡ ἀκοινωνησία ὡς-
αὐτῶς ἀξιοπτος καὶ βεβήα. ᾧ γὰρ
τ' αὐτῶν αὐτῆ κακείνη ἐχρήσθη. ἑυτων
ἴ οὕτως ἐχόντων, πῶς οἶόν τε ἴω ἔδν
ἀκοινωνήτοις, καὶ πάσης ἱερουργίας
κεκωλυμένοις, τοῖς κατ' αἰρέσιν ἱε-
ρουργίαν ὀποθῆναι, καὶ ταῦτα μείζον
ἐκλήμασιν εαυτῶν περὶ εἰρήνης;
ἀκοινωνήτοις γὰρ ὄντες, τ' τε κοινωνίας
κατετόλμησαν, καὶ τοῖς κατ' αἰρέσιν
ᾧ ἀνόμως ἐκοινωνήσαν, καὶ περὶ τ'
καταγέλαστος λύσεως. θεομῆτα ἑ-
νω τῆς ὑμετέρου κράτους μὴ ᾧ εἰδῆν
ἔδν ἐκκλησιαστικοῖς πατρυμένοις δε-
σμοῖς, ἀλλ' ὡς τάχα ἐπαμῶναι
τῆ πῖστος πολεμουμένη, καὶ ἡμῶν ἴπ-
βουλομένοις. μετὰ γὰρ ἡμῶν ἀ-
πλοδοσιν ἀνήκεσα: καὶ κελύσαι ἡμῶς
ἐν τῷ εἰν ἀπαλλαγῶναι, καὶ εἰς τὴν
βασιλίδα πόλιν παραγῆναι, ἵνα
ἴπ τῆς δισεβείας τῆς ὑμετέρας καὶ
τῶν παρανομῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀσε-
βείων διελέγξωμεν. ἀδωάτων γὰρ,
ὡς ἡγομῆτα, διχα τῆς ὑμετέρας κατ-
τοῖς διτάκτως καὶ ἐν δέσμοις τὰ
περ-

ANNO
CHRISTI
431.

Προκείμενα τυπωθέντα. εἰς ἃ ἔπο μὴ
 ᾤρασθ' ὑμῶν τῇ γαλιουθίᾳ, εἰς τὴν
 Νικομήδειαν μετὰ κληθῆναι ᾤρακα-
 λῆ μὲν ἵνα ῥαδίως κ' ἁ γινόμενα δη-
 λώσῃ τῷ ὑμετέρῳ κράτ' κ' εἰς τῆς
 ὑμετέρας δόσεβείας δέχωμθα τύποις.
 Πρωτάξαι ἃ παρακαλοῦμεν τὸ Φι-
 λόχειον ὑμῶν κορυφῶν, μὲν ἐκείνου
 μητροπολίτου δύο μόνοις θεοφιλεστά-
 τοις ἐπισκόποις συκληθῆναι, τὸ ἴδιον
 πληθὺς πρεσβυτέρων εἰς δογματῶν ζή-
 τῆσιν, δορυβόιοι ἃ μόνον οἶδεν ἐργάζε-
 σθαι. διὸ κ' ὁ θεοφρημῶν μὲν πλη-
 θους παρεγγύοντο, * τῷ τῶ μόνω παρ-
 ρώουτες, ἀλλ' ἐκ ἀληθείας κ' δογμα-
 τῶν ὁρθότητι, κ' σκοπόν ἐχόντες διὰ τῆς
 πληθους ἃ οἰκίαι μετ' ἑσθ' εἰς ἐργον
 ἀγαγῆν, κ' τῷ πληθῶ τ' ὑπογραφῶν
 σωαρπάσαι. ἡμεῖς ἃ τῷ ὑμετέρῳ
 δεασίματι πρὸς ἑσθ' ἐμῶν, κ' νομισάντες
 ὀλίγοις ὄξερα κείν' εἰς ζήτησιν δογμα-
 τῶν, τρεῖς ὄξερα κείν' ἐπαρχίας ἐλη-
 λυθέντων, κ' μέγιστον τῶ παρόντος εἶναι
 τὸ ὑμετέρας δόσεβείας ὄροις φυλάτ-
 τόντες, ἐκ ἀπεπειλά μὲν αὐτόθεν θεοφι-
 λεστάτοις ἐπισκόποις, αἷς οἱ πάντες ὁμο-
 κόλως το λμῶντες πεποιθήσασιν, ἀλλὰ
 διὰ γραμμῶν ἃ ἐγγεῖν ἐδιδάξα-
 μὲν, σκοπόν ἐχόντες μὴ ἀπεινῶν τοῖς
 δόσεβείαι ὑμῶν δεασίμασι. πρὸς δὲ
 τοῖς ἀντιβουλοῦμεν ὑμῶν τὴν δόσε-
 βείαν, κ' ἂν ὄσαι πάντας τῆς κ' Νίκαιαν
 ὑπογραψαί πῖστ', τὴν τοῦτων ἡμῶν
 πρὸς ἐτάξαι μὲν τῶν γραμμῶν καὶ
 μηδὲν αὐτῇ ξένον ἐπέσει γαγῆν, μήτε
 ψιλὸν αὐθροπον ὁ κῶρειον ἡμῶν Ιη-
 σουῦ Χριστὸν λέγοντας, θεὸς γὰρ ὅστι
 τέλειος, κ' ἀνθρωπος τέλειος, μήτε
 παθητὴν εἰσαγγῆν τὴν θεότητα τῆς Χρι-
 στοῦ. πολμηρόν γὰρ ἐπίσης ἐκάπερον.

vestræ maiestatis auctoritas inter-
 cedat. Quod si hoc serenitati ve-
 stræ non probatur, supplicamus
 Nicomediâ accersiri, vt expedite
 quæ aguntur dominationi vestræ
 significemus, vestræque pietatis
 sanctiones accipiamus. Obscra-
 mus etiam celsitudinem vestram
 Christo dilectâ, vt cum quolibet
 metropolitano duo dumtaxat re-
 ligiosissimi episcopi cõuocentur.
 Nam multitudo ad dogmatum
 quidem inquisitionem superflua
 est, solum vero nouit excitare tu-
 multus. Quamobrè & supra me-
 morati multitudine stipati vene-
 runt, hac sola confidentes, non au-
 tem veritate, aut dogmatum re-
 stitutine: atque hoc vnum stu-
 dent, vt hominum turba quod vo-
 lunt efficiant, subscriptionumque
 multitudine animos fallaciter oc-
 cupēt. Nos vero vestro edictõ ob-
 sequentes, & paucos quosdam ad
 dogmatum examinationem plus
 satis futuros arbitantes, tres tan-
 tū ex qualibet prouincia huc ac-
 cessimus, vestræque pietatis decreta
 perpetuo obseruantes, piissimos
 episcopos istuc non amadauimus,
 vt fecerūt illi qui omnia facile au-
 dent; sed quæ oportuit, per literas
 significauimus: hoc vnum ob o-
 culos versantes, ne piis vestris de-
 cretis obsistamus. Ad hæc pieta-
 tem vestram obnixe obtestamur,
 vt omnibus præcipiat, vt fidei in
 ciuitate Nicæna expositæ (quam
 huic quoque epistolæ nostræ præ-
 posuimus) subscribant; nihilque pe-
 regrinum ipsi adsuant, neque Do-
 minum nostrum Iesum Christum
 purum hominem esse dicant: nam
 & Deus perfectus est, & homo
 perfectus: neque Christi deitatem
 patibilem inducant: vtrumque e-
 nim æque temerarium est.

Schismatici
 paucitatem
 suam sibi ob-
 esse cognosce-
 tes, orthodo-
 xorum mul-
 titudinem in
 contemptum
 adducere
 student.

Sed tamen a-
 lios suborna-
 stis, qui mul-
 to plus pote-
 rant, quam
 vestri schi-
 smatici epi-
 scopi.

Concil. Tom. 5.

De schismaticis.

Περὶ τῶν ἁποστασίων.

Sacra diæceſeos orientalis Synodus, ceterique una cum ipsis ex diuerſis prouinciis ac diæceſibus congregati, videlicet ex Bithynia, Piſidia, & Cappadocia ſecūda, Paphlagonia, Europa, Myſia, Rhodope, Theſſalia, interlocuti ſunt quæ ſequuntur.

Ἡ ἀγία συνόδος, ἢ τε τῆς διαβουλικῆς διοικήσεως, καὶ ἡ συνὰ αὐτοῖς ἐκ διαφόρων διοικήσεων καὶ ἐπαρχῶν συνηγμένοι, Βιθυνίας, Πισιδίας, καὶ Καππαδοκίας δευτέρας, Γαλαταρίας, Εὐρώπης, Μισίας, Ροδόπης, Θεσσαλίας, διελέκθησαν ἡ ἑσπευταγμένα.

PROPTER ecclesiasticas controuersias nuper enatas Ephesum ab illis conuocati, quos Deus ad iuste regnandum selegit, & ad orbis terræ gubernaculum instituit, quique subditos sapienter ac pie regunt, impigre ad dictam ciuitatem nos contulimus. Cum autem non parum temporis propter turbas a Cyrillo & Memnone excitatas incassum fluxisset, secundisque ac tertiis destinatis pientissimorum Christianique amantium imperatorum nostrorum literis præceptum esset, vt Dei ecclesiæ, quæ vbiq; sunt, pacis vinculo coniungerentur, atque in fidei expositione, quam beati patres apud Nicænam ciuitatem ediderant, acquiescerent, exortis videlicet scandalis e medio sublatis, conati sumus episcopos cum Ægyptii Cyrilli sententia facientes, hæreticisque illius expositis capitibus adstipulatos, inducere, vt (capita) illa orthodoxæ fidei aperte repugnantia condemnarent, & expositione Nicæna contenti essent, iuxta Christianissimorum imperatorum nostrorum sanctionem. Verum cum hoc illis (quod nicaissima τῶν φιλοχρίστων ἡμῶν βασιλέων. μὴ δυνώμενοι δὲ αὐτῶν πείσσει

Τῶν ἐναγχοῦ ἀναφύεντων ἐκκλησιαστικῶν ἐνεκα ζητημάτων εἰς τὴν Εφεσίων πόλιν συγκαληθέντες ὑπὸ τῶν δικαίως βασιλευσάντων ὑπὸ τῆς θεοῦ δοκιμασθέντων, καὶ ἑσπόμενων τῆς οἰκουμένης ἐξελιγμένων, ἡ ἑσπευταγμένα τε καὶ ἐσπευταγμένα ὑπὸ τῶν ἀποστόλων ἀποστόλων, ἀόκτως τὴν εἰρημεινῶν κατελαβομένη πόλιν. χρόνου δὲ τελειώσας ἐκ ὀλίγου διὰ τὰς γενημενίας ὑπὸ Κυρίλλου καὶ Μემνονος ταραχάς, καὶ δις καὶ τρις γενηματων φοιτησάντων ὑπὸ τῶν ἡμετέρων βασιλέων, ἡμετέρων πῶν δεσμιῶν τῆς εἰρημεινῶν ἐνώσσει τὰς ἀπανταρχοῦ τῆς θεοῦ ἐκκλησίας, καὶ ἡμετέρων ἀδελφῶν τῆς ἐν Νικαίᾳ ὑπὸ τῶν μακαρίων πατέρων ἐκπεδείξι πιστῆ, ἐκβαλλομένων δηλαδὴ τῶν ἀναφύεντων σκανδάλων ἐπεφάσθημεν ἡμετέρων ἡμετέρων τῆς Αἰγυπτίου Κυρίλλου φρονήσαντας ἡμετέρων, καὶ τοῖς ὑπὸ αὐτῶν ἐκπεδείξι ἀρετικῶν κεφαλῶν καυτοπροφάντας, πείσσει ἀνελεῖν ἐκείνα τὰ τῆ ὀρθοδόξου πιστῆ λυμηνόμην σαφῶς, ἡμετέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ γενομένη ἐκπέσει, καὶ τὸ ἐσπευταγμένα

Quomodo de pace cum synodi patribus tractatis, qui nunquam prodire ausi fuissent?

ANNO
CHRISTI
431
* 431

διὰ τὴν κακῶς γνησιμῶν αὐτοῖς πα-
τρῶν, ἢ ἀποστόλων, ἢ τῶν ἁγίων
παιτέρων ἢ ἐπιπέποιθοντες, καὶ μηδὲν
αὐτῶν ἐξ ἑνὸς ἄλλοῦ ἢ ἑξ ἑτέρου συγχαρη-
σαντες, τούτων ἐσθράφως ἐκδέσθαι,
καὶ ταῖς ὑπογραφαῖς τῶν οἰκείων ὁ-
μολογίαν βεβαιῶσαι. Ὡς κεῖ γὰρ τῶν
ὀλίγων τούτων ῥημάτων ἢ ἐκ δεξιῶν καὶ
ἢ ἀριστερῶν διδάξαι τὸ ἀκριβές, καὶ
ἢ τῆς ἀληθείας ὑποδείξαι τὴν τελ-
εσθῶν, καὶ τῆς αἰρετικῆς καταδοξίας
ἐλέγξαι τὴν πλῆλῶν. ἔστι δὲ ἢ ἐκ δε-
ξιῶν τῆς πίστεως οὕτως.

Πιστεύομεν εἰς ἕνα θεόν, πατέ-
ρα πάντοκρον, πάντων ὁρατῶν
καὶ ἀορατῶν ποιητὴν. καὶ εἰς ἕνα
κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, ὃν τῷ
θεοῦ, γνησιμῶν ἐκ πατρὸς μονογε-
νῆν, ὑψίστην ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς
θεοῦ ἐκ θεοῦ, φῶς ἐκ φωτός, θεὸν
ἀληθινὸν ἐκ θεοῦ ἀληθινοῦ. γνησιμῶν
ἐκ πατρὸς, οὐ ποιεῖν ἐκ πατρὸς
τε: διὸ οὐτὸ πάντως ἐγγύεον, καὶ
ἐκ οὐρανῶν καὶ ἐκ τῆς γῆς. ὅς ἡ-
μας ἑῶν ἀνθρώπων, καὶ διὰ τὴν ἡμε-
τέραν σωτηρίαν κατέβη ἐκ οὐρα-
νῶν, καὶ ἐνανθρωπήσας, καὶ
παθήσας, ἔαυτις ἐν τῇ ἡμέρᾳ
ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς, καὶ ἐξ ἑξ ἑτέρου
ἐκ πατρὸς καθεσθῆναι, καὶ ἐρχόμενον
κρίναι ζῶντας καὶ νεκροὺς. καὶ εἰς τὸ
πνεῦμα τὸ ἅγιον. ὅσον δὲ λέγοντας.
ὡς ποτε ὅτε ἐκ τοῦ, καὶ περὶ γνησι-
μῶν ἐκ τοῦ, καὶ ὅτι ἕξ ἐκ ὄντων
ἐγγύεον, ἢ ἕξ ἐτέρας ὑποστάσεως ἢ
οὐσίας φάσκοντες εἶναι, ἢ ἀφροδίτων, ἢ
ἀλλοιωτῶν ὅσον τῶν θεοῦ: τοῦτοις
ἀναθεματίζετο ἢ καθολικῆ καὶ ἀπο-
στολικῆ ἐκκλησίᾳ.

Αὕτη ὅστις ἢ πίστις, ἢ ἐξέθεντο
Concil. Tom. 5.

mirum peruersa opinio animos
illorum præoccupasset) persua-
dere non possemus; nos sanam pa-
trum fidem sectantes, nihilque ex-
traneum illi admisceri patientes,
hanc in scriptis exponere, sub-
scriptionibusque confirmare no-
stram confessionem compulsi fu-
mus. Horum namque paucorum
verborum expositio sufficit cum
ad pietatis doctrinam exacte tra-
dendam, tum ad veritatis viam
ostendendam, tum ad redarguen-
dos hæreticæ prauitatis errores.
Habet autem ea fidei expositio
hunc in modum.

Credimus in vnum Deum, Pa-
trem omnipotentem, visibilibus
omnium & inuisibilibus facto-
rem. Et in vnum Dominum Ie-
sum Christum, Filium Dei, na-
tum ex Patre vnigenitum, hoc
est, ex patris substantia: Deum de
Deo, lumen de lumine, Deum ve-
rum de Deo vero; genitum, non
factum, consubstantialiam patri,
per quem omnia facta sunt, quæ
in cælo, & quæ in terra. Qui pro-
pter nos homines, & propter no-
stram salutem descendit, & incar-
natus est, & homo factus: passus
est, & tertia die resurrexit, & a-
scendit in cælos, sedetque in dex-
tera patris, & venturus est iudi-
care viuos & mortuos. Et in Spi-
ritum sanctum. Qui autem di-
cunt: Erat aliquando cum non
erat, & antequam nasceretur, non
erat, quodque ex nihilo factus est,
aut ex alia substantia aut essentia,
aut vertibilem, aut alterabilem
esse filium Dei asserunt: eos ana-
thematizat catholica & apostoli-
ca ecclesia.

Hæc est fides, quam patres
expofuerunt; in primis quidem
Fidei Nica-
na Symboli
facit contra
omnes hære-
ses.

Rrrr ij

ANNO CHRISTI 431.

contra Arium blasphemantem, & Filium Dei creaturam esse dicentem; tum vero contra omnem hæresim Sabelli, Photini, Pauli Samofateni, Manichæi, Valentini, Marcionis, & contra omnem hæresim quæ aduersus ecclesiam catholicam sese erexit: quos etiam episcopi illi, qui trecenti decem & octo numero in ciuitate Nicæa olim conuenerant, condemnarunt. In hac fidei expositione nos omnes conquire scere confitemur; & qui hic Ephesi conuenimus, & qui in prouinciis nostris degunt religiosissimi episcopi, assensum præbentes omnibus his quæ a nobis agentur. Sipientis enim consilio morem gerimus: *Ne transferas, inquit, terminos aternos, quos posuerunt patres tui.* Ceterum capita, quæ hæretico sensu imbuta Cyrillus Alexandrinus nuper exposuit, quibusque nonnullos superuacaneos & stolidos anathematismos atexit, & quæ episcoporum calculo ac subscriptione corroborare conatus est, illa sancta Synodus Ephesi congregata explodit, & ab orthodoxa fide aliena esse decernit.

Prout. 22. v. 28.

Imo sancta Synodus ea omnia ut orthodoxa communi omnium suffragio approbavit.

Ioannes episcopus Antiochiæ orientalis, sanctæ fidei præscriptæ consensu.

Epistola hæc ad Rufum habetur infra suo loco iuxta feriè rerum gestarum.

Subscripserunt autem similiter & reliqui ipsorum episcopi; qui etiam per epistolam, qua subiungitur, Rufum episcopum ut ipsis auxiliaretur, rogauerunt.

βλασφημοῦτος, καὶ λέγοντος κή-
μα εἶναι ὃν τῶ θεοῦ· καὶ πᾶ-
σης αἰρέσεως, Σαβελίου τε, καὶ Φω-
τινοῦ, καὶ Παύλου τῆ Σαμοσατέως,
καὶ Μανιχαίου, καὶ Οὐαλεντίνου,
καὶ Μαρκίων· καὶ πᾶσης αἰρέ-
σεως, ἥ τις ἐπαπέστη τῇ καθολικῇ ἐκ-
κλησίᾳ· οὓς καὶ κατέκρινον ἐν τῇ
Νικαίᾳ ἐν πόλει σωτηρημένοι Ἰππικο-
ποῖ τετρακόσιοι δεκάοκτώ. ταύτη τῇ
ἐκδέσει τῆς πίστεως ἅπαντες ἐμμένειν
ὁμολογησάμενοι, ἡμεῖς τε ἐν Ἐφέ-
σῳ συνελθόντες, καὶ ἐν ταῖς ἡμε-
τέραις ἐπαρχίαις διοσεβέστατοι Ἰπ-
ποκοποῖ, συντέμενοι ἐμμένειν πᾶσι
τοῖς ὑφ' ἡμῶν προσηγορευμένοις. πᾶσι
μὲν τῶ θεοῦ λέγοντι· μὴ μέ-
ταρτέρετα ἀνάγια, ἀ ἐξ ἑνὸς πατέ-
ρος ἑστί. τὰ δὲ ἐναχὸς ἐκ τοῦ Κυρίλλου
τῆς Ἀλεξάνδρειας ἐκτεθέντα ἀ-
ρετικὰ κεφάλαια, οἷς καὶ ἀναθεματι-
σμοὺς θεοπίοις καὶ ματαίοις συνέθε-
ξε, καὶ ἐπέθετο ταῦτα κερῶσαι καὶ
ψήφῳ καὶ ὑπογραφῇ Ἰπποκόπων,
ἐκβάλλει καὶ ἄλλοτελοῖ τῆς ὀρθοδόξου
πίστεως ἢ ἐν Ἐφέσῳ συναθροιστῆσαι
ἀγία συνόδος.

Ἰωάννης Ἰπποκόπος Ἀντιοχείας
τῆς ἀνατολῆς συνετέμεν τῇ προγε-
γραμμένη ἀγία πίστι.

Συνυπέγραψαν δὲ ὁμοίως καὶ
ἄλλοι αὐτῶν Ἰπποκοποῖ, οἱ ἄλλοι
διὰ τῆς ἐξῆς αὐτῶν Ἰπποκόπης καὶ Ροδ-
φον Ἰπποκόπον συναθροιστῆσαι αὐτοῖς
ἠξίουσαν.

ANNO CHRISTI 431.

Ἰσὺν βασιλικὸν γράμματ' ἔχοντα, ὑπο-
σαλέντ' ἑὶ Εφέσω πρὸς τὴν
ἀγίην συνόδον διὰ Γαλλα-
δίου μαγιστριανοῦ, ἀνατρέ-
ποντ' ἅμα ἑἰς αὐτῶν πρε-
σβυτέρων, ὡς ὁ Φειλοῦσις ἀνώθεν
ἠγέσθαι συζητήσεως.

*Exemplum imperialium litera-
rum, quæ Ephesum ad san-
ctam Synodum per Palladiū
magistranium eo fine missæ
sunt, ut euertent quæ antea
per ipsos (Concilii patres) a-
cta fuerant, tamquam de inte-
gro fieri debeat fidei discussio.*

Αὐτοκράτορες Καίσαρες, Θεοδο-
σιος καὶ Οὐαλεντινιανὸς, νικη-
ταί, ἑπιποδοχοί, μέγιστοι, ἀεισέ-
βαστοι, τῆ κατ' Εφεσον ἀγιωτά-
τη συνόδῳ.

*Imperatores Cæsares, Theodo-
sius & Valentinianus, vi-
ctores, triumphatores, maxi-
mi, semper Augusti, sanctissi-
mæ Synodo Ephesinæ.*

ΤΟΥ μεγαλοπρεπέστατου κό-
μητος τ' κτιστοῦ αὐτοκράτορος ἡ-
σίων Κανδιδιανῶν γινώσκοντος ἡ-
μῶν, μεμαρτυρήσασθαι ἡμετέρας ὁσέβεια
πρεσβυτέρων ἵνα καὶ ἅμα τὸ πρε-
σβυτικὸν καὶ τὴν Εφεσίαν γερουσίαν
μηδὲ πόλιν, οὔτε πάντων, ὡσπερ ἐ-
δέδοκτο, τῆς δευσεβαστῶν ἐπισκό-
πων σωμηνιανῶν καὶ τοι τῶν τῆς
μεγαλοπόλεως Ἀντιοχείας ἐπισκό-
που πλησιάζον ἢ δὴ σὺν ἑτέροις μη-
τροπολίταις μέλλοντ' οὔτε τῆς ἡ-
δὴ πρεσβυτέρων συσκεψαμένων,
ἢ ὁμονοσούντων ἀλλήλοις, οὔτε μὲν
τὰ πρὸς τῆς πίστεως καθ' ὃν ἐχρῆ-
στον ἔξετασάντων, ἢ ὡσπερ τοῖς
ἐγκλησασθεμένοις δεύοις ἡμῶν πε-
σειχοῦ γράμμασιν· ἀλλὰ ὡς ἐδή-
λω ἵνα τὴν ἵνα πρὸς ἵνα
ἀπέχθειαν, διὰ πολλῶν τῶν πρὸ
τῶ ὁπωσὺν δόξαντα σπουδῶν, οὔτε
πρὸ ἀκαλύμματι χηρῶν δυνά-
στηντων. διὸ νομίσθεν αὐτῶν λογισμῶ
τῶ γερουσία πρὸς ἅμα ὅθεν δέδοκ-
ται τῆ ἡμετέρας ἀπότινι, χερῶν μὲν τῶ

MAGNIFICENTISSIMI Candidiani deuotorum do-
mesticorum comitis relatu pictas
nostra accepit, quædam in Ephe-
siorum metropoli per tumultum,
ac secus quam conueniat, transa-
cta fuisse. Nam neque omnes, vt
decretum erat, piissimi episcopi
conuenerunt (cum tamen ma-
gnæ Antiochenæ ciuitatis episco-
pus cum aliis metropolitanis iam
appropinquaret) neque illi qui
iam venerant, simul consultaue-
runt, nec inter se consenserunt,
neque ea quæ de fide sunt, modo
quo oportebat, vel prout conti-
nebatur sacris literis nostris, quas
subinde misimus, examinaue-
runt: sed res ita gesta est, vt mani-
festum euaderet, alios aliis esse in-
fensos ob vehemens studium er-
ga illa, quæ quomodocumq; pla-
cita sunt, nec velamen prætende-
re valentes. Quare quæ gesta sunt,
studio acta esse, quilibet existi-
mauerit. Proinde sacræ maiestati
nostræ placuit, talem procedendi
modum nullum habere locum,

Falsa Candidiani narratio imperatores decipit.

Omnia hæc falso relata fuerunt imperatoribus, vt ex precedentibus patet.

* αὐτὸ κατὰ τὴν μνησίαν

* ἀκαλύμματι

Imperatores ad subreptiam narrationem rescindunt Cœciliū alia.

aut momentum : his vero quæ in- epte ac citra ordinem gesta sunt, cessantibus, doctrinam de pietate prius, sicuti decretum fuit, discuti, eamque iuxta communem totius Synodi sententiam in postero obtinere. Neque enim pietas nostra æquo fert animo præiudicia de industria præsumpta: quimo quæ gesta sunt, vique adeo ægre fert, vt donec pietatis dogmata ab vniuersa Synodo fuerint examinata, & quispiam e sacro nostro palatio vna cum magnificetissimo Candidiano comite destinetur, qui nostro iussu quæ acta sunt cognoscat, quique quæ legitimo ordini dissentanea sunt, prohibeat, neminem episcoporum qui conuenerunt, ab Ephesiorum ciuitate abscedere, vel ad sacrum nostrum comitatum venire, vel in suam patriam reuer- ti, vllatenus sit passura. Quod enim nulli hoc liceat, nullusve speret id tuto sibi successurum, hæ litteræ sufficient ad denuntiandum pietati vestræ, ne quid aliud præter nostram iussionem iam ante perpetratis in posterum adiiciat. Quin & hoc quoque sanctitatem vestram non lateat, nos illustri- mis prouinciarum præfectis scripsisse, ne vllum prorsus in patriam vel ciuitatem suam nostro iniussu redeuntem admittant. Oportet enim omnia iuxta Dei beneplacitum, contentione seclusa, veritatisque studio adhibito discuti, ac tum demum a vestra pietate confirmationem obtinere: quandoquidem sacra nostra ma- iestas non tamquam pro homini- bus nunc, aut etiam pro sanctissi- mo piissimoque Nestorio, vel pro alio quopiam sollicita est, sed ip- sius veritatis, & dogmatis ipsius

αὐθεντίαν τῆς ἀνακτοῦθως γερονό- των ὁργουῶτων, ἑστὶν ὡς τῆς βίσε- βείας λόγους, ὡς περ ἐδέδουτο, πρῶ- τερον ἐξέταδίωαι, καὶ τὸ κοινῆ πά- σῃ τῆ συνόδου δοκοῦν εἰς τὸ ἐξῆς χρῶ- νον κρατεῖν· ἐκ ἀνευρομένης τῆς ἡμετέ- ρας βίσεβείας τῆς ἐξ ἰπποκράτους πρῶ- τως ἀνακτοῦθως, ὡς κελεύειν μέγεις ἀπὸ καὶ τῶν πατρῶν τῆ συνόδου τὰ τῆς βίσεβείας ἐξέταδίω δόγματα, καὶ ἁποσταλῆναι ἐν τῆς θεοῦ ἡμῶν πα- λαίου ἅμα τῶ μεγαλοπρεπεστάτω Κανδιδιανῶ τῶ κόμητι, τὰ πεπρα- γμένα καὶ κέλυσιν ἡμετέρου εἰσόμε- νος, καὶ κωλύσων τὰ ἀνακτοῦθως, μη- δὲ ἁποστῆναι ἕνα τῶν σωματευμένων ἰπποκράτους τῆς Εφισίων πόλεως, μή- τε μὲν ἰπποκράτους τῆς θεοῦ ἡμῶν ἐλθεῖν στρα- τῶ πεδον, ἢ ἰπποκράτους ἐαυτῶν πατεῖδα ἀπαστρέψαι, ὡς γὰρ μηδὲν τῶ ἐξ- εἶναι, μηδὲ ἐλπίζειν ἀδελφῶς πρῶ- τερα, ἵκανά * μὲν οὖν καὶ τῶν τὰ ἐστὶν τῆ ἡμετέρας θεοσεβείας παρεῖρησαι τὰ γράμματα, μή τι καὶ ἕτερον παρὰ τῶ ἡμετέρου κέλυσιν τοῖς γερονό- σι πρῶτερον εἶναι. ἴσω δὲ ἡ ἀγίοτις ἡμῶν, ὡς καὶ τοῖς λαμπεροτάτοις ἀρχισι τῶ ἐπαρχῶν ἐπέσταται, μηδὲνα παντελῶς εἶσαι εἰς τὸ ἐαυτῶν πατεῖ- δα καὶ πόλιν διχα ἡμετέρας κελύ- σεως ὑποστρέψαι δεχθῆναι. καὶ γὰρ πάντα καὶ τὸ τῶ θεῶ μέλλον πρῶ- σην, διχα φιλονεικίας καὶ μὴ ἀληθείας ἐξέταδίωαι, οὕτω παρὰ τῆ ἡμετέ- ρας θεοσεβείας βεβαιωθῆναι ὡς ἐχ- ὑπὲρ ἀνθρώπων νῦν, οὐδὲ μὲν τοῖς τῆ ἀγιοτάτου καὶ θεοσεβείατου ἰππο- κράτους Νεστορίου, ἢ ἑτέρου ἰνός, ὑπὲρ δὲ αὐτῶ τῆς δόγματῶ καὶ τῆς

ANNO CHRISTI 431.

ANNO 431. CHRISTI 431. Δηθείας αὐτῆς Φροντίδα ποιουμένης τῆς ἡμετέρας ἐξότητος. ἐδόθη τῆ * δευτέρῃ * τριῶν καλαυδῶν Ἰουλιῶν, * ἰσαπὶς * ἰσάτου Φλαυίου Αντιόχου, καὶ τῆ

curam gerit. Datum * tertio Kalendas Iulias, Flauii Antiochi, & alterius designandi consulatu.

Αναφορὰ πρὸς τὴν βασιλεία Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Αντιόχειας, καὶ τῶν αὐτῶν, ἡ ἀντιγράψαν διὰ Παλλαδίου μαγιστρίου.

Ioannis archiepiscopi Antiocheni, ceterorumque qui illi adhaerebant, relatio rescripta ad imperatorem per Palladium magistrianum.

ΤΟΥΤΟ, δὲ σέβεις βασιλεῖς, τὰ το ὀρθοδόξιας σύστασις, τὸ λδοσαί πάντα τὰ ἀθέσμως ὑπὸ ἐκείνων γενημένα, καὶ τοῖς κανόσιν ἡδὴ πρὸς λελυμένα, τὸ ἐν πρῶτῃ τῆς πρῶτης αἰῶνος ἐξέτασιν τῶν δογμάτων ἐν τῇ συνελθούσῃ συνόδῳ γινέσθαι. ἔμακαρίσασθαι τὴν οἰκουμένην, τὰ πρὸς φάτον ἡμῖν κομιθέντα ὑμῶν διατάγματα σὺν ἐπαύνοις μολοῖς ἀναγνόντες, ἐφ' οἷσι σκήπτροις, καὶ ἐφ' οἷα βασιλεία διακυβερνᾶται. ὅλλ' ὡσαύτ' αὐτὰ παντὸς θαύματος ὅστιν ἐπέκεινα, ὅσα πρὸς ἐπέχαστε, δὲ σέβεις βασιλεῖς, οὕτω καὶ ἡμῖν ἀναγκαστὸν ἢ πρὸς τὸ ὑμῶν κρείσσονος δόξα, πρὸς ὧν συνελθόντες, ἐν τῇ Ἐφεσίων γυμνασίῳ πόλει, κατὰ τὴν φήσασθαι καὶ κατακρίναι ἐν τῇ πρῶτῃ οἰκουμένην τὰ ὑμῶν πατήσαντας διατάγματα. ἐν τῇ ἰσάτῃ τῆς οἰκίου συνελθόντες ἡλάνοντο, κρεῖσσαι θελήσαντας καὶ ἀνανεώσαι τὸν Ἀπολινάριου καὶ Ἀρείου δόγματα καὶ τῆς δὲ σέβεις, ἐν οἷς Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας πρὸς τὴν βασιλίδά πόλιν κηφάλαγά ἡνα μὲν ἀναθεματισμῶν ἐξέπεμψε μὲν πάσης ἐδελθούσης σκείας. ἐν τῇ πρῶτῃ ἀφανταί τῆς

HOC, pii imperatores, hoc orthodoxæ fidei fulcimentum est, omnia ab illis illegitime acta euertere & antiquare, quæ etiam per canonicas sanctiones iam ante euerfa & antiquata erant; vniuersaque Synodo simul congregata, primo loco dogmatum examinationem instituentiam indicere. Sane cum decreta vestra proxime allata non absque magna laudum prædicatione legissemus, orbem terrarum beatum iudicauimus, cui talibus subesse sceptris, talique gubernari contigerit imperio. Verum ut ista quæcumque mandastis, omnem admirationem longe excedunt, imperatores piissimi; ita nobis quoque necessarium illud est, ut vestra maiestati rationem reddamus, cur in Ephesiorum metropoli constituti, condemnationis sententiam in eos ferre compulsi fuerimus, qui ab ipso statim exordio vestra decreta proculcauerunt: qui propriæ conscientiæ stimulis agitati, Arii, Eunomii, Apollinariiq; dogmata contra pietatem confirmare & innouare voluerunt, per ea quæ Cyrillus olim Alexandriæ episcopus nuper capita scribens cum anathematismis omni superstitione referta ad urbem regiam misit: qui priusquam

Rationem redditis multis mendaciis refertam.

Cyrilli capita totum oppositum euidenter ostendunt.

* ἰσαπὶς

Quam falsa
sint hac om-
nia & com-
mentitia,
Concilii acta
demonstrat.

Neque Con-
cilium con-
demnationis
tulit, sed Co-
ciliabulum,
atque hoc ip-
sum adhuc
nullo servato
ordine.

Impudentif-
sime mētin-
tur, & cal-
umniantur.

Summa im-
pudentia im-
peratoribus
adulatur,
ac suum offi-
cium extol-
lunt.

vllam diuinorum dogmatum
scrutationem attigissent, ad o-
dium & inimicitias sese verte-
runt; cum nulla piarum sanctio-
num vestrarum ratione habita,
iniquam adeo sententiam aduer-
sus tantam Constantinopolis im-
peratricis ciuitatum sedem teme-
re proferre non dubitarunt. Ita-
que illorum infania, & insolentia
per seipsam manifesta est om-
nibus, propter quod etiam sancta
Synodus recto animi sensu, diui-
noque zelo permota, & sanctis ec-
clesiis consulens, condemnationis
sententiam in eos qui suo iam an-
te iudicio condemnati erant, pro-
tulit, nihil culpabile, (absit) vel
temerarium, quod quispiam dixe-
rit, hac in re committens; sed pie-
tati, quæ in periculum adducta
videbatur, ante omnia prospici-
ens. Atque hæc actorum nostro-
rum apud maiestatem vestram iu-
stissima sit ratio. Neque enim aut
gratia, aut odio ducti sumus, sed
hoc vnum spectauimus, vt piam
fidem fluctuantem ab iis quasi in
salutem vindicarem, qui scripta
sua in summam illorum contume-
liam & labefactionem munire
procaciter studuerunt, quæ Pe-
trus professus est, quæ de Deo lo-
cutus est Ioannes, quæ Matthæus
& alii euangelistæ prædicarunt,
quæ Paulus spiritu suggerente do-
cuit; quæ omnes orthodoxi vbi-
que terrarum predicatione di-
uulgantes, piam fidem plantaue-
runt. Quare vestram pietatem,
maiestatemque in orthodoxa do-
ctrina educatam, obnixè roga-
mus, quantum rogare possumus,
vt hanc orthodoxam fidem reti-
neat firmiter, ac propugnet, & in-
columem conseruet, tamquam in
his summæ rerum spes vobis posi-

τῆς θεῶν δογμάτων ἐρήνης, πρὸς
ἐχθρὰν καὶ ἀπέχθειαν ἰδόντας, ἐν
οἷς ἐπόλησαν παρὰ τὰ ὑμέτερα δι-
σεβῆ θεασίματα ψῆφον οὕτως ἀ-
δικον ἔξεργασθῆναι καὶ τοσούτου θεο-
νου τῆς βασιλείας τῆς πόλεως Κων-
σταντινουπόλεως. ἡ μὲν οὖν τούτων
ᾤρωνία αὐτόθεν πᾶσιν ἀνθρώποις
δήλη ἐστίν· ἐφ' ἣ καὶ ἡ ἀγία σύνοδος,
ὁρθῶ τῷ φρονήματι καὶ ζήλω καὶ
θεῶν κινήσεισιν, καὶ φειδοὶ τῆς ἀγίας
ἐκκλησίας, κατέκρινεν αὐτοκατα-
κλείους ὄντας· οὐ μεμπτόν τι, μὴ γέ-
νοιτο, οὐδὲ θερμόν, ὡς αὐτοὶ εἶποι,
πράξιον, ἀλλὰ τῆ δισεβείᾳ κιν-
διωθούσῃ πρὸ πάντων ἀμύνοσα.
αὐτὴ ὑπὲρ τῆς ἡμῶν πεπραχμέ-
νων δικαιοσύνης πρὸς τὸ ὑμέτερον
κράτος ἐσωδοτολογία· ἡμῶν μὲν μὴ
τε πρὸς χάριν, μήτε πρὸς ἀπέ-
χθειαν βλεπόντων, ἀλλ' ἐνός ὄντων,
τῆ πλὴν δισεβῆ πίστιν κυματουμένην
ὡσπερ διασῶσαι ὑπὸ τῆς τὰ ἑαυτῶν
συζητήματα αὐθαδείᾳ βουλευθέν-
των κρατυῶν, ἐπ' ἀδειήσῃ καὶ ἕβρι-
ῶν Γέζου ὡμολόγησεν, ὡν Ἰωάννης
ἐθεολόγησεν, ὡν Ματθαῖος ἐκήρυξε,
καὶ ὁ λοιπὸν διάγγελισαί, ὡν Παῦ-
λος τῆ τῆ πνεύματος ἐνεργείᾳ ἐδή-
δαξεν, ὡν ἅπαντες οἱ ὁρθόδοξοι παν-
ταχοῦ τῆς οἰκουμένης τὸ κήρυγμα ἐκ-
φέροντες, πλὴν δισεβῆ πίστιν ἐρρίζω-
σαν. ταύτης τῆς ὁρθοδόξου πίστεως δι-
ξήματα, ὅσην ἡμῶν δύναμις,
πλὴν ὑμέτερον δισεβείαν, ἐ τὸ ὑμέ-
τερον τῆ ὁρθοδόξια ἐπετραμμένον
κράτος, ἀπέχουσί τε καὶ ὑπερασπι-
ζειν, καὶ ἀπερωτον διαφυλάξαι· ὡς
ἐν τούτοις ὑμῶν οὐσίας τῆς πάντα ὑμῶν
συνεχούσης τῆς τῶν πρᾶξεων ἐλ-
πίδος.

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO CHRISTI 431. * πα υμα πω

πίδος ημῶν κῆρυκῶν καὶ ἄλλων ἁγίων ἁποστόλων καὶ ἁγίων πατέρων ἡμετέρων μὴ ἐκκλίναι * κτῆ πα υμα πω
μέτερον διαπίσματά, μητε δεξιά, μητε ἄριστερα, ὡς ἡ δεῖα ἐφῆσε γραφή. Ἰππῆ γὰρ πρὸς τὸ βίσεβέες τῆ πασαν ῥοπὴν τὸ ὑμέτερον ἐχάκρας, οἱ μὲν πρὸς δόμοι ἐξοισι * παρ ὑμῶν αὐτῶν ἐπαγον, κῆ τῆ ἁρὰ τῆ θεοδόδοχλω. * δε πρὸς νεωτερισμοῖς βλέποντες, κῆ τῆ ἐκ δούρων ἴπνοντιλῶ δύναμιν ἑαυτοῖς κατασκιάζοντες, ὡς πρὸ τῆς τυρανίδας τῆς βυνομίαις ἐπίσπῶντες, ἀξίδω * ἐπενεγκόντες αἰχμῶλω, ἀπε δὴ τῶν βυνομίαιν διαφθῆρα ἀπουδάσαντες, κῆ τῆς ὑμέτερας ἁρεπῆσης χαμαὶ ῥίψαι ἔλμησαντες. ὡς τῶν μνησῶν τεραχλω ἢ δούρων ἐν τῶ κοινῶ ἡμεδῶ σωεδρία, διαπισάτω ὑμῶν ἢ φιλόχριστος κορυφή, δύο ἐκάσω μνησπολίτη σωεῖναι. Ἰππῆ κῆ ἡμεῖς ποῖς τῆς ὑμέτερας βίσεβέας χαμαῖασιν ἐξάυτες ποσῶτοις ἐπαρῶμθα, δυνάμοι, εἴπρ ἄρα πλήθους λῶ χρεία, πλείους ἐχῶν μὲν ἑαυτῶν ἐδῶ τῆ δεῖα δόγματά ἀκερῶς ἴππιασμοῖς, κῆ οὐδὲν τῶ ἀμαδῆ τῆ δέων πλήθῃ Ἀσιασῶν κῆ Αἰγυπῶν ἐοικότας. εἰ γὰρ τῆ πο μῆ γένοιτο, ἀνάρκη σύχισιν αὐδῆς γυέδαμ. Αἰγυπῶν μὲν ὄντων πενήκοντα, Ἀσιασῶν δὲ τῆ ἑσὸς Μέμωνα * τῆς τυρανίδας ἢ γαμόνα, πεσαρῶκοντα. κῆ τῆ ἐν Γαμφυλία ἀρελικῶν * Μεσαλινωτῶν λεγόμενων δώδεκα. χωρῆς τῆ σωόντων τῶ αὐτῶ μνησπολίτη, κῆ ἐτέρον καθημερῶν κῆ ἀκοινωνήτων κτῆ διαφοροῖς * ἔθους ἑσὸς σωόδων ἢ ἑσὸς ἴππιοσῶπων γαγυημερῶν
Concil. Tom. 5.

ta fit. Nos autem & antea & nunc quoque animo parati sumus, iuxta pietatis vestrae decreta, neque ad dextram neque ad sinistram (quemadmodum diuina scriptura loquitur) declinare. Nam cum omne maiestatis vestrae studium ad pietatem intendat, illi quidem qui paruerint, a vobis ipsis laudem, a Deo autem commendationem reportabunt: ceteros vero, qui nouitatibus dant operam, sibi que imaginariam quamdam tumultuatione potentiam, perinde ac illi qui bene temperatis rebus publicis tyrannidem inducunt, comparare student, iustam ignominiam, tamquam iusti regiminis corruptores, vestraeque denuntiationum temerarii contemptores, incurrent. Quapropter ne turbatio, aut aliqua tumultuatio Concilium infestet, vestra Christi amans celsitudo decernat, ut duo tantum cuilibet metropolitano adsint: nam & nos pietatis vestrae literis obsecrati, totidem adduximus; cum tamen, si quidem multitudine opus fuisset, plurimos egregie in diuinis dogmatibus institutos, nec vlla ratione cum imperita diuinarum rerum Asiaticorum & Aegyptiorum turba conferendos, nobiscum habere potuissemus. Nisi enim hoc statuatur, fieri non potest, quin aliqua rursus oriatur confusio: siquidem quinquaginta sunt Aegyptii, sub Memnone tyrannidis duce quadraginta Asiatici, duodecim item ex Pamphylia haeretici Messalianitarum nomine appellati; praeter alios eidem metropolitano adherentes, & alios a Synodis vel ab episcopis diuersis in locis excommunicatos & depositos:

Deut. 5. v. 32

Frustra studium vestrum iactatis: nam & hoc iam ante decretum erat, & a sancta Synodo diligenter obseruatum. Vide quanto contemptu de Concilio patribus loquitur temerariis schismaticis.

Tales erant orientales schismatici, & Nestoriani illi adherentes.

* Μεσαλινωτῶν

* ἑσὸς σωόδων

* ἀπὸ τῆς

ANNO CHRISTI 436

qui sane aliud nihil sunt, quam hominum turba diuinorum dogmatum nescia, & ad tumultus seditionesque nata. Precamur proinde vestram pietatem, suppliciterque rogamus, vt rursus cogitationem suscipiat, solitoque vestro pio decreto pacem Concilii adaugeri curet. Etenim rati, vel nunc tandem fore, vt propter pias deuoti culminis vestri literas refipiscerent, posteaquam decretum omni pietatis sensu plenum illis est lectum, nosq; has literas dictaueramus, profecti sumus ad sancti Ioannis euangelistæ apostolicam ecclesiam, gratias acturi, Deumq; pro vestra maiestate, proque pio animi vestri instituto consilioque rogaturi: cum autem illi nos conspicati essent, repente templum nobis occluserunt. Itaq; cum forinsecus adorauissemus, silentioque reuerteremur, famulorum quorumdã multitudo erumpens, alios quidem nostrorum detinuerunt, nonnullis iumenta sua abstulerunt, quosdam etiam vulnerauerunt; nos autem fustibus & lapidibus longo interuallo infectati sunt, ita vt tamquam barbaris insequentibus, magna cum festinatione fugam capessere cogemur. Hæc autem multo iam ante præparauerat Memnon, nulli nostrum vel in aliquo oratorio precari, vel quiete debitoque ordine res ecclesiasticas tractare sinens. Quapropter obtestamur vestram pietatẽ, vt præcipue Memnonem tyrannum, iam depositum ob has insolentias, & omnia turbantem ac miscentem, ne facta sua diligenti examini subiiciantur, hac ciuitate pelli iubeat. Nam nisi hic expellatur, fieri nequit, vt pacem aliquando recupe-

Hac acciderunt, quando loco Memnonis alium episcopum constituere voluerunt: quod pius populus ferre noluit.

οἱ πρὸ εἰσὶν οὐδὲν ἕτερον, ἢ πλῆθος ἀνόμοιων, οὐδὲν μὲν ἀκριβὲς τῆν θεῶν δογματῶν ἐπιστημῶν, ταραχῆς δὲ καὶ θορύβων μεσῶν. δεόμεθα τοίνυν καὶ ἱκετάοι μὲν ἢ ὑμετέραν δισέβειαν αὐτοῖς φρονήσαι, ἵπτιναι δὲ τῆ σωδοῶν εἰρῶν τῶ σωήθι ὑμῶν δισέβει δεσποσῆματι νομίσαντες γὰρ νῦν γὰρ αὐτῶν σωφρονήσῃν διὰ τῆ δισέβει ἡμαῖτα τὸ θεοφιλοῦς ὑμῶν κορυφῆς, μὲν τὸ ἀναγνωθῆναι αὐτοῖς τὸ πάσης δισέβειος περὶ τῆς γέμον δεσποσῆμα, καὶ ταῦτα ἡμᾶς ὑπατορῶσαι τὰ ἡμαῖτα, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας εἰς τὸ δεσποσῆμα τῆς ἀγίας Ἰωάννης δὲ ἀναγέλωτος, καὶ ἡμετέρας ἡμετέρας, καὶ περὶ τῆς ἀσέβειος ὑμῶν ἡμετέρας κράτους, καὶ τῆς δισέβειος ὑμῶν σκοπῆς.

Ⓞ ἡ δεσποσῆμα ἡμᾶς, ἡμετέρας ἡμετέρας τὸ ναὸν ἀπέκλεισε, ὡς ἡμετέρας περὶ τῆς ἀσέβειος, καὶ μηδὲν μηδὲν εἰπόντες ἐπανήκαμεν, πλῆθος δὲ τῶν οἰκῶν ἡμετέρας, ἡμετέρας μὲν δὲ ἡμῶν κατέχον, τὸ τὸ τῶ ἀπέκλεισε, ἄλλοις τῆς ἡμαῖτας ἐπιπέσει, ἡμᾶς δὲ ἡμετέρας καὶ λίθοις κατέκλεισε, ἡμᾶς δὲ ἡμετέρας κατέκλεισε, ὡς ἀναγέλωτος ἡμᾶς μὲν πολλῆς ἐπέσειως φυγεῖν ὡς βαρβάρων διακόντων. ταῦτα δὲ ἐν πολλοῖς ἡμετέρας ἐπέσει ὁ Μένων, μὴ συχωρῶν μηδὲν μὴτε περὶ τῆς ἀσέβειος ἐν δικτηρίῳ οἴκῳ, μὴτε μὲν εἰρῶν καὶ κατὰ τῆς ἀσέβειος διαδῆναι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀσέβειας. δεόμεθα τοίνυν ὑμετέρας δισέβειας, ἡμετέρας Μένωνα τὸ τῆς ἀσέβειος ἐκκλησιαστικῆς ἀσέβειας τῆς πόλεως ταῦτης, διὰ τῆς ἀσέβειας αὐτῆς ταῦτας κατὰ τῆς ἀσέβειας, ὡς μὴ ἀκριβὲς ἐβλήθηται τῆ κατ' αὐτόν. εἰ γὰρ οὗτος μὴ δέξεται, ἀδύνατον εἰρῶν ἡμετέρας,

ἐπιπέσει

ANNO CHRISTI 436

ἡ σκοπὴ τῆς ὑμετέρας βίσεβείας εἰς πῆρας ἀρχιτεύαι.

remus, aut pietatis vestrae scopus ad exitum perducatur.

Ἐπιστολὴ τῆς αὐτῶν πρὸς τὸ ἑπαρχον, καὶ τὸν μάγιστρον ὁμοίως.

Eorumdem ad præfectum & magistrum pariter epistola.

* ἔλαττο κατ' ἄρ.

* ὡς γ'

Εἰς ἔρατον κακόν, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐληλάκαμεν, καὶ θύνοϊς πρὸς ἀλαγομῶν ἀνηκέστοις, καὶ καθ' ἐκάστῳ ὡς εἰπεῖν πλὴν ἡμέραν θανάτου ἡμῶν πρὸ ὀφθαλμῶν βλέπομεν. πάντων γὰρ βαρβαρικῶν ὑπερβαίνῃ μαίαν τὰ ὑπὸ Κυβέλλου, καὶ Μέμνονος, καὶ τῶν αὐτοῖς καθ' ἡμῶν πολυώμωρα, καὶ ἔδεν εἶδος αὐτοῖς παρελέγχεσθαι πρὸς ἀντιόχου. ἔφοδοι μὲν γὰρ συνεχῆς, ὡς ἐν πολέμῳ, πολυώνται αἱ οἰκίαι ἡμῶν ἤδη δις ἀπερρέθησαν, ὡς ἐπὶ δὴλας εἶναι καὶ ὑποσήμεως τοῖς ὑπὲρ μέλλοις. πᾶς οἶκος ἡμῶν δικήριος ἀποκέκλεσται, νόσῳ διαφθιρόμενοι, καὶ σμικροῦ ἀέρος ἀπολαύσασθαι ποθῶντες, πρὸς οὐκ ἔστιν οὐδ' ἀρῆμεν, ὡς βαρβαροὶ ἐχθροὶς εἶναι ὁμοφύλοισι φοβούμενοι. τὸ τ' ἀγίων πατέρων κανόνες πεπαιγμέναι, καὶ κληρικῶν καὶ ἀκοινωνήτων ἱερεργίας καὶ ἁγλαῶσι, τὰ δυναστεῖα αὐτῶν ἐκχέοντες τῶν λαῶν θεοῦ διδάγματα. ἡμεῖς δὲ καθ' ἑαυτοὺς διατελοῦμεν, καὶ τὰς ἐφόδοις πρὸς οὐκ ἔστιν. δεόμεθα πίνυω καὶ ἱκετῶν τῶν ὑμετέρων μέγαλοπρέπειαν, μὴ ὑπὲρ ἡμᾶς ἐν μέσῳ τῆς ἁγιότητων ἀπύλητοις κακῶν, ἀλλ' ὁξαρπάσαι ἡμᾶς ὡς πάλαι τῆ ὑποπτοῦ θανάτου, καὶ παρασκευάσαι τὴν βασιλίδε πόλιν καὶ λαβῆναι, καὶ δοῦναι λόγον ἡμᾶς ὑπὲρ τῆς πίστεως, καὶ ὁξελέξαι τὸ πρὸς ἁγίων ἀνδρῶν πλὴν τε ἀρετικῶν κακοδοξίαν, καὶ πλὴν

Ad summum, ut dici solet, malorum devenimus, & cum extremis periculis luctamur, ac mortem quotidie nobis ob oculos versantem videmus. Nam quæ a Cyrillo & Memnone, ceterisque factionis illorum confortibus, in nos audacter committuntur, ea omnem barbaricum furorem excedunt: nullumque tyrannidis genus ab eis prætermisum est. Continuis, prout in bello fieri solet, insultibus audacter impetitur: ædes nostras iam bis inscripserunt, nempe ut illis sint manifestæ & designatæ, qui impetum facturi sunt. Omne templum nobis præclusum est: morbo consumpti, ac vel modico celo frui desiderantes, obliquato capite prospicere non audemus, contribules non secus ac infestissimos hostes extimescentes. Sanctorum patrum Canones conculcati sunt: excommunicati & exauctorati sacris operari nihil verentur, impia sua dogmata copiose Dei populo profundentes: & nos interim inclusi misere hic sumus, inuasionefque circumspicimus imminentes. Obsecramus proinde vestram magnificentiam, obnixeqque eandem rogamus, ne nos tantis hisce malis vndique cinctos negligat; sed euidenti mortis discrimine quanta fieri potest celeritate eximat, efficiatque ut ad regiam civitatem accitis, fidei nostræ rationem reddere, ac prædictorum virorum hæresim, incredibilemque

Sapientem mendaciterant.

Concil. Tom. 5.

Sfff ij

iniquitatem liceat commonstrare. Nam nisi hoc fiat, peribimus funditus, atque illorum furiis pabulum futuri sumus. Denuo itaque oramus, & per liberos, perque ea quæ vobis sunt carissima, ac per iustum Dei iudicium obtestamur, ne a vestra magnificentia neglecti relinquamur; sed ut quam celerrime hinc eruamur, & liberum aerem intueamur.

Eorumdem ad præpositum & scholasticum pariter epistola.

INTER delicta nihil grauius, nihil est perniciosius arrogantia: Ea enim ad absurda quæque deducit. Hac Ægyptii, & qui cum illis ceu sub signis militant, acti, ecclesiasticas leges aspernantur, praque Dei amantissimorum imperatorum nostrorum edicta conculcant. Nam neque prima, neque secunda, neque tertia imperatorum epistola ad faniorē mentem eos reuocare potuit: sed neque legitima per nos in eos exauctoratio lata, illorum extinxit audaciam. Sed & in oratoriis sprete lege conueniunt, & profanas synaxes, etiamsi populi ad eas non veniant, scelerate celebrant; & omnibus sacris ædibus custodes, qui nullum nisi ipsos ingredi sinant, adhibuerunt. Et quidem iam ante per alias literas vestræ magnificentia indicatum est, quantum periculum adiuerimus, quando pientissimorum Christianique amantium imperatorum nostrorum literis per Palladium comitem præclarissimum iam acceptis, ad sanctam apostoli basilicam adorare instituebamus. Et nos ῥεῤῥά μιν ἀποδομήν. εἰ ῥῥὸ μὴ τῆ το γῆοῖο, παντελῶς ἀποδομήν, κὺ ἀρδάλωμα τ' ἐκείνων μαρίας ἐσόμεθα. πάλιν τῶν δὲ οὐμῶν, κὺ ἐνορκωδῶν πρὸς παίδων, πρὸς τ' Φιλτάτων, πρὸς τῆς δικῆς τῆς θεοκρίσεως, μὴ πειλοφθῶναι ἀπὸ τῆς ὑμετέρας μεγαλοπρεπείας, ἀλλ' ὡς τάχιστα ἐν τῷ δύν ἀπαλλαγῶναι, καὶ ἐλθέρον ἀερεῖα δεῖσασθαι.

ὑπεράλλουα ἀρδομήν. εἰ ῥῥὸ μὴ τῆ το γῆοῖο, παντελῶς ἀποδομήν, κὺ ἀρδάλωμα τ' ἐκείνων μαρίας ἐσόμεθα. πάλιν τῶν δὲ οὐμῶν, κὺ ἐνορκωδῶν πρὸς παίδων, πρὸς τ' Φιλτάτων, πρὸς τῆς δικῆς τῆς θεοκρίσεως, μὴ πειλοφθῶναι ἀπὸ τῆς ὑμετέρας μεγαλοπρεπείας, ἀλλ' ὡς τάχιστα ἐν τῷ δύν ἀπαλλαγῶναι, καὶ ἐλθέρον ἀερεῖα δεῖσασθαι.

Ἐπιστολὴ τῆς αὐτῶν πρὸς τὸν πρῶτον καὶ τὸν ῥολαστικὸν ὁμοίως.

ΟΥΔΕΝ ὀνομασίας ἐν πλημμελήμασι χαλεπώτερον αὐτῆς ῥῥὸ τῆ πάντα ὄντι τὰ ἀποπῆ μῶν. ὑπὸ ταύτης Ἐ Αἰγύπτιοι κὺ οἱ σὺ αὐτοῖς ἐρατηγούμνοι, τ' τε ἐκκλησιαστικῶν κατὰ φρονόσι δεσμῶν, κὺ τὰ βύσεβῆ τ' θεοφιλεσάτων ἡμῶν βασιλείων παποδοσι δεσπῶν. ἔπε γὼ τὰ πρῶτα, ἔπε τὰ δῶτερα, ἔπε τὰ πείτα αὐτῶν σωφρονεῖν ἐδιδάξαι ῥεῤῥά μιν. ἔπε ἢ ἐνόμως αὐτοῖς ὑφ' ἡμῶν ἐπενηχθεῖσα κατὰρεσις ἐσθεσεν αὐτῶν τ' δρασύτηα· ἀλλ' ἀθεοῖον μὲν εἰς τοῖς βικηλοῖς οἴκοις ἀφανόμεν, ἔπιτελοδοσι τ' σὺ αὐτοῖς ἀδύομοι, καὶ τοιγε τῆ λαῶν ταύτης οὐ παραβαλόντων· παντὶ δὲ δεῖω οἴκω φρουροῖς ἐπισήσαντες, οὐδένα πλὴν αὐτῶν εἰσέναι συχωροδοσι. κὺ ταῦτα ἡδη διὰ ῥεῤῥά μιν ἐτέρον πλὴν ὑμετέρων ἐδιδάξαι μιν μεγαλοπρεπέτην, ὅπως ἐκινδυνώσασθαι, πρὸς ἀξασθαι βουλευθέντες εἰς τὸ ἄγιον ὀνομασίον, κὺ τὸ δεῖσασθαι τὰ διὰ τῆς θαυμασιωτάτου Γαλλαδίου τῆς μαγισσίας τοῦ βασιλείων. οὐ

Hac verissime & appropinquissime in vos conueniunt.

Non ob literas imperatorum, sed quia loco Memnonis alium institueri volebatis; quod populus ferre noluit.

ANNO CHRISTI 431.

ἂν μόνον ἐκωλύθημεν προσβύξασθαι, ἀλλὰ καὶ καταλυθέντες μέχρι πολλοῦ κατεδιώχθημεν. Ἰππὶ τῶν καὶ τῆς βίσεβείας ὑπάρχοντες Ἰσχυροί, καὶ ἐν δρετῇ διαλαμπόντες πάσι, ὡς πῶ ὑμετέρου δικλείαν ἐν τοῖς ἀπάντων ὡσεὶ φέρεται γόμοι, καὶ τῆς ἀγίας ἐκκλησίας ἐκδύμως ὑπάρχαίτε, πᾶσαν ποιόμενοι ὡσεὶ μετῆδον, ὡσεὶ διλωκῶς αὐτῶν ἔξ ουρανῶν φέρεται παρακαλοῦμεν ὑμῶν τὸ μέγεθος, καὶ τὰ ἡμέτερα γράμματα ὑπαναγνώσθαι τῶν βίσεβείων καὶ φιλοχρίστῶ ἡμῶν βασιλεῖ, καὶ πᾶσαν ὑπενεκείν ἀποδύω, ὡς πῶ ἡμῶν παροδῶσαν παυθῶσιν σύγχισιν, ἀπερῶσιν δὲ καὶ θορύβου παντὸς χωρὶς τὸ κοινὸν γνέσθαι συνέδριον, καὶ τοῖς ἀμφισθεντομῶσι ἐκαστὸν μέρος τῆν ἀμφισθεντομῶτων συλλῶσιν.

Ἀναφορὰ τῆς ἀνατολικῆς συνόδου πρὸς τὸν καλλίνικον βασιλέα, δηλοῦσα καὶ αὐτῶν τὴν γενημένην κατὰ τὴν Κυρίλλου καὶ Μένωνος.

Η ΔΙΑΛΑΜΠΡΟΥΣΑ ὑμῶν βίσεβεία ἐπὶ βίσεβείᾳ τῆς οἰκουμένης καὶ τῆς θεοδὲς ἐκκλησιῶν, ἐκέλευσεν ἡμᾶς ἐν τῇ τῆς Εφεσίων ἀδελφότητι, ὡσεὶ κέρδος καὶ εἰρῶν τῆς ἐκκλησίας ὡσεὶ ποιῆσαι, οὐχ ὡσεὶ συγχύσεως καὶ ἀπαξίας πάντα πληροῦσαι. καὶ αὐτὰ ἵνα τῶν ὑμετέρου κράτους δεσποσῶσιν σαφῶς καὶ διαρρήδην τῆς βίσεβείᾳ ὑμῶν καὶ εἰρῶνικῶν ὑπὸ τῆν τῶν Χριστῶ ἐκκλησιῶν μὴ σκῶπῶν. ὁ δὲ ἐπὶ ὀλέθρῳ τῆν ἐκκλησιῶν καὶ τεχθεῖς καὶ τραφεῖς, ὡς ἔοικε, Κυρίλλος ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας, στωερῶν λαβῶν τῆν Μένωνος τῆς Εφεσίων δρασύτητα, ὡσεὶ

enim non modo ab oratione fuimus prohibiti, verum etiam lapidibus impetiti, hostilique infectione longissime abacti. Cum itaque pietatis alumni sitis, omniq; virtutum genere præfulgeatis, adeo ut vestra gloria in omnium ore versetur, & sanctam ecclesiam alacriter propugnetis, omnem diligentiam, ut secundis perpetuo ventis feratur, adhibentes; amplitudinem vestram obtestamur, ut pietissimo, Christique amanti imperatori nostro literas nostras legatis, omnique studio ad hoc incumbatis, ut præsens quidem confusio compescatur, omnique perturbatione ac tumultu e medio sublato, communis Synodus celebretur, & quælibet disceptantium pars rebus controuersis adsistat.

Relatio orientalis Conciliabuli ad imperatorem victoriis clarum, rursus significans depositionem Cyrilli & Memnonis.

P IETAS vestra, quæ benefaciendo orbi & ecclesiis Dei clarescit, iussit nos in Ephesiorum ciuitate congregari, ut inde lucrum & pax ecclesiæ conciliaretur, non ut omnia confusione & perturbatione compleretur. Sed & ipsa vestra maiestatis edicta aperte ac disertè piam vestram & pacificam pro ecclesiis Dei indicant mentem. Atqui Cyrillus Alexandrinus, ad perniciem ecclesiarum (ut videtur) & natus & educatus, assumpta cooperatrice Memnonis Ephesii audacia, pri-

Indigna in Cyrillum calumniam.

mum quidem in placidum & pium vestrum edictum peccavit, per omnia se profanum ostendens. Nam cum vestra maiestas præceperit de fide diligens examen & inquisitionem, eamque haberi cum concordia & pace omnium; Cyrillus de Apollinarii dogmatibus accusatus, imo ipse seipsum redarguens per ea quæ cum anathematismis nuperrime in regiam urbem cum propria subscriptione misit, in quibus deprehensus est sentire cum impio & hæretico Apollinario: his omnibus posthabitis, quasi tempora hæc regia gubernatione destituta essent, in omnem prolabitur iniquitatem: cumque oporteret rationem reddere prauæ suæ de gloria Domini nostri Iesu Christi opinionis, sibi auctoritatem usurpans neque a Canonibus, neque a vestris edictis ei concessam, in omne genus immodestiae ac sceleris ruit. Quamobrem mota sancta Synodus, quæ non approbavit eius adinventiones fidei pestiferas, ipsum quidem deponit propter prædicta omnia, Memnonem vero, vt administrum eius & commilitonem in omnibus, qui innumeras turbas contra sanctissimos episcopos prauæ illi & hæreticæ opinioni assentiri recusantes excitauit, & ecclesias atque oratoria omnia conclusit, quasi adessent paganorum & hostium Dei tempora, & vulgus regionis Ephesiorum introduxit, adeo vt nobis quotidie de summa rerum periclitandum sit, dum non de defensione, sed de rectis fidei dogmatibus cogitamus. Hos enim abscin-

Conciliabulum suum falso vocant sanctam Synodum.

τον μὲν εἰς τὸ γαλιῶν καὶ βίσεβες ἡμῶν περιωρόμισε θεῖον, διὰ πάντων τῶ ἀκαθάρτων αὐτῶ δὲ κινῆς. τῆ γὰρ ὑμετέρου κρητίου θεῖου πείσεως τὴν ἐξέτασιν γινώσκων, καὶ βάσανον ἀκριβῆ τὴν μὴ ὁμονοίας καὶ εἰρήνης τῶ πάντων, ὁ Κύριελλος ἐπὶ τοῖς Απολιναρίου δόγμασιν ἐγκαλούμενον, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἐλέγξας δι' ὧν πρὸς τὴν βασιλίδαν πόλιν μετ' ἰδίᾳ ὑπογραφῆς ἀπέστειλε μὲν ἀναθεματισμῶν, ἐν οἷς τὰ τῶ δυσεβοῦς καὶ ἀιρέλικος Απολιναρίου φρονῶν ἐληλεγκται καὶ οὐδενὸς τούτων φρονήσεως, ὡς ἐν ἀβασιλύτοις καιροῖς, χωρεῖ πρὸς πᾶσαν ἁραιομίαν καὶ θεῖον λόγον δουῶν ὑπὲρ ὧν διεφθαρμένη χρεῖται τῆ πρὸς κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν διδῆ, ἀρπίσεως ἑαυτῶ τὴν αὐθεντίαν, τὴν μὴτε ἁρὰ τῶ κανόνων αὐτῶ δεδομῆναι, μὴτε ἀπὸ τῶ ὑμετέρον θεῖον, ὁρμῆ πρὸς πᾶν εἶδος ἀπειθείας καὶ ἁραιομίας. ἐπὶ τοῖς κινήσει καὶ ἀγία σωδοδος, ἡ ἐ παραδείξαμένη τὰς ἐπὶ λύμην τῆς πίσεως αὐτῶ ἐπνοίας, ἔτον μὲν καταρεῖ διὰ τὰ πρὸς τὴν πάντα, Μέμνονα ὅ, ὡς σπυργὸν αὐτῶ καὶ σωμαγωγιστῶ ἐν ἁπασὶ γεννημένον, καὶ μυελὸς θυρῶν καὶ τῶ ἀγνοῦντων ἐπισκόπων, τῶ σιωδῶν τῆ ἀιρέτικῆ ἐμείνου κακοδοξία μὴ ἀναγομένων, ἐγαίραντα, καὶ τὰς ἐκκλησίας, καὶ πάντα τὸπον ἐκπέλει κλείσαντα, ὡς ἐν ἐλλωικοῖς καὶ θεομάχοις καιροῖς, καὶ πλῆθος ἐπὶ χῶρον τῆς Εφεσίων ἐπέσασαν γίνεσθαι, ὡς πρὸς τῶ πάντων ἡμῶν καὶ ἐκείνων κίνδυνον, οὐ πρὸς ἀμναν βλέποισιν, ἀλλὰ πρὸς τὰ ὀρθὰ δόγματα τῆς βίσεβείας. τὸ γὰρ τοῖς

γίνεσθαι, ὡς πρὸς τῶ πάντων ἡμῶν καὶ ἐκείνων κίνδυνον, οὐ πρὸς ἀμναν βλέποισιν, ἀλλὰ πρὸς τὰ ὀρθὰ δόγματα τῆς βίσεβείας. τὸ γὰρ τοῖς

ANNO CHRISTI 431.

ἐκκόψαι, οὐδὲν ἐπερόν ὄστιν, ἢ τὴν ὀρθοδοξίαν ἤσασιν. ἔξῃσι δὲ ὑμῶν πρὸ κράτης ὅσων αὐτῶν ἴτε κεφαλαίων τὸ δυσσεβὲς αὐτῶν φρόνημα Ἰππιωνάνα. πελοπίσαντα γὰρ ὁ δυσσεβῆ Ἀπολιναρίον ἐν τῇ αἰρέσει, οἰονεὶ ὅτι ἀδου ἐγείρον, καὶ Ἰππιουατῶν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τῇ ὀρθοδοξίᾳ πίστιν ἐλέγχεται, καὶ ἀναθεματίζων οἷς ἐκπίθεται, διαγελισαὶ ὁμοῦ καὶ λποσολοις, καὶ ὁδὸν μετ' ἐκείνους ἐκκλησίας περὶ ἁγίου· οἱ ἄρα τῆ ἀγίου πνύματος, ἀλλ' ἐκ δόπο λογισμῶν οἰκείων ὀρμῶν, τὴν δυσσεβῆ πίστιν ἐκήρυξαν, καὶ κατήγγιλλαν τὸ διαγέλιον ἀπενδυπίας οἷς οὐτος ἔφρονεῖ καὶ διδάσκει, καὶ ὅτι Ἰππιουατῶν βούλεται ἴτε αὐτῶν ἀσέβηδον πανταχοῦ τῆ οἰκουμένης κρατεῖν. ὁ πρὸ οὐ φέροντες, τῆ ἀσπί τῆ θεοῦ ἐχρησάμεθα, τῆ τε θεῖα ῥοπῆ, καὶ τῶν ἴτε δυσσεβείας ὑμῶν παρῶντες σκοποῦ. ἴσμεν γάρ, ὡς οὐδὲν περὶ μῆστε τῆ ὑμῶν πίστεως, ἢ σωτρεφέντες ὑμεῖς τε καὶ οἱ τελεμακείλοι ὑμῶν περὶ ἁγίου, ἀδιάδοχα τὰ τῆ βασιλείας ἀφελήφατε σκηπτεα, ὁδὸν τοῖς λποσολοικοῖς δόγμασιν ἐν δουλομύμοις αἰεὶ κατὰ λύοντες· ὡν ὄστιν ὁ περὶ ἁγίου Κύριλλου· ὅς ὡσπερ ἀπρόπολιν κατὰ ληφῶς ἴτε Ἐφισον δια Μέμνονος τῆ σωεργῶδ, δικαίως μετ' αὐτῶν τὴν κατὰ ἁγίου ἀπὸ λῆγατο. περὶ γὰρ τοῖς εἰρημένους, πᾶσι ἐφοδον καὶ πᾶσαν ἀπαξίαν ἐτόλμησαν καθ' ἡμῶν· οἱ σωελέγηιδυ, ἐ πόλεων ἀμελήσαντες, καὶ πατείδων, καὶ αὐτῶν, ὡς τὸ ὑμετέρον κρεῖσσιν δέασισμα· καὶ ἴσμεν

dere, nihil aliud est, quam rectam fidem statuere. Poterit autem maieftas vestra velex ipsis illius capitibus impiam eius sententiam agnoscere. Impium enim Apollinarium in hæresi iam mortuum quasi ex inferno excitare, & contra ecclesias & rectam fidem in aciem educere comperitur, & anathematizare in suis expositionibus euangelistas simul & apostolos, & post illos, ecclesiæ progenitores, qui a Spiritu sancto, non a propriis cogitationibus impulsifiam fidem prædicauerunt, & euangelium annuntiauerunt, contraria quam iste & sapit & loquitur, præcipiendoque vult ubiuis terrarum suam impietatem valere. Id quod nequaquam ferentes, conuenienti dissidio sumus vsi, diuina gratia, vestraque pietatis mente fisci. Scimus enim quod sanæ fidei nihil præferetis, in qua educati vos, & beatissimi progenitores vestri, non interiecto extranco successore regni sceptrafufcepistis, semper eos qui apostolicis dogmatibus aduerfantur, deprimentes: e quibus est Cyrillus prædictus, qui adiutore Memnone quasi arcem occupans, veniens Ephesum, iuste cum eo depositio ni subiectus fuit. Nam præter ea quæ diximus, omnem insultum, omnemque perturbationem per audaciam aggressi sunt contranos, qui conuenimus relictis ciuitatibus & patriis, ac nobis ipsis, vt edictum vestrum ratum esset: & nunc sumus tyrannidi exposita præda, nisi vestra pietas anteuertat, edicens, vt alio loco propiore conueniamus, vbi poterimus e

Impudens in catholicorum virum mendacium.

* ἴσμεν, ὡς οὐ κατὰ λῆγα

νῶν περὶ ἁγίου παρὰ λῆγα, εἰ μὴ κατὰ λῆγα ἢ ὑμετέρεα δυσσεβεία, δεσπίζουσα ἐτέροσε ἡμᾶς σωελδεῖν, πλησίον που, ἐνθα δουησόμεθα δόπο τε ἴτε

Schismatici pietatē semper simulant, impietatem meditantur.

scripturis, & e libris conscriptis a patribus, redarguere manifeste Cyrillum, & eos qui ab illo dolose inducti sunt, quos indulgenter excommunicationi subiecimus, spem salutis, si resipiscant, subindicantes; qui quasi in barbarico exercitu materiam perturbationis vsque in præsentem horam ei suppeditarunt: alii quidem multo ante depositi, & ab illo suscepti: alii vero excommunicati a suis metropolitanis, & ab ipso in communionem recepti: alii variis criminibus impliciti, & ab ipso honores consecuti: & hæc fecit, tentans per multitudinem sensum suum hæreticum stabilire; non expendens, quod in religione non numerus quæritur, sed dogmatum recitudo, & apostolicorum decretorum veritas, & viri, qui illa pie ex apostolicis demonstrationibus & testimoniis comprobare sciunt, non autem ex audacia & tyrannica potestate. Proinde obsecramus & oramus, vt vestra maiestas quamprimum religioni quæ impugnatur, subsidium ferat, & celerrimam correctionem imponat illorum insanix & tyrannidi, quæ quasi turbo ad hæreticam perfidiam audaciores arripit. Iustum enim est, vt vestra pietas, quæ ecclesiarum Perfidis, & earum quæ inter barbaros sunt, curam gessit, ecclesias quæ in Romanorum principatu iactantur, non negligat.

γραφῶν, καὶ τῆς συγγραμμένων
 τῶν πατρῶν βιβλίων, ἐλέγξαι αὐ-
 τῶν σαφῶς, τὸν τε Κύριλλον, καὶ
 αὐτῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν οὐκ ἐπι-
 φεισμένως ἀκοινωνησὶα ἰσοβόλο-
 μῶν, ἐλπίδας αὐτοῖς σωτηρίας, εἰ
 μεταμεληθεῖεν, ἰσοφαινοντες· οἱ
 ὡσαυτὶς ἐπὶ στρατία βαρβαρικῆ ὑ-
 λας ἀπαξίας αὐτῶν μέχρι τῆ παρόν-
 τος ἄφρον· ὁ μὲν καθήρημοι ὄν-
 τες ἐκ πολλοῦ, καὶ ἰσχυρῶν πρὸς
 ληφθέντες· ὁ δὲ ἀκοινωνητοὶ τοῖς οἰ-
 κείοις μητρὸς πολιταῖς, καὶ ἰσχυρῶν
 εἰς κοινωνίαν δεχθέντες· ἄλλοι δια-
 φόροις ἐγκλήμασιν ἐμπεφρόντες,
 παρ' αὐτῶν ἡμῶντες. καὶ ταῦτα ἐ-
 ποίει, διὰ τῆς πλήθους κυράσασθαι τὸ ἀί-
 ρητικὸν αὐτῶν πρὸς φρόνημα,
 μὴ λογισάμενος, ὡς ἐν δισέβεια ἐκ
 δεξιότητος ζητεῖται, ἀλλ' ὁρθότης δο-
 γμάτων, καὶ ἡ τῆς δυναστείας δο-
 γμάτων ἀλήθεια, καὶ ἀνδρείς ἐν τού-
 τοις δισέβειαις ὅτι δυναστείας ἀποδεί-
 ξειν καὶ μὲν τῶν εἰδότες συνίστα-
 σθαι, καὶ ἐκ ἐκ θράσους καὶ ἀνεν-
 ήας τυραννικῆς. ὅθεν παρακαλοῦ-
 μῶν καὶ ἰκετεύομεν διὰ τῶν ἐπιτα-
 μῶν τῆς δισέβειαις πολεμουμένη τὸ
 ὑμέτερον κράτος, καὶ διόρθωσιν ὅτι
 ταῦτα ἐπιθεῖναι τῆς τούτων μανίας
 καὶ τυραννίδος, ἢ ὡσαυτὶς λαίλαψ
 πρὸς αἰρετικῶν κακοδοξίῳ ἄρα-
 στέροις. δὴ καὶ τῆς
 τῶν ὑμετέραν δισέβειαν πᾶσι τῶν ἐν
 Ρωμαίῳ

ANNO CHRISTI 431.

Περσίδι, καὶ τῆς ἐν βαρβάροις ἐκκλησιῶν φρονήσασαν, ἐν τῇ Ρωμαίῳ
 δεξιῇ σαλευομένης μὴ παριδεῖν ἐκκλησίας.

Αναφο-

ANNO
CHRISTI
431.
* Emend.
* ω ω

* Αναφορὰ τῆς ἀνατολικῶν πρὸς
τὴν δισσεβείαν βασιλεῖα, ὑπὸ
ἑδωκαν μὲν τῆς ἀναφορᾶς τῆς
πρωτογραμμμένης τῷ μεγαλο-
πρεπεστάτῳ κόμητι Εἰρήλωάφ.

Relatio orientalium ad piissi-
mum imperatorem, quam
cum antea scripta relatione ma-
gnificentissimo comiti Irenæo
dederunt.

Ἡ ΛΗΨΙΣ ΑΜΕΝ λύσιν ἔσε-
δαί τῆς Αἰγυπτιακοῦ κλύδω-
ν, τῆς τῆς ἀγίας τῆς θεοῦ ἐκκλη-
σίας πρὸς θραλότος, τῆς τῆς δισε-
βείας τῆς ὑμετέρας δεξιόχρηστοι γράμ-
ματα. ἐψύχθη δὲ τῆς ἐλπίδος.
δραστῆροι τῆς ἀνδρες ὅς ἴσσο-
νοίας ἐχρῶντο καὶ οὐτε τῆς ἐπίδικως
καὶ ἐνόμως ἐπενεχθείσης αὐτοῖς ἐ-
φρόνισαν κατὰ κρίσεως, οὐτε τῆς ἐπι-
τιμῆς τῆς ὑμετέρου κρατοῦς ἐχρῶν-
το σωφρονέστεροι. ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ὑ-
μετέρας δισσεβείας νόμοις, καὶ τῶν
τῆς ἀγίων πατέρων κανόνας πατή-
σαντες, ὁ μὲν κατὰ κρίσεως, ὁ δὲ
ἀκοινωνητοὶ χυρόχρηστοι, ἐν τοῖς δικη-
λαῖς ἐορταῖσι οἴκοις, σιωάζεις
ἐπιπελωῦτες. καὶ ἡμεῖς μὲν, ὡς καὶ
ἡδη πλὴν φιλόχρηστον ὑμῶν ἐδιδάξα-
μεν κορυφῶν, πρὸς ἀξίως μόνον
εἰς τὸ ἅγιον βουληθέντας ἀποστόλι, καὶ
μὲν τὸ δέξασθαι τὰ πάσης δισσεβείας
γέμοντα γράμματα τῆς ὑμετέρας ἡ-
μερότητος, οὐ μόνον ἐκώλυσαν, ἀλλὰ
καὶ κατέλυσαν, καὶ μέγα πολ-
λοῦ κατεδίωξαν, ὡς φυγῆ καὶ δρόμῳ
πλὴν σωθείν ἡμᾶς ποείσασθαι. αὐ-
τοῖς ἢ πᾶν ὅπου ποιῆν ὅξιναι νομί-
ζουσιν, εἰς τὸ σωέδριον εἰσελθεῖν, καὶ
βάσανον τῆς ζητουμένων ποιήσασθαι,
καὶ ὑπὸ τῆς ἀίρετικῶν τῆς Κυρῆλλου
κεφαλαίων ἀπολογησασθαι ἐκ λυέ-
χροντο, τῶν πρὸς φωνῆς τῆς ἐν αὐ-
τοῖς δισσεβείας ἐλέγχους ἀπαρρῶντες. μέγα δὲ φρονόσιν ἐπὶ μόνῳ τῷ
Concil. Tom. 5.

S PERAVIMVS fore, vt Ægy-
ptiaca tempestas, quæ sanctas
Dei ecclesias exagitavit, acceptis
pietatis vestræ literis tandem ali-
quando sedaretur : sed spe no-
stra frustrati sumus. Etenim vi-
ri illi vafania acti, insolentiores
euaserunt : & neque depositio-
nem iuste legitimeque ipsis illa-
tam quidquam curant, neque per
maiestatis vestræ increpationem
modestiores effecti sunt : sed &
pietatis vestræ sanctionibus con-
tempis, sanctorumque patrum
canonibus conculcatis, (cum alii
sint depositi, alii vero excommuni-
cati) festos dies in oratoriiis a-
gunt, celebrantes synaxes : ac nos
quidem, sicuti etiam Christi a-
mantem celsitudinem vestram ea
de re certiore ante fecimus,
cum acceptis clementiæ vestræ
litteris omni pietate plenis, in apo-
stoli basilica preces solum Deo
adhibere cuperemus, non modo
prohibuerunt, sed lapidatione fa-
cta, longo quoque spatio insecu-
ti sunt, ita vt fuga cursuque vi-
tæ periculum euaserimus. Sibi
vero quiduis licere arbitrantur ;
neque ad Concilium conueni-
re, neque controuersiarum dif-
fussionem pertractare, neque de
hæreticis Cyrilli capitibus (quod
argumenta, quæ impietatem il-
lorum aperte ostendunt, dilue-
re se posse plane diffident) ratio-
nem reddere voluerunt : sola au-
tem audacia temeritateque sese
T t t t

Accusatur
Synodus,
quod schi-
smaticorum
excommuni-
cationem
paruifecerit.

Aliud vero
meditabami-
ni, quam pre-
cationem, vt
manifestum
postea euasit.

Stulte nimi-
rum agerent,
hæreticis Con-
cilio catholi-
co ad schi-
smaticorum
Conciliabulū
transirent.

efferrunt: & tamen non audacia, non temeritate, sed tranquillitate, sed scientia, sed dogmatum perititia, quæ propofita sunt, simul examinari debent. Eapropter magnificentissimum comitem Irenæum præmittere cõpulfifumus, vt is & vestram pietatem conueniat, & totius negotii seriem explanet: siquidem nihil actum est, quod illum lateat. Accepit idem a nobis plurimos præsentis morbi curandi modos, quibus tranquillitas ecclesijs Dei restitui queat. Rogamus vestram mansuetudinem, vt patienter illos ab eo cognoscat, & quod vestræ pietati visum fuerit, quanta fieri poterit celeritate præcipiat, ne citra omnem vtilitatem & necessitatem hic consumamur.

Epistola comitis Irenæi ad orientales, de iis quæ in propofita causa gesta sunt post suum Constantinopolim ingressum, redditasque relationes.

VIX mihi nunc tandem ad sanctitatem vestram scribere, qualemque desiderabam, tabellarium inuenire licuit, vt quis propofiti negotii successus per gratiam Dei extiterit, vestræ pietati patefacerem. Venimus enim in regiam ciuitatem triduo post Ægyptiorum aduentum. At vero quot in ipso mox aditu pericula sum perpeffus, id nec oratione explicari facile est, nedum epistola repræsentetur. Nam optimi illi viri ante me (ciuitatem) ingressi, omnibusq; commode & ex voluntate vsi, (tantum enim dixisse satis sit) omnium fere aures præoccuparunt; alios quidem

Quomodo Irenæus nuncius hoc obiecit, ex eius epistola, quæ mox sequitur, cognosci potest.

Exaggerat Irenæus quæ schismaticorum causa pertulerat.

ἑράσι· καί· τοι γε· ἔ· ἑρά· σοις, ἀλλ· ἵου· χίας, καὶ γώσεως, καὶ τῶν δογματῶν ἐμπειρίας ἢ ἀεὶ τῶν προσημύων σωξέτασις ἔστι. τούτου χάριν ἠαὶ· κέ· ἀθιμὸν * ὑποπέμψασα· αὶ τὸ μεγα· λοπρεπέστατον κόμητα Εἰρλωαῖον κα· ταλαβῆιν ὑμῶν πτω δισέβαν, καὶ τὸ ἔ· προάγματος διδάξαι. τὰ τε γὰρ γε· γνηθῆναι ἀκριβῶς ἐπίσταται, καὶ με· μάθῃκε· ἀπὸ ἡμῶν πολλοὺς περα· πείας ἕσποισ, δι' ὧν διωστων τὸ ἀπύ· ρεχον τῆς ἀγίας τῆ θεοῦ ἐκκλησίαις * παραχθέντων· οὗς ἱκετεύομεν ἀνε· ξικάνως πτω ὑμετέρων ἀπὸ αὐτῶ· μαθῆν ἡμερότητα, καὶ τὸ δοκοῦν τῆ ὑμετέρων δισέβεια· ἀπὸ τῶν κελύσαι γνηέσθαι, ἵνα μὴ εἰς οὐδὲν θεῶν κωπύ· στα * σωτελεσώμεθα.

ANNO CHRISTI 431.

Ἐπιστολὴ γραφείσα παρὰ τῆ κόμητος Εἰρλωαίης πρὸς τὸν ἀνατολικὸν ἀεὶ τῶν ἐπι τῆ ὑποδείσῃ προχθέντων, μὲν πτω εἰσοδον αὐτῶ πτω εὐ Κωνσταντινουπόλε, καὶ πτω ἀπὸ· δσον τῶν ἀναφορῶν.

ΜΟΙΣ μοι νῦν ἔγγυετο καὶ ἐπι· σείλαι πρὸς τὸ ὀσιότητα ὑμῶν, καὶ τῶν γραμμάτων ὑρεῖν ὅτι ἐβεβλόμην διάκονον ἵνα πτω ἐπι τοῖς προσημύοις ἐκθεσῶτα διὰ τὸ χάριτος ἔ· Χριστοῦ, * ἡλι· γωρίσω τῆ καὶ θεῶν ὑμῶν διαδέσθῃ ἡλ· δομη γὰρ εἰς τὸ βασιλεύσα πόλιν, ἴεις με τῶν Αἰγυπθίων πρὸς λαβόντων ἡμέ· ρας· ὅσοις ἡ λοιπὸν βίθις καὶ ἀπὸ αὐ· πτω ὑπέσθη * ἡ εἰσοδον κινδυνῶσι, ἔσθῃ * καὶ ἴεις τὸν ἕσθῃ· λόγῳ βέβλον ἕξῃ πτω, μή τε γὰρ δι' ἐπι· σολῆς ἀρῆσθῃται. πρὸς σελθόντες γὰρ βέλπει, καὶ πᾶσι πρὸς φόρους καὶ καταλλήλως προσημύοι· ἀρῆσθῃ γὰρ ποσοδον εἰπεῖν· πάντων ὡς εἰπεῖν τῆς ἀποσῶς πρὸς κατέλαβον, τῶν μὲν τῆς

ANNO CHRISTI 431.

* ομοιόζυτοι

* ως αὐτοὶ μακροὶ πλαιῶντες

ψευδολογίας ὡς ἔτυχον δελεάζοντες, ὅν δὲ καθ' ἡμῶν ταῖς συκοφαντίας * ὡροσεδίοντες, ἀπαντας δὲ κοινῇ καὶ ἰδίαν συμπέδοντες ὡσεὶ καὶ ὅν μεγάλους ἀρχοντας, καὶ ὅν ἐν ἀξιώμασι τελοῦντας, καὶ ὅν ἐν στρατείαις διαφόροις πτόθεναι, ὅτι πρὸ καὶ ἐξετάσεως ἀκολούθου γενημῆνης, καὶ κρείστως ἑσρακολευσιπείρας, καὶ πάντων ὁμοῦ τῆν θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων μίαν καὶ πλὴν αὐτῶν ἐξενεγκόντων ψήφον καὶ τῶν παρ' αὐτῶν ἐρήμιον καὶ ἀκελεύειντος, ἡ δαυμαστὴ γέροντι ἐκείνῃ καὶ ἀειρεσις. Ὡ μὲν οὖν τοὶ μεγαλοπρεπέστατον καὶ φιλόχριστον κουβικουλαεὶ Σχολαστικόν ἐπέσαν ὁμολογημένως, ὡς οὐδὲ ἀκοδοῦν ὅλως ἠέχρητο ἐν Εὐφῶν τῆν θεοτόκου Φανῆς ὁμοῦ δια πλὴν τῆν ἀληθείας ἀκαταγώνισον δυνάμιν, καὶ τὰς ὑμέτερας βίβλας, ἐξήρῃσα διὰ τῆν οἰκουμενῶν τῶν θεῶν, ὅν ἐκ ὡροσιμῶν κινδύνοισι, ὡς ἐφλω, διαφυγῶν, σωτηρίῃν τε τοῖς μεγαλοπρεπέστατοις ἀρχοῖσι, καὶ πᾶσι αὐτοῖς, ὡς ἐνεχώρη, πλὴν τῶν ὡροσιμῶν ἀλήθειαν ἐξηγήσαται. οἱ τὰ παρ' ἡμῶν διδασκόμενοι, καὶ εἰς αὐτὰς ἐνεγκέιν ἠὲ ἀκράδηνσαν τῆν κρητοῦτων τὰς ἀκοῆς, ὅσα πρὸ εἰς τε πλὴν ὡροσιμῶν ὑποδέσιν, καὶ εἰς ἡμᾶς δὲ αὐτοῦ Ὡ πρὸ Αἰγυπτίον τυραννικῶς ἐπλημμέλησαν. καὶ τέλος, ἵνα μὴ μακρῶν λόγων, πολλῶν ἐν τῶν μέσῳ ἡμῶν τε καὶ * λεχθέντων παρὰ τῆν τὰ ἡμέτερα, ὡρὰ τε τῆν τὰ Κυελλου φρονουῶτων, ἐδοξεν, ἐμοῦ τε καὶ τῆν Αἰγυπτίων, ἐαυτοῖς τε καὶ τῆν ὑποδέσῃ σωισαμένων αὐτῆ, Concil. Tom. 5.

mendaciis temere decipientes, alios confictis in nos calumniis instigantes, omnes denique publice priuatimq; ea ratione in suam sententiam allicientes, vt etiam magni principes, quique dignitate pollebant, vel diuersa in rebus bellicis munia obibant, persuasiffent, examinatione, quam oportuit, adhibita, iudicioque confectuto, & omnibus piissimis simul episcopis vnam eandemque sententiam proferentibus contra eum quem indicta causa condemnarunt, mirabilem illam depositionem esse factam. Sane Scholasticio cubiculario magnificentissimo, Christique studioso firmiter persuaserant, Nestorium Ephesi ne audire quidem vlllo pacto sustinuisse deipare vocabulum. Verumtamen ob inexpugnabilem veritatis virtutem, vestrasque orationes, Dei miseratione, postquam pericula, qua prima statim fronte, vt dixi, se offerebant, euasiffi, & magnificentissimos principes conuenire, vniuersamque rerum veritatem, quantum licebat, ipsis explicare valui. Qui simul atque nostram relationem accepiffent, omnia qua Egyptius per tyrannidem tam in praesentem causam, quam in nosipfos quoque commiffit, ad imperatorum aures referre coacti sunt. Denique, ne longius sermonem protraham, cum multa & ab his qui cum Cyrillo faciebant, & ab illis rursus qui nobiscum sentiebant, acta & disputata fuiffent; placuit vt vtraque pars, tam ego, quam Aegyptii, sui suaeque causae tuendae gratia, praesentibus etiam magnis principibus piissimum imperato-

Sed tamen quod verum erat persuaserant.

At in hisfimo damnatum fuisse constat.

Et hoc veriffimum erat.

Narrationem hanc mendacis esse referunt, ex aliis quoque subfequentur, clare constat.

rem adiremus, atque ab eo audiremur : quamquam protestatus sum identidem, me nec ea de causa adesse, nec vlla eiusmodi mandata a pientissimis episcopis accepisse, sed tantum literarum latorem aduenisse. Sed profecto ob huiusmodi verba pene discerptus sum : quod autem placuit, absque vlla cunctatione prolatum est. Quare diuina prouidentia etiam tum opem nobis ferente, Augustique animus ad veritatem dirigente, & re ipsa, quod cor regis vere in manu Dei sit, declarante, aduersarii damnati sunt (oportet enim paucis ipsum rei euentum expedire) propterea quod neque (Nestorii) depositionis commentarios, neque quæ hic per mendacium effutuerant, vlla ratione defendere possent. Quin & illud quoque modis omnibus perspicuum euasit, nec recto congruque ordine seruato Concilium conuocatum fuisse ab Ægyptio, nec ei iudicare licuisse, cum vnus esset ex iis qui iudicandi erant, neque omnino materia tractationem aggredi præter magnificentissimi comitis Candidiani voluntatem potuisse. Etenim omnes eiusdem magnificentissimi comitis Candidiani denuntiationes, sacra præterea per eum ad Synodum scripta, & alia similia, ad plenam rei notitiam imperatore iubente recitata sunt : neque quidquam omnino, quod iniquos illegitimosque illorum apud vos ausus ante oculos ponere posset, ob vestras preces omissum est : ita vt veritatis hostes ab omnibus communi consensu damnationis sententiam ferrent, & vestræ pietatis

Proh. 21. Sed schismaticorum gloria non fuit diuturna.

Ægyptium per contemptum Cyrilum vocat, ut & alibi etiam.

περόντων αὐτῶν καὶ τῶν μεγάλων ἀρχόντων καὶ τοῖς γε ἑμοῦ διαμδρτυροῦ μῆρου πολλάκις, ὡς οὔτε τοῦτου χαρῆν ἀφίγμαι, οὔτε τοῦ αὐτῶν ἀφ' ἑμοῦ φιλεσάτων ἀποκόπων ἔλαβον εὐπολας· μόνον δὲ γραμματῶν ἡλθον διάκονον. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ὑπὲρ τοῦτων μικροῦ δεῖν καὶ διεσπείδιον τῶν λόγων, τὸ δὲ ξῶν δὲ δίχα πάσης ἐξελθάσθαι μελλήσεως. τῆς τοῦ αὐτοῦ δίας ἡμῖν καὶ τότε ἀφραδάσης ῥοπῆς, καὶ πλὴν τῆς κεραιωῦτος πρὸς τὸ ἀληθὲς ἰθυσάσης καρδίᾳ, καὶ διὰ τῶν κεραιωῦτων ἀφραδάσης, ὅτι πρὸ ἀληθῶς καρδία βασιλέως ἐν χειρὶ τοῦ κατεγνώσθησαν μὲν ὁ δὲ εἰδωπάς δεῖ γὰρ ἐπ' αὐτὸ συντόμως τὸ πέρασ ἐλθεῖν· ὡς κατ' οὐδένα ἔχον συζητῶναι ἢ ποῖς τῆς καταμέσεως ὑπομνήμασιν, ἢ οἷς εὐταῦθα καὶ ὑποδοχίαν εἰρήκασι, διωκέντες ἀλλὰ καὶ κεραιωῦτος διὰ πάντων ἀποδοχίαν χθέντες, ὡς οὔτε τὸ συνέδριον ἀπολουθῶς ὁ Αἰγυπῆσιος ἐκάλεσεν, οὔτε κρίνειν, ὡς εἰς ὧν τῶν κεραιωῦτων, ἡδυνάπο, οὔτε ὅπως ἀφ' ἡ γάμω τῆς μεγαλοπρεπεσάτου κόμητος Κανθιδιανοῦ τῆς ὑποδέσεως ἀφραδάσαι. καὶ γὰρ καὶ αἱ παραγγελίαι πάσαι τῆς αὐτῆς μεγαλοπρεπεσάτου κόμητος Κανθιδιανοῦ, καὶ ἡ γραφεῖσα δι' αὐτῶν πρὸς πλὴν συνόδον σέκρα, καὶ ἡ πρὸς τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀπαξ ἐν διαγνώσῃ κελύσανται ἀνεγνώσθησαν τῆς βασιλέως καὶ ἐκ' ἐστὶ, ὅτι πρὸς διὰ τὰς ὑμετέρας διχάς ἀφραδέφθη, τῶν τὰ ἀφρανόμως αὐτῶν πολμηθέντα ἀφρανότων ὡς λοιπὸν σύμφωνον μὲν εἶναι τῆς ἀληθείας ἐχθροῖς πλὴν παρὰ πάντων κατὰ γνώσιν ἀπενέγκασαι, δεχθῆναι δὲ καὶ κεραιωῦτος τῆς ὑμετέ-

ANNO CHRISTI 431.

ANNO
 CHRISTI
 431.

ρας Θεοσεβείας πῶς κρίσιν, καὶ πῶς
 τῷ Θεῷ (Ὁ) Αἰγυπτίῳ καὶ ταῖς ἑταί-
 ραῖς παραχρημασθῆναι τῆς ἁγίας
 ἐκκλησίας βασιλείας ἐν τῇ ἀγίᾳ τῷ Θεῷ
 ἐκκλησίᾳ, ὡσανεὶ τυραννικῶς ἀπαν-
 τῶν καὶ ἀθέσμως τῷ Θεῷ Κύριλλον
 πεπερασμένων, καὶ ἑτέρας πρὸς ἑαυ-
 τῶν ἐπισημασθῆναι ἡμιθέως.
 ὅτι πούτοις μὴ οὐκ ἔστι τῶν παραχρημα-
 τῶν ἐπελάττωσι καὶ τῶν γενησάντων τῆς
 ἀκροάσεως τῆς ἐκκλησίας. ἔλθόντος δὲ Ἰωάν-
 νου τῆς ἰατρῆς καὶ συγγέλου Κυρέλλου,
 ἔλθόντος ὡς ἴτε, ἑτέροις ὡσπερ
 γενησάντων ὁμοίως τῶν ἑτερότων
 ἑστῶν πλείους, καὶ οὐδὲ ἀκοῦσαι ἡμῶν
 παρ' ἡμῶν τῶν ἐπὶ αὐτῶν ἢ καὶ παρ'
 αὐτῶν κριθέντων ἀνεγνωσμένοι. Ὁ μὲν
 γὰρ αὐτῶν, ὅτι τῶν παρ' αὐτοῦ, Φασίν,
 ὡς ἔστι τῶν ἑκατέρου μέρους παρα-
 χρημασθέντων καὶ ταῖς καταιρέσεσιν
 οὐ τῶν ἑκατέρου μέρους, ὡς ἔδοξεν, ἀλλὰ
 τῶν τριῶν κωροδοξῶν πρὸς ἑαυτοῦ.
 Ὁ δὲ, ὅτι ταῖς μὲν καταιρέσεσιν λυθῆ-
 ναι πάντων ὁμοίως πρὸς ἑαυτοῦ, φανε-
 ροῦσι γὰρ τῶν Θεοφιλεσάντων ὁμοίως
 ἐν ταῖς μεταστροφῶν, ὡς μὲν πά-
 σης ἀληθείας ὁμοίως ἀποδοῦναι τῆς πε-
 ρεῖ τῆς πίστεως λόγους, καὶ τῶν ἑτε-
 ροῶν ἐν Ἐφέσῳ γενησάντων. εἰσὶ
 δὲ ἱερεῖς, οἱ καὶ πάντα ποιῶσι, καὶ
 παντοδαπῶν ἀποδοῦναι σωφροσύνην
 ἐφ' ὅτι ὁμοίως ἀποδοῦναι τῶν ἁγίων
 ἐκκλησίας βασιλείας μὲν φανερόν
 τύπων πῶς Ἐφεσίων καταλαβῆναι,
 καὶ ὡς ἐδὴ συνιδῶσιν, ἢ καὶ διω-
 νῶσι, φησὶν, ἀπαν διαδοῦναι τὸ παρα-
 χρημα. ὅτι τῶν ἀγαπῶντες ὑμᾶς εἰς
 ἔργον ἀπὸ τῶν πρὸς ἑαυτοῦ, ἀκε-
 ραῖς εἰδότες τῶν ἀποδοῦναι πῶς ἁγίων
 γίνεσθαι τῶν βουλήν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὡς τῶν κωροδοξῶν, ἁγίων. ἔμοδ

iudicium probaretur & confirma-
 retur; piusque imperator Ægyptii
 depositionem ad sanctam Dei
 ecclesiam quamprimum transmi-
 ferit, tamquam omnia tyrannice
 & illegitime Cyrillus, & qui cum
 eo sunt, perpetraverint, aliisque
 præterea pœnis ob commissâ sint
 obnoxii. Hunc exitum res habue-
 runt; atque hic audientiæ termi-
 nus extitit. Ceterum cū Ioannes
 medicus & domesticus Cyrilli ad-
 uenisset, eoq; modo venisset, quo
 scitis; aduertimus maiorem par-
 tem principum quasi mutatam
 fuisse, vt qui iam ne audire qui-
 dem ea a nobis velint, quæ coram
 ipsis, veletiam ab ipsis fuerant iu-
 dicata. Quidam enim affirmant,
 quæ vtrunque facta essent, in præ-
 senti valere debere; atque adeo
 nō duarum personarum tantum,
 vt aliquando visum fuerat, sed
 trium depositionem confirman-
 dam esse: alii exauctorationes qui-
 dem omnium ex æquo annullan-
 das, aliquos vero ex piissimis epi-
 scopis, vt & fidei doctrina accu-
 rate ad veritatis amussim exami-
 netur, & quæ Ephesi contra ius &
 fas acta sunt, huc accersendos
 censent. Non desunt, qui maxi-
 mopere student, omnemque lapi-
 dem mouent, vt certis decretis
 instructi a pientissimo imperatore
 Ephesum abire sinantur, tamquā
 (aiunt) omnia cognituri, & pro
 virili composituri. Quod ne fiat,
 qui vos amant, obnixè deprecantur,
 certo scientes cuius sint ani-
 mi qui hæc moliantur; neque ne-
 sciunt a quo id consilii ceperint.
 Verum hæc, vt cumque Domino
 visum fuerit, succedant. Ceterum

*Lenis admo-
 dum fuerat
 illa persuasio,
 quæ tam cito
 concidit.*

sanctitatem vestram rogo, ut Deum intente pro me orare ne grauetur, qui talia pericula perpeffus sum, & in magnis adhuc discriminibus ob illam, quæ quotidie infidiatur, multitudinem, verfor. Testis enim mihi est Deus, dum ad iudicium coram imperatore vocarer, nihil aliud me expectasse, quam ut in fluctus maris proiicerer: sed Dominus, sicut scriptum est, adstitit mihi, & de ore leonis, aut a mille potius leonum catulis liberatus sum.

Atqui id cogitare non poterat, nisi pessimo tibi conscius fuisset.

1. Tim. 4. v. 17.

Exemplum sacrae per Ioannem sacrorum comitem a piissimis imperatoribus ad sanctam & magnam Synodum missæ.

Celestino, Ruso, Augustiano, Alexandro, Acacio, Tranquillino, Valentino, Iconio, Joanni, Acacio, Vrso, Firmo, Himerio, Dexiano, Beriniano, Palladio, Asterio, Juuenali, Flauiano, Helladio, Rambulo, Alexandro alteri, Maximo, Phritila, Perigeni, Cyro, alteri Ioanni, Eutherio, Hellanico, Bosphorio, alteri Cyro, Vinatio, Petro, Dynato, Dorotheo, Antiocho, Dalmatio, Eusebio, Seleuco, Eleusio, Eulogio, * Sappio, Timotheo, Pio, Troilo, Herenniano, Monimo, Olympio, Theophilo, Juliano, Basilio, reliquisq; religiosissimis episcopis.

* Sappicio;

δὲ, ᾠρακαλῶ, ποιούτοις ὑπομεμνηκότος κινδύοις, καὶ οὐδὲ νῦν ἀκινδύως διάζοντος διὰ τὸ τῆς Ἐπιβουλεύοντων ὁσημέραι πλήθος, * ἔκτενας ὑπὲρ βίχραται κατεξίουτω ἡμετέρεσσ ὁσιότης. μὴ τις γὰρ ὁ θεός, ὅτι ἐν τῷ καλεῖσθαι πρὸς τὴν Ἐπι βασιλείως διάζωσιν οὐδὲν ἕτερον ἠλπυσα, ἢ τῷ πῆς θαλάσσης ᾠραπέμπεσαι ῥύματι. ὁ δὲ κώελος καὶ τὸ γεγραμμένον παρέση μοι, καὶ ἐρῦρῶσιν ἐκ σώματος λέοντος, μᾶλλον ἢ σκύμωνων μυελῶν.

Ἰσὸν σακρας ἁποσταλείσης διὰ Ἰωάννου τῆς κόμητος τῆς σακρῶν ᾠρὰ τῆς ὠσεβείτων βασιλείων τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης συνόδου.

Κελεστίνω, Ρούφω, Αὐγουστιανῶ, Ἀλεξάνδρῳ, Ἀκακίῳ, Τρακυλίῳ, Οὐαλινπῶ, Ἰκονίῳ, Ἰωάννῃ, Ἀκακίῳ, Οὐρσῳ, Φίρμῳ, Ἰμερίῳ, Δεξιανῶ, Βερινιανῶ, Γαλαδίῳ, Ἀσσειῶ, Ἰουβενάλῳ, Φλαυιανῶ, Ἐλλαδίῳ, Ραμβούλῳ, Ἀλεξάνδρῳ ἄλλῳ, Μαξίμῳ, Φερίπῳ, Γεεργίου, Κύρῳ, Ἰωάννῃ ἄλλῳ, Εὐθέρῳ, Ἐλλανίῳ, Βοσπορείῳ, Κύρῳ ἄλλῳ, Βινατίῳ, Γέζῳ, * Δυνατίῳ, Δωροθέῳ, Αντιόχῳ, Δαλματίῳ, Εὐσεβίῳ, Σελεύκῳ, Ελδυσίῳ, Εὐλογίῳ, * Σαππίῳ, Τιμοθέῳ, Πίῳ, Τροίλῳ, * Εἰρηνιδιῶ, * Μονίμῳ, Ολυμπίῳ, Θεοφίλῳ, Ἰουλιανῶ, Βασίλειῳ, καὶ λοιποῖς ὠσεβείστοις Ἐπισκοπίσι.

Q VANTO pietatis, auitæque fidei zelo assidue flagremus,

Ο ΣΟΝ πρὸς τὴν ὠσεβείαν, καὶ πῆς ᾠεζονικῆς πίστεως ᾠζῆ

ANNO CHRISTI 431.

λον διατελοῦμεν ἔχοντες, ἐκ πολλῶν ἡγοῦμεθα τὴν παροχρῶντων ἐναργῶς δεδηλωθεῖν ἕχ ἡμεῖς ἡ καὶ ἐκ τῆς ἐναργῆς ἐπι τῆ κλήσεως ὑμῶν σωόδου ἕπο φανερόν γερονέαι πῶσι ποῖς καὶ τὸ οἰκουμένην πεπεσὶ καμῆν. οὐδὲ γὰρ πρὸς βραχὺ διακωφίσεως ἑνὸς ἀμφισθητήσεως ἀναρχοῦμεν, ὑπὲρ ἕξ ἑσῶτων τὴν ταύτης ἑρακολουθῆσαι λύσιν αὐτοδύως σωελθεῖν ἡ ὁσὸ τῆς ὑμῶν ἀπεσεῖλαμῆν καὶ ἑδαμῶς ἡγοῦμεν ὑπὲρ ἑσεβείας πόνον τῆ θεοσεβείας ὑμῶν ἑσεαξ Φορλικόν, ἐπεκουφίσαμῆν ὁμως βασιλικῆ παρονοία τὴ τούτου δυσχέρειαν ἐπιπιδότην καιροῦ τε καὶ τόπου. τὸ γὰρ Ἐφεσίω ἀφωείσαμῆν πάλιν ποῖς τε ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης ἀπαροσίον, καὶ πάντων ἡ τὸ οἰκείων καὶ ἐπισάκτων καρπῶν τε χροσῶδη ποῖς ἐνδιαφρίβουσιν ἀφθόνως ἑρέχουσα ὡσεῖν ἡ ἡμετέρας γαλιωπότις ἑσεβῆ σκοπόν, καὶ τὴ ἀγιωτάτης ὑμῶν σωόδου σωδραμεῖν τε ράδιως, καὶ εἰς ἔργον ἀρτέωαι. ὅθεν καὶ νῦν τὴ γωρεαδεῖσαν παρὰ τῆς ἑσεβείας ὑμῶν Νεσελείου, καὶ Κυελλου, ἑ Μέμνονος καδαίρεσιν ἐδεξάμεθα. τῆ δὲ ἄλλων τὴ περὶ ὑμῶν παραχθέντων ἑγωμῆν πῶν περὶ ἡ χροσῶδου πῶν τε καὶ ὁρδῶτητα * φυλάηοντες, καὶ ἐκ πατέρων καὶ παροχρῶν παρὰλήφαμῆν, καὶ καὶ ἡ ἀγιωτάτη σωόδου ἐπι τῆς θείας ληξέως Κωνσταντίνου ἡγομῆν συμφώνως ἐκῆρσε. φροντίσῶ πόνω ἑκατος ἑ ἀγιωτάτου ὑμῶν συλλόξ, λυθείσης πάσης ἀμφισθητήσεως, κοπέτων ἡ τὸ σκανδάλων, μετ' εἰρήνης καὶ ὁμονοίας εἰς τὸ οἰκείαν ἐπανελθεῖν. ὑπὲρ ἡ τῆ πῶν ὁσὸτητα ὑμῶν μὴ μόνον ἀπὸ τῆ ἡμετέρας ἑσεβείας γεαμμάτων παροχραπείσαν, εἰς ὁμόνοιαν τε καὶ

id ex pluribus argumentis, præteritisq; certis indiciis liquidum, vt putamus, euasit, quod etiam terrarum orbi patefactum credimus, ex vestræ Synodi nuper facta conuocatione. Cum enim controuersiam aliquam vel paululum oboriri pati non possemus, vt citius tolleretur, sanctitatem vestram ad sedulo conueniendum accersuimus: & rati pro religione laborem vestræ pietati nequaquam molestum fore; tamen si quam ea res difficultatem afferre potuerat, illam imperialis prouidentia temporis locique opportunitate mitigauit. Deputauimus enim Ephesiorum ciuitatem, terra marique accessu percommo- dam, ibique diuersantibus necessaria suppeditantem affatim e natiuis importatisque fructibus: vt pius serenitatis nostræ, & sanctissima vestræ Synodi scopus expedite concurrat, & ad effectum perducatur. Quapropter & Nestorii, & Cyrilli ac Memnonis ex- auctorationem a sanctitate vestra nobis indicatam approbauimus. De aliis autem apud vos gestis certum nobis est, Christianam vos seruare fidem & rectitudinem, quam a patribus & maioribus accepimus, quam etiam sanctissima Synodus sub Constantino diuæ memoriæ celebrata consentiens confirmauit. Quamobrem vnusquisque sanctissimæ vestræ congregationis operam dabit, vt omni controuersia soluta, omnibusq; scandalis excisis, cum pace & concordia domum reuertatur. Vt autem sanctitas vestra non modo per nostræ pietatis li- teras incitata, ad concordiam

Imperator
falsa orien-
taliū rela-
tione dece-
puit. Cyrilli
& Memno-
nis deponi-
tionem tamquā
legitime fa-
cta approbat.

* ἡμεῖς πο-
λάπειν

ΕΑΝΝΗΣ ΟΝ
ΕΧΙΣΤ.

spectet, vniuersalemque pii dogmatis pacem; etiam Acacii Be-roensium episcopi lectam a nobis epistolam, qua idem suadet, ad vos misimus. Hic cum propter extremam senectutem sanctissimo vestro Concilio adesse non posset, ea per literas consuluit, quæ & pietatem ipsius decent, & orthodoxæ religioni conducunt. Quæ qualia sint, eiusdem epistolæ lectio declarabit. Norit nihilominus vestra sanctitas, eam obrem magnificentissimum & illustrissimum Ioannem sacrorum comitem a nobis missum esse, vt hic ipse sciens sacra maiestatis nostræ erga fidem scopum, quæ vtilia perspexerit, ea perficiat.

εις πλὴ καὶ ὅλου τῆ βίσεως δόγμα-
τος εἰρηνικῶ ἰδεῖν, καὶ τὰ γράμματα τῆ
Ἐπισκόπου τῆς Βερόροιων Ακακίου
τῆτο ἄρανοῦτος ἀναγόντες, ἀπε-
σείλαμεν ὅς πῶ ἀγίωτά τω ὑμῶν συλ-
λόγω προσεθῶαι διὰ τὸ μακρὸν γῆ-
ρας οὐ δυναθεῖς, δι' ὧν ἔγραψε, τὰ
τῆ αὐτῆ βίσεως πρέποντα, καὶ τῆ
ὀρθοδόξω θρησκεία σωτηρωῦτα εἰς-
ηγήσατο ἅπῃ οἶα πυχάνει, ἢ τῆς αὐ-
τῆς Ἐπισκόπης δηλώσῃ ἀγνώσις. γι-
νωσκέτω μὲντοι ἢ ὑμῶν ὁσίοτις, ὅτι
ἦρ (W) μεγαλοπρεπέσατον καὶ εὐδο-
ξότατον κόμητα τῆν σακρῶν Ἰωαν-
νῶ τυπού ἐνεκα ἀπεσείλαμεν, ὡσε
αὐτὸν εἰδῶτα (W) πῶ πῆσιν τῆς
ἡμετέρας θῆότητος σκοπὸν, ἅπῃ δὲ σμειδῆ λισιτελεῖν, * διαπρεξάδαμ. * διασελ-
ξῶα.

ANNO
CHRISTI
431.

Exemplar epistolæ Ioannis comitis Sacrensis, ex Ephesina ciuitate ad imperatores præscriptæ.

Quæ se-
quuntur,
Græce non
habentur,
sed in po-
strema Cō-
cistorum e-
ditione Co-
loniensi
vulgata fu-
erunt ex
vetustiss. li-
bro m. vt
ibidem af-
feritur: &
inde etiam
ea accepit
Peltanus.

Hæc narra-
tio suspecta
est, cū Ioan-
nes comes
Nestorii &
Ioannis An-
tiocheni par-
tes foueret.

CVM sciam conducibile pietati, si diuinis scripturis com-
mendentur omnia, quæ iuxta purissimæ celsitudinis
mentem pro virili feci, hinc quæ sint acta discetis. Pridie
quam hæc literæ darentur, labore magno, acceleratione-
que mira in Ephesiorum ciuitatem perueni. Aduenis-
sem autem citius, nisi maximis negotiis impeditus fuis-
sem, quæ vestræ magnitudini adfuturus, Deo propitio co-
ram recensebo: statimque sanctissimos episcopos, qui hinc
& inde conuenerant, reuerenter salutauim. Propter discor-
diam autem, quæ intercedebat inter eos, partes accersere
conueniebat. Turbatis autem omnibus, Cyrilloque &
Memnone se munientibus, per meipsum iis qui conuene-
rant, denuntiaui, & iis qui aberant, manifestaui, vt se-
quenti die absque vlla mora omnes in diuersorio meo
confluerent. Porro ne conflictus quidam fieret, promif-
cæ ipsis conuenientibus, (metuendum enim & hoc erat
propter ferociam, quæ nescio vnde illis acciderat,) ingres-
sus ordinem distribui. Præsentem autem Nestorio fere cum
ipsa aurora, & Ioanne pientissimo episcopo, aduenit etiam
Cyril-

ANNO
 CHRISTI
 431.

Cyrillus cum omnibus pientissimis episcopis: solo autem Memnone absente, magna turbatio, tumultusque exoriri cœpit, dicentibus iis qui cum Cyrillo venerant, Nestorii, qui ab ipsis depositus esset, ne aspectum quidem ferendum esse: nihilominus tamen conuenientibus diuinarum scripturarum lectionem fieri volebant. Affirmabant autem ii qui Cyrillo fauebant, lectionem diuinarum & terribilium scripturarum absque Cyrillo non habendam, neque præsente Nestorio, neque his qui ab oriente venerant, sanctissimis episcopis: & ob hoc magna facta est seditio, imo prælium & pugna. Eadem quoque & sanctissimi episcopi, qui Ioanni pientissimo episcopo adstabant, contendebant, dicentes, Cyrillum non oportere diuinarum literarum lectioni interesse, vtpote & illo cum Memnone ab ipsis deposito. Fiebat igitur super hac re contentio. Iam autem maximo diei interuallo exacto operæ precium existimaui, absque Cyrillo & Nestorio, ceteris patefacere regias sententias; quandoquidem commemoratis illis neque scriptæ essent a mundi dominis. Verum renuebant & hoc pientissimi episcopi, qui cum Cyrillo venerant, nolebantque etiam his qui cum Ioanne aduenerant, præsentibus aures præbere, eo quod dicebant, eos illegitime Cyrillum & Memnonem deposuisse. Vix igitur potui persuasione & vi (si quidem vera dicere oportet) sequestratis Nestorio & Cyrillo inducere omnem Synodum, vt regium rescriptum audiretur. Igitur congregatis omnibus, augustarum literarum lectionem feci, in quibus depositi sunt Cyrillus, & Nestorius, & Memnon. Cum autem hi qui cum Ioanne pientissimo conuenerant, lectionem amice susciperent & approbarent, audierunt a graui auditorio depositionem Cyrilli & Memnonis illegitime factam. Ceterum ne maior fieret seditio, Nestorium quidem custodiendum suscepit Candidianus comes nobilium domesticorum, qui omnibus consiliis & operibus meis interfuit: Cyrillum autem & ipsum custodiendum tradidi Iacobo circumspetto comiti, & præposito quartæ scholæ: Memnon vero, vt prædixi, aberat. Vnde missis dispensatore & lictore, ac protodiacono sanctissimæ Ephesiorum ecclesiæ, ei manifestauit quod depositus esset. At memoratus

*Diuinarum
 scripturarū
 nomine lite-
 ras imperato-
 rū designant.*

Concil. Tom. 5.

Vuuu

Memnon cum prædictis, fidem dedit eis, se suo periculo cum omni securitate ecclesiasticas pecunias seruare. His in hunc modum actis, quoniam oportebat me & precibus vacare, descendi in sanctissimam ecclesiam. Cognoscens autem Memnonem agere in episcopio, mitto ex ministris meis primicerium nobilium palatinorum ad ipsum, vt ad me veniret, vt discerem num omnino ad me accedere renueret. Verum ipse absque mora aduenit; & reprehensus a me, quare mane non venisset, dixit ægritudine se deprehensum esse, & propterea non adfuisse. Ne ferret autem alias meas admonitiones vel consilia, præuenit sermones meos, & in meam irrupit domum. Traditus igitur & ipse Iacobo circumspecto comiti, custodiendus & a scutariis nobilibus, & reuerendissimis palatinis. Hæc primo die a me facta sunt. Quoniam autem & de pace ad pientissimos episcopos sermonem habere oportebat, ne hæreses & schismata in orthodoxa religione fierent; proinde quanta potui diligentia ei negotio me accommodaui, & posthac operam daturus, modo placeat & melioribus, & pietati consonum sit, & recta mens sit dominis mundi. Quod si pientissimos episcopos videro implacatos & non reconciliabiles, (nescio vnde in hanc rabiem & asperitatem venerint) & si quid amplius factum fuerit, quamprimum vestræ amplitudini significabo.

ANNO CHRISTI 431.

* Επειδή ἡ ἀρχιεπισκοπὴ τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας ἐστὶν ἐν τῇ πόλει τῆς Κωνσταντινουπόλεως...

* Ἴσον εἰπολῆς.

Ἡ ἀγία συνόδος ἡ ἐν Ἐφέσῳ συγκροτηθεῖσα τοῖς θεοφιλεστάτοις καὶ ὀσιωτάτοις, Ἰωάννη Δεχρυσόπολυ Ἀντιόχειαν μεγαλοπόλεως, καὶ Ἰωάννη τῆς Δαμασκίων Ἐπισκόπου μητροπόλεως, καὶ Ἰμερίῳ Ἐπισκόπου τῆς Νικομηδείαν μητροπόλεως, καὶ Γαύλῳ Ἐπισκόπου Ἐμισσηνῶν, ποιουμένων λόγων καὶ ὑπὲρ τῆς ἀγιωτάτου Ἐπισκόπου Ἀκακίου τῆς Βεργόσιας, καὶ Μακαρίου Ἐπισκόπου τῆς Λαοδικέων πόλεως, ποιουμένων λόγων καὶ ὑπὲρ τῆς ὀσιωτάτου Κύρου Ἐπισκόπου τῆς Τυρίων πόλεως, καὶ Ἀπερίθῳ Ἐπισκόπου τῆς Χαλκιδέων, ποιουμένων λόγων καὶ ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου Ἐπισκόπου τῆς Ἀπαμείας, καὶ Θεοδωρίτου Ἐπισκόπου τῆς Κυρηνέων πόλεως, ποιουμένων λόγων καὶ ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου Ἐπισκόπου τῆς Ἱεραπολιτῶν μητροπόλεως, καὶ Ἑλλαδίου Ἐπισκόπου Ἰπολαμείας, ὄντες παροῦσιν ἐπέτρεξαν τὰ ὑποτεταγμένα.

ΕΓΕΙΔΗ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνεκα ὑποθέσεως, δι' ἣν ἅπαντες ἐκλήθημεν εἰς τὴν Ἐφεσίαν συνέχοντες, καὶ ὑμετέρας δευτέρας, καὶ δευτεροῦς δι' ἐπιβουλεύων ἡμῶν βασιλέων ἐπὶ τῷ μεγάλῳ ἡμῶν ἐκλήθημεν Κωνσταντινουπόλιν, ὑπὲρ τῆς σωζομένης τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πίστεως τῆς ἀγίων πατέρων, καὶ τοῖς δογμασι τοῖς ὀρθοῖς· οὐ παρεστὰς ἡμῶν ὅτι ἅπαντες ὄντες ἐμῶν ἐδὲ καὶ τὴν γὰρ μὲν Concil. Tom. 5.

* Exemplum mandati.

Sancta Synodus Ephesi congregata piissimis sanctissimisque Iohanni Antiochenorum magna ciuitatis archiepiscopo, & Iohanni Damascenorum episcopo metropolitano, & Himerio episcopo Nicomediae metropolitano, & Paulo Emisenorum episcopo, qui idem Acacii sanctissimi Beroensium episcopi personam gerit, & Macario Laodicensium ciuitatis episcopo, qui etiam pro Cyro sanctissimo Tyriorum ciuitatis episcopo verba facturus est; & Apringio Chalcidensium episcopo, qui & locum Alexandri Apameae episcopi obtinet; & Theodoreto Cyrestanorum episcopo, verba pro Alexandro etiam Hierapolitanorum episcopo metropolitano facturo, & Helladio Ptolemaidis episcopo, praesentes praesentibus, quae subiecta sunt, mandauimus.

* Mandatum quod ab orientibus datum fuit episcopis, qui ab ipsis Constantinopolim missi sunt, ut disceptarent in iudicio aduersus episcopos orthodoxos, ab aemulica Synodo ad eandem urbem missos.

QUANDO QUIDEM ecclesiasticae controuersiae causa (propter quam in Ephesiorum urbem praesentes omnes, & vestra quoque pietas vocata est) piissimorum imperatorum nostrorum sanctione ad celeberrimam Constantinopolitanam urbem euocati sumus, ut veritati, sanctorumque patrum fidei, & rectis dogmatibus patrocinemur; neque tamen omnes vobiscum adesse iussi sumus: operae precium autem Vuuu ij

est, omnium nostrum mentem patefieri; qualiter nimirum rata habemus omnia, & illis assentimur, quæ a vobis gerentur, si ad Dei timorem, & ecclesiasticam pacem ac disciplinam conferant: propterea hunc mandati libellum vobis conscripsimus, quo mandamus & committimus, plenamque potestatem contradimus, quam præsentibus habemus; ita ut posteaquam Dei gratia comitante in magnam illam civitatem perveneritis, siue coram pientissimo imperatore, siue in consistorio, siue coram sacro senatu, siue in patrum Synodo, de his quæ in quaestione veniunt, sermo instituat, hunc ea dicendi libertate, eaque prudentia ac diligentia, quæ vobis inest, habeatis pro universa ecclesia; & hunc vos laborem suscipiatis pro nobis, omnibus videlicet nobis servantibus, approbantibus, ac rata ducentibus omnia, quæ vos in hac causa vel agitis, vel acturi estis. Quod si forte euenerit, ut vel conventionis, vel ecclesiasticæ pacis, vel cuiuspiam alterius rei causa necessario pro nobis omnibus subscriptio requiratur; oramus vestram sanctitatem, ne hoc ipsum præstare grauetur, quod communi vobis est profuturum, & ad gloriam Christi Domini facit. Rursum si quam synodicam epistolam huc mittere visum vobis fuerit, quæ subscriptionem omnium exigat, promittimus omnes communiter, & singulos seorsum, omnium cum alacritate nos subscripturos, & ad sacrum comitatum missuros esse: dum illud certum sit, nempe capita vna cum anathe-

πεδον δηλου εκείνου τυγχάνοντος, ως πανή γρηγορη κεφαλαίων τῶν αἰρε-

πάντων ἡμῶν κατὰ δὴλον ποιῆσαι, ως ἐμμένοντων, καὶ κύρια ἡγροῦμεθα πάντα τὰ ὑφ' ἡμῶν παραθέμεθα, καὶ σωτήριοντα εἰς τὸ τοῦ θεοῦ φόβον, καὶ εἰς πλὴν ἐκκλησιαστικῶν εἰρήνων τε καὶ ὁρθότητων. τοῦτου ἐνεκεν τὸ δεῖ ὑμῖν τὸ ἐπιτολικὸν πεποιήμεθα, δι' οὗ ἐντελλόμεθα, καὶ ἑπιτρέπομεν, ὁλοτελή τε ἕξουσίαν διδόντες, ἡμῶν καὶ ἁγρόντες εἰρημῶν, ὡς ἐπὶ δεῖ ἁγροῦμεθ' ὑμᾶς ἐπὶ τῆς περιουσίας μεγάλης πόλεως, εἴτε ἐπὶ τῆς ὁσέβειας τοῦ βασιλέως δεῖ, εἴτε ἐπὶ κοινῶν σωτηρίων, εἴτε ἐπὶ τῆς ἱεραῆς συκλήτου, εἴτε ἐν σωδοῦν πατέρον ὁ λόγος κινῶντα πρὸς τῶν ἡγουμένων, τῶντον μὲν τῆς περιουσίας ὑμῖν παρρησίας τε καὶ σωτηρίας καὶ ἐμμελείας κινήσαι ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἀναδέξασθαι τὸ ἀγρόντα ὑπὲρ ἡμῶν, ἀπάντων ἡμῶν δηλαδὴ ἐμμένων, καὶ σοιχωμένων, καὶ ἐργασμένων, καὶ κύρια ἡγροῦμεθ' ὑμᾶς πάντα τὰ ὑφ' ἡμῶν παραθέμεθα ἐνεκεν τῆς ὑποθέσεως, ἢ καὶ παραχρησόμενα. εἰ δὲ που καὶ χρεία γένοιτο ἢ συμβιβασμοῦ, ἢ εἰρήνης ἐκκλησιαστικῆς, ἢ ἑτέρου τινὸς ἀπαιτούμενος ὑπογραφῶν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν ἐνεκεν, καὶ τῆτον αὐτὸ παρακαλοῦμεν πλὴν ὑμῶν ἀγροῦμεθ' ὑμᾶς μὴ ὀκνήσαι ποιῆσαι ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῆς κοινῆς, καὶ ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς δεσποτικῆς Χριστοῦ. εἰ δὲ καὶ σωδοῦν δόξει δόξα λαλῶντα

* παρ' ἡμῶν ἐπιταῦτα ἀπαιτούμενων * καὶ ὑμῶν τὸ ὑπογραφῶν, ὁμολογησόμεθ' ἀπάντες κοινῆ, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος τῆτον καθυπογράφειν μὲν πάσης περιουσίας, καὶ ἕξουσίαν εἰς τὸ ὁσέβεις γραπ-

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO CHRISTI 431

Ἰωάν, ἡν ὑπὸ Κυρίλλου τοῦ Ἀλεξανδρείας ὑποσηθέντων τῆ πίστι πατέρον ἡν καὶ Νίκουμου, μὲ ἀναθεματισμῶν ἐκβαλλομένων, ὡς ἄλλοτείων τῆς καθολικῆς ἐ δόξο- λικῆς ἐκκλησίας.

Ἀλέξανδρος Ἐπίσκοπος μητροπόλεως Ἱεροπόλεως εἶπεν καὶ ἡ ἐκτεθεισαν πίστιν ὑπὸ ἁγίων πατέρον ἡν ἐν Νικαίᾳ διαπερῆσατε, μήτε ἐπισηρομένων ἡν τῆ πίστι ἡ ἁγίων πατέρον, καὶ ἐκβαλλομένων ἡν ἀρεπικῶν κεφαλαίων Κυρίλλου τοῦ Ἀλεξανδρείας, πούτω συγκαταπέμα ταῦτη ἡν τῆ ἐκδέσει τῆς πίστεως ἡ ἡδη μὲ τῆς ἁγίας συνόδου ἡ συν ἡμῶν καθυπέγραψα.

* Δοξοδος

* Θεόδωρος Ἐπίσκοπος Μαρκενουπόλεως δουλτέρας Μισίας γεγραφθηκα ὡσαύτως, ἐντέλαμεν ὡς περὶ κειται, συνυπέγραψαν ἡ καὶ ἡλοιποὶ πάντες.

Δοξείσης δὲ τῆς ἐντολῆς, συναπεδόθη καὶ τόμος, περὶ ἔχων οὕτως.

Prima schismaticorum petitio ex Calchedone ad imperatorem missa.

ORANDVM erat, ne a quopiam alio in expositionibus absurdis sermo pietatis adulteraretur, maxime autem, ne ab his qui sacerdotium prefecturamque ecclesiarum sortiti sunt, quos nescimus quomodo praesidendi cupiditas & ambitio, frigidæque promissiones quaedam, ad contemnenda semel omnia Christiana mandata induerunt; idque hoc solo animo, ut seruiant viro, qui praesumat ac sperat, se & auxilium sibi ferentes, omnia recte gesturos: dicimus Alexandrinum Cyrillum, qui sola nugacitate in sanctas Dei ecclesias haeretica introduxit dogmata, eaque confidit se argumentis comprobaturum; & correctionem peccatorum effugere, solo Memnonis & praedictæ conspirationis episcoporum ministerio, speravit.

Mira circa Cyrilli capitibus. nec enim ullum schismaticorum extat scriptum, in quo illorum non fiat mentio.

matismis, quæ a Cyrillo Alexandrino ad fidem patrum qui Nicææ conuenerunt, adiecta sunt, tamquam hæretica, & a catholica & apostolica ecclesia aliena, esse modis omnibus reiicienda.

Alexander Hierapolis episcopus metropolitanus: Si quid iuxta fidem a sanctis patribus Nicænis expositam feceritis, nulla prorsus re fidei sanctorum patrum adiecta, hæreticisque Cyrilli Alexandrini capitibus reiectis; huic equidem assentior: nam & huic fidei expositioni una cum sancta nostra Synodo iam subscripsi.

Dorotheus episcopus Marcianopolis secundæ Myliæ, similiter mandans, sicut supra positum est, subscripsi. Subscripserunt autem & ceteri omnes.

Dato autem hoc mandato, una quoque tradita fuit charta tenoris huiusce.

Iniste perstringit Concilii patres.

*Mire com-
mentitiam
suam mode-
stiam com-
mendant
schismatici.*

Actor. 17.

*Obscura hec
omnia &
mutila sunt.*

Quapropter nos, qui silentium alioqui amamus, & in ce-
 teris philosophice agendum censemus, nunc silentium, &
 eius sapientiæ studium, fidei iacturam intelligentes, ad
 solos vos post supernam virtutem orbis seruatores pre-
 cando vertimur: quandoquidem scimus, pro pietate so-
 licitudinem vobis peculiariter conuenire; vtpote iis, qui
 vsque in hoc tempus custodierint, vicissimque per illam
 custodiantur. Suspenso autem hos libellos offerimus,
 tamquam coram sanctissimo Deo exhibenda esset nostra
 excusatio; non quod pro religione minus alacres fueri-
 mus, sed pietati studentes, & pro ea sermones facientes.
 Nihil enim est quod Christianorum temporibus sacerdo-
 tes magis facere* debeant, quam vt coram tam fideli rege*
 testimonium ferant, etiam si parati essemus vitam ac cor-
 pora nostra in* fidei discrimine millies exponere. Idcirco*
 propter Deum, qui videt omnia; & per Dominum no-
 strum Iesum Christum, qui iudicaturus est omnes in iu-
 stitia; & per Spiritum sanctum, cuius gratia regnum gu-
 bernatis; & per electos angelos, qui vos custodiunt, quos
 assistentes videbitis terribili throno, & horrendam illam
 sanctificationem semper Deo offerentes, quam nunc qui-
 dam adulterare nituntur; pietatem vestram, quæ vafricie
 quorundam obsidetur, id re ipsa adimentium, & hæreti-
 ca capita fidei introducta stabipientium, quæ omnino a
 sanis dogmatibus aliena sunt, & cum hæreticis opinionibus
 conueniunt; obsecrauimus, vt vel si quis illic subscri-
 bat vel consentiat, & post promissam a vobis veniam
 contendere vltra nolit, præcipias illum in medium veni-
 re, & ecclesiasticis pœnis subiacere, quo pugnare pro
 pietate melius possis. Nihil enim o rex magis regium fue-
 rit, pro quo & cum Persis & aliis barbaris prælia commit-
 tere festinasti, reddente tibi Christo pulcras victorias
 pro hac tua in ipsum alacritate. Obsecramus autem, vt
 fiant apud pietatem tuam quæstiones in scriptis. Sic enim
 facilius dignoscantur, & in omne posterum tempus re-
 prehendentur peccantes. Si quis autem sermones, pro
 quibus delinquens fuit, negligens, voluerit per præcep-
 tum rectæ fidei præualere, tuæ iustitiæ ac iudicii fuerit
 attendere, num & ipsam doctorum appellationem abie-
 cerint ii, qui de dogmatibus introducunt, * periclitari*
 * decepti
 * fideli
 * Locum
 corruptum.

ANNO
 CHRISTI
 431.

grauantur, & prædictis subiici nolentes, vt non redarguantur impie egisse, neque refutare ea digna putantes, vt mutua eorum conspiratio non habeatur inutilis. Iam enim per ordinatos manifestum est, quosdam ex illis pro hac impietate meditados esse, vt dignitatibus concessis nonnullos demereantur, & alios quosdam modos excogitasse. Et id manifestius obsistet; & videbit eos pietas tua non multo post proditionis suæ mercedem quasi spolia fidei Christi distributuros. At ex nobis quidam a piensissimo Iuuenali Hierosolymitanorum episcopo olim ordinati, siluimus; quamuis pro Canonibus certandum esset, ne videremur nostræ gloriæ causa dolere. Et nunc quoque illius studia & præstigias tales per Phœnicen secundam & Arabiam non ignoramus. Sane de illis nobis non vacat curam habere, qui ciuitatibus ipsis, quarum nobis ministerium contraditum, atque adeo vita nostra destitui maluimus, quam ista pro fide promptitudine. Verum aduersus illorum conatus, Dei ac vestræ pietatis iudicium opponemus. Nunc autem oramus, vt vna ac primaria pietas curetur, & ne orthodoxæ religionis splendor, qui vix tandem sub sancti nominis Constantino irradiauit, & per beatissimos auum & patrem vestræ pietatis confirmatus est, a tua autem maiestate etiam in alias barbaras gentes, & in Persarum gentem prorogatus est, nunc in ipsis regiæ aulæ penetralibus languescat, & apud vestram turberetur serenitatem. Non enim duplices in Persidem, o rex, mites Christianismi doctrinas, neque nostra magnum aliquid erunt, nobis discordia laborantibus, nemineque existente apud illos qui diiudicet: neque quis geminis communicabit verbis & sacramentis, neque certe pie a tantis patribus & incondemnatiss sanctis desciscet; sed neque regni commoda tribuenda erunt his, qui diuersa inter se sentiunt; neque paruis inde * vsus pietatis hostibus excitabitur; & innumera alia malignæ contentionis ipsorum quis enumerarit nocumenta? Si quis autem est qui parui faciat caelestium rationem, talis fit potius quicumque odium, quam is cui omnem orbis potestatem Dominus dedit. Nostræ autem preces sunt, vt iudicium a tua pietate accipiamus. Mentem enim tuam ad exactam eorum que inquiruntur, comprehensionem Deus inducet. Demum

*ausus

si quid nunc prohiberet, (neque enim tuæ pietatis negotia omnia nota esse possunt) petimus a tua serenitate, vt ad propria tuto & feliciter commigrare nobis liceat. Nam videmus ciuitates nobis commissas ex tali mora non parum offendi propter eos, qui etiam in rebus piis, vt videtur, contentionem quærunt, nulla inde proueniente utilitate.

Altera eorumdem petitio e Calchedone ad Theodosium Augustum missa.

Obscure & deprauate hæc exposita sunt.

Omnia hæc mera commenta sunt, & impudentissima mendacia.

Omnes hæc literæ fuerunt subreptitiæ, dolo malo ab imperatoribus extortæ.

SÆPENVMERO pietatem vestram & per nos ipsos, & per eos qui a nobis missi sunt, docuimus, quod rectæ fidei dogma corruptioni obnoxium videatur, & quod ii discerpere videantur ecclesiæ corpus, qui omnia susque deque faciunt, & omnem ecclesiasticam constitutionem, omnemque regiam legem conculcant; vniuersaque simul confuderunt, vt expositam hæresim a Cyrillo Alexandrino confirmet. Nam vt a vestra pietate in Ephesum vocati sumus ad inquirendum quæstiones, quæ pulularunt, & ad confirmandum fidem euangelicam & apostolicam a sanctis patribus expositam; nondum omnibus præsentibus conuocatis episcopis, ii qui particulare Concilium habuerunt, hæretica illa capita, quæ cum Arii & Eunonii & Apollinarii impietate conueniunt, scriptis commentariis roborarunt; & alios quidem deceperunt, alios vero terruerunt, alios autem de hæresi accusatos in communionem susceperunt; & aliis, qui non communicabant, mercedem vt communicarent dederunt: alios demum spe honoris, quibus indigni erant, accenderunt; & ita sibi multitudinem congregarunt, quasi nescientes, quod piam religionem non multitudo, sed veritas ostendit. Iterum lectæ sunt vestræ pietatis literæ per magnificentissimum comitem Candidianum, significantes quod pacifice & fraterne quæstiones, quæ nuper extortæ sunt, inquirentur. Verum conuenientibus omnibus pientissimis episcopis, nihil profuit lectio. Venit nobilis Palladius magistrianus alias vestræ maiestatis literas afferens, docentes rescindenda esse omnia, quæ particulariter constituta fuerant, & Concilium denuo congregandum, verumque dogma fanciendum. Contemptum est autem & hoc, more solito

ANNO
CHRISTI
431.

solito, pium vestrum mandatum ab his qui omnia audent. Aduenit rursus magnificentissimus magister Ioannes, qui nunc comes omnium largitionum, alias iterum afferens literas, significantes, quod a vestra maiestate trium depositiones decretæ sunt, tollendaque e medio suborta of- fendicula, solamque fidem in Nicæa expositam a sanctis & beatis patribus, ab omnibus confirmandam. Transgressi sunt, vt solent, & hanc legem ii qui omnia pro ludi- brio habent. Enimuero nec post lectionem a cœptis de- stiterunt, & communionem habuere cum depositis, & meminerunt eorum tamquam episcoporum, non permit- tentes, vt capitula ista, in damnum & corruptionem piæ fidei exposita, exploderentur, tametsi a nobis ad collo- quium sapius accersiti fuerint. habebamus enim in prom- ptu hæreticorum capitulorum argumenta. Horum nobis testis est magnificentissimus magister, qui nobis & illis tertio ac quarto conuocatis, & hæc nec prætere au- dens, propter illorum inobedientiam, operæ precium duxit posthac huc nos vocare. Aduenimus nihil remora- ti, nec quieuius, donec huc perueniremus, & apud ve- stram pietatem, & apud illustre consistorium obsécran- tes, vt ipsi certamen hoc pro capitulis susciperent, ac in colloquium venirent, vellea tamquam aliena a recta fide exploderent, manentes in sola expositione fidei beato- rum patrum, qui in Nicæa conuenerant. Et hi quidem ni- hil horum facere voluerunt; sed manentes in hæretica cõ- tentione, permixti sunt ecclesias frequentare, & sacerdo- tio fungi: nos vero synaxi destituti mansimus tanto tem- pore, & in Epheso, & nunc; innumeraque pericula & illic & hic pertulimus: & cum lapidaremur, & tantum non per- deremur a seruis monachorum habitu indutis, boni con- suluimus, vtpote pro pietate talia libenter perferentes. Post hæc visum est vestræ maiestati, vt iterum nos ac illi conuocaremur, & vt ad inquirenda dogmata inobedien- tes compellerentur. Hæc vt fierent, nobis expectantibus, vestra pietas in ciuitatem profecta est, & eos quidem qui de hæresi accusabantur, & propter hoc alios ex his deposi- tos a nobis, alios vero excommunicatos, & deinde cano- nicis pœnis subiiciendos, præcepit vt in ciuitatem ve- nirent, sacerdotio fungerentur, & ordinarent. Nos ve-

Et hoc fal- sum est: si- quidem ori- entales sa- pimus citati, Synodo se si- sseve an si non fuerunt.

Non erat certamen de capitulis, sed de iusta Ne- storii, iniusta vero Cyrilli & Memne- nis deposi- tione.

Schismatici iactant suam pietatem.

Sed qui ac- cusabantur, pii & ortho- doxi erant; accusatores vero heretici & schisma- tici.

Scilicet schismatici curant pietatem & religionem.

Schismate carere non potuit, quia schismaticos intra se continebat.

Hic schismatici gloriantur de multitudine, alibi saepe de paucitate.

ro, qui pro pietate tantum certamen suscepimus, & pro rectis dogmatibus nullum non periculum sustinuimus, neque ingredi in ciuitatem iussit, vt fidei periclitantis negotium ageremus, & pro rectis dogmatibus vrgeremus; neque ad propria remigrare permisit; sed sumus in Calchedone tristes, & gementes in ecclesia quæ exercetur schismate. Idcirco qui nullum responsum obtinemus, necessarium duximus, vt presentibus literis doceremus vestram pietatem coram Deo, & Christo ipso, ac sancto Spiritu; quod si quis ordinatus fuerit, antequam discutiantur recta dogmata, ab his qui hæretica sentiunt, necesse sit vt tota ecclesia scindatur, tam clero quam plebibus diffidentibus. Nullus enim piorum feret, hæretica colentibus communionem dari, propriamque salutem annihilari. Vbi autem hæc futura sunt, tunc vestra pietas præter suam mentem agere cogetur. Nam & schisma præter sententiam inualescet, & eos qui pro pietate certant, contristabit, non ferentes vt suæ animæ pereant, & consentent contentiosis impia Cyrilli dogmata, quæ iustificare volunt. Multi autem qui pietati student, & omnes nos, qui ex orientali diœcesi, & vestræ prouinciæ ex diœcesi Ponti, & Asiæ, & Thraciæ, & Illyrici, & Italiarum, Cyrilli dogmata admitti non sinent, qui & vestræ pietati librum beatissimi Ambrosii miserunt, aduersa pullulanti huic superstitioni docentem. Quapropter ne hoc eueniat, & vestra pietas magis conturbetur, supplicamus, precamur, obsecramus, vt edicat, ne ordinatio antea fiat, donec orthodoxa fides formetur, propter quam & nos congregauit vestra quæ Christum amat, celsitudo.

Tertia schismaticorum postulatio ex eadem ciuitate ad imperatores missa.

NON hunc euentum fortituram vestræ pietatis expectabamus vocationem. Vocati enim honeste sumus tamquam sacerdotes a rege, & vocati sumus ad confirmandam sanctorum patrum fidem; propterea etiam tamquam pio regi obedituri aduenimus. Vbi autem venimus, neque ecclesiam minus secuti sumus, neque vestrum contempnimus edictum, sed vestros nutus secuti sumus continue ab eo die, quo in Ephesum peruenimus,

ANNO
CHRISTI
431.

vsque in hodiernum. Verumtamen, vt videtur, nihil nobis profuit in hoc saculo modestia nostra, imo etiam plurimum, vt videmus, obfuit. Nam nos quidem, qui sic vos habuimus, vsque in presentem diem Calchedone tenti conseruati sumus; nunc autem ad propria dimittimur. Hi vero qui omnia confuderunt, & orbem turbis impleuerunt, & ecclesias discerpere contendunt, & pietatem manifeste oppugnant, sacerdotio funguntur, ecclesias congregant, & vt putant, auctoritatem ordinandi habent (nimirum illicite ab illis petitam,) seditiones in ecclesia excitant, quæ expendenda in vsus pauperum, in suos infumunt milites. Ceterum non illorum tantum, sed & noster rex es. Non enim parua portio regni tui est oriens, in qua semper recta fides refulsit, & cum hac etiam alia prouincia & dioeces, e quibus congregati fuimus. Proinde ne despiciat vestra maiestas fidem, quæ adulteratur, in quam & vos baptizati estis, & vestri progenitores; in quam & ecclesiæ fundamenta sunt iacta, propter quam sanctissimi martyres innumera mortis genera cum voluptate susceperunt; cum qua & barbaros vicistis, & tyrannos destruxistis, qua & nunc opus habetis in bello, quo Africam premitis. Est enim Deus omnium commilito vester, si pro piis eius dogmatibus laboraueritis, & prohibueritis corpus ecclesiæ disrumpi. Disrumpetur enim, si opinio quam Cyrillus fidei induxit, & alii hæretici confirmarunt, inualescat. Hæc sæpe quidem coram Deo & in Epheso & hic testati sumus, & vestram pietatem docuimus, rationem illius, vt coram omnium Deo, reddentes. Exigit enim & hoc a nobis, sicut diuinæ scripturæ prophetiæ & apostolicæ docent. Etenim beatus Paulus clamat: *Testificor coram Deo, qui mortuos viuificat, & Domino nostro Jesu Christo, qui testificatus est sub Pontio Pilato bonam confessionem.* Et Ezechielii præcepit Deus, vt annuntiet populo; & minas adiicit, dicens: *Nisi annuntiaueris, sanguinem eius de manu tua requiram.* Timentes itaque hoc iudicium, necessarium existimamus iterum docere vestram maiestatem, quod ii qui permisi sunt ecclesias habere, in ecclesiis docent quæ Apollinarius & Arius & Eunomius: illegitime & contra Canones sacerdotio funguntur, & animas eorum

Non vestra modestia, sed intoleranda temeritas & iniquitas vobis obfuit.

Cyrillus fide illustrat, non impugnat.

1. Tim. 6. v. 15.

Ezech. 3. v. 18.

Et hæc mera sunt commenta.

Concil. Tom. 5.

Xxxx ij

1. Tim. 2.
v. 4.

qui ad se accedunt, si quis & ipsos volet audire*. Nam per diuinam gratiam, cui omnium hominum cura est, & qui omnes vult seruari, maxima pars populi sana est, & pro piis sollicita est dogmatibus. Propter illos maxime dolemus. Et quia cruciamur, timentes, ne paulatim serpens morbus plures comprehendat, communeque malum fiat; hæc nos vestram serenitatem docemus, & docere non desistimus, & precamur vestram maiestatem, vt nostris precibus annuat, & nihil sinat adiici ad fidem sanctorum patrum, qui in Nicæa congregati fuerunt. Quod si & post hanc nostram obsecrationem, hanc, quæ coram Deo data est, doctrinam non susceperit vestra pietas, nos etiam puluerem pedum excutiemus, & clamabimus cum B. Paulo: Mundi sumus a sanguine vestro. Non enim cessamus nocte & die, ab eo die quo in hanc celebrem Synodum aduenimus, & regi, & principibus, & militibus, & sacerdotibus, & laicis testari, ne amittamus traditam nobis a patribus fidem.

Act. 18. v. 6.
v. 20. v. 26.*Eorumdem ad suos in Epheso epistola.*Ex diametro
hac cum praecedentibus
pugnant, vt
hinc videat
schismaticos
meris com-
mentis niti.Male habet
schismaticos
Nestorii de-
positio.Mense hic
Syrogræcorū
respondet no-
stro Septem-
bri.Frustra con-
tra hæc capi-
tula nitimi-
ni.

POSTQVAM Calchedonem venimus (nam Constantinopolim neque nos, neque aduersarii nostri intrare permilli sumus propter seditiones bonorum monachorum) fama accepimus, quod ante octo dies, priusquam compareremus (en gloriam pientissimi regis) dominus Nestorius ab Epheso dimissus sit, vt eat quo liberet. Vnde valde doluimus; quandoquidem vere ea quæ illicite & absque iudicio facta sunt, iam robur habere videntur. Sciat autem vestra sanctitas nos promptos pro fide certamen inuituros, & certare velle ad mortem vsque. Expectamus autem hodie, hoc est, vndecima mensis Gorpixi, transiturum pientissimum nostrum regem ad Rufinianum, & illic causam auditorum. Precetur igitur vestra sanctitas, vt Dominus Christus nos adiuuet, quo valeamus sanctorum patrum fidem roborare, & in damnum sanctæ ecclesiæ exorta capitula radicitus discerpere. Eadem vt & vestra sanctitas sentiat ac faciat, obsecramus; maneatque in sua pro fide orthodoxa alacritate. Porro cum scripta esset epistola, nondum occurrerat nobis dominus Himerius. nam fortassis impeditus est in itinere.

ANNO
CHRISTI
431.
f. occi-
dunt. vel
perdunt.

ANNO
CHRISTI
431.

Ceterum nihil vos turbet. Speramus enim tristitia extinguenta, & veritatem effulsuram, modo vestra pietas strenue nos adiuuet.

Epistola Theodoretii episcopi Cyri & Calchedone ad Alexandrum Hierapolitanum scripta.

NULLVM humanitatis, nullum asperitatis, nullum adhortationis, nullum declamationis genus omisimus, quo apud pientissimum regem & illustre consistorium non sumus vsi, testificantes coram Deo, qui omnia videt, & Domino nostro Iesu Christo, qui iudicaturus est orbem iniusticia, & Spiritu sancto, & electis eius angelis, ne contemnatur fides, quæ ab his qui hæretica dogmata susceperunt, & his subscribere ausi fuere, adulteratur; & ut præcipiatur solum exponendam sicut in Nicæa, & abiiciendam superinductam hæresim ad damnum & perniciem pietatis: & vsque in hodiernum diem nihil efficere valuimus, nunc huc, nunc illuc auditoribus sese ferentibus. Attamen nos nihil horum dehortari potuit, ut ab urgendo propositum desisteremus; sed persecuti sumus causam, Dei gratia. Cum iuramento enim pientissimo nostro regi suavisimus, quod impossibile sit, nobis Cyrillum & Memnonem conciliari; & quod fieri nequeat, ut illis communicemus, qui non antea eiecerint hæretica capitula. Itaque nos quidem hanc habemus mentem: studium autem est his, qui sua ipsorum quærunt, non autem quæ Iesu Christi, ut reconcilientur eis & præter mentem nostram. At non est nobis eius rei cura. Deus enim nostrum propositum exigit, & virtutem explorat, neque supplicia irrogat propter ea quæ præter mentem fiunt. De amico autem sciat tua sanctitas, quod si quando eius faceremus mentionem vel apud pientissimum regem, vel apud illustre consistorium, defectionis notabamur: tantæ sunt eorum, qui intro sunt, erga illum inimicitia. Et hoc est molestissimum. Pientissimus rex præ omnibus aliis auersatur nomen, manifeste dicens: De hoc mihi nullus loquatur. Specimen enim semel ipse dedit. Attamen dum hic sumus, non cessabimus omni virtute & eius patris curam gerere, scientes factam illi ab impiis iniustitiam. Nobis quoque studium est, ut hinc liberemur, & vestra liberetur pietas.

*En studium
& diligentiam
filiorum hu-
ius faculi in
re praua.*

*Astor. 17.
2. Tim. 4.*

*Id impossibile
est vobis in
vestra perni-
cia persi-
stentibus.*

Phil. 2. v. 21.

*Nestorium
intelligit.*

*Hunc, quem
totus mun-
dus execra-
tur, patrem
non appella-
reus, nisi idē
quod ille, sen-
tiretis.*

*Patres Syno-
di impios vo-
cant schi-
smatici.*

Nihil enim hinc boni sperandum, eo quod iudices ipsi omnes auro confidant, & contendant vnam esse naturam

*Non vnam naturam, sed vnam personam esse con-
tendebant.*

*Eiusmodi applausus fieri solent, cum noua doctrina profem-
nari incipit.*

deitatis & humanitatis. Populus autem omnis gratia Dei bene habet, & iugiter ad nos egreditur. Incepimus autem ipsis etiam disserere, & celebrauimus communionem maximas, & quarto illis enarratum est precibus tuæ pietatis de fide; & tanta audierunt voluptate, vt vsque ad horam septimam non discederent, sed perdurauerint vsque ad æstum solis. In aula enim maxima, & quatuor habente porticus, multitudo congregata fuit, & nos superne concionabamur e suggestu prope tectum. Verum celerus omnis cum bonis monachis valde nobis erat infensus, ita vt fieret collapidatio, quando a Rufinianis post aduentum pientissimi imperatoris rediremus, & vulnerarentur multi ex laicis & falsis monachis, qui nobiscum erant. Nouerat autem rex pientissimus, quod multitudo congregaretur contra nos; & solis nobis occurrens, dicebat: Noui quod male congregamini. Dicebam autem ei: Quia dedisti fiduciam loquendi, cum venia audi. Iustum est, hæreticos quidem excommunicatos in ecclesiis agere; nos vero qui pro fide certamus, & propter hoc ab illis communionis exortes factos, non intrare in ecclesiam? & ille respondit: Et ego quid faciam? Respondi igitur illi: Quod fecit magister tuus comes largitionum in Epheso. Ille enim vt inuenit nonnullos congregari, nos autem non congregari, compefcuit eos, dicens: Si non fueritis pacifici, non concedam vni parti congregari. Et oportebat etiam tuam pietatem præcipere hic episcopo, ne permitteret neque illis neque nobis congregari, donec conueniamus, vt iusta tua sententia omnibus nota fiat. Ad hæc dicebat: Equidem episcopo imperare non possum. Itaque respondi ego: Igitur neque nobis imperes, & accipiemus ecclesiam, & congregabimur; & cognoscet tua pietas, quod multo plures nobiscum sunt, quam cum illis. Ad hæc diximus ei, quod nostra congregatio neque lectionem sacrarum scripturarum habebat, neque oblationem; solas autem preces pro fide & vestra maiestate, & de religione colloquia. Approbavit igitur, & vltra non prohibuit hoc fieri. Augentur igitur conuentus multitudinis ad nos venientis, & cum voluptate doctrinas audientis.

*Iterum in-
pre glorian-
tur de multi-
tudine.*

ANNO
CHRISTI
431.

Oret igitur vestra pietas, vt causa nostra exitum habeat Deo placentem. Nos enim quotidie periclitamur, & insidias monachorum & clericorum suspicantes, & potentiam & incuriam videntes.

Pars homiliae Theodoretii episcopi Cyri, Calchedone ad schismaticorum legatos, Nestoriique fautores habitae.

CHRISTVS nobis dux sit sermonis, per quem & ipsi sermones, & nos diuinorum eius eloquiorum ministri: Christus, *qui positus est in ruinam multorum, & in resurrectione, & in signum cui contradicitur*, olim quidem a carnali Israel, nunc autem a spiritali: Christus infidelibus quidem lapis offendiculi, & petra scandali; credentes autem non confundens, preciosus lapis est, & fundamentum, secundum Isaiaem vocem. Christus lapis est, quem reprobauerunt aedificantes, & factus est in caput anguli: Christus ecclesiae fundamentum; Christus lapis, qui sectus est absque manibus, & factus est in montem magnum, & obtexit orbem, iuxta Danielis prophetiam: pro quo, & cum quo, & propter quem impugnamur, propter quem a regia ciuitate prohibiti sumus; sed caelorum regno non excludimur. ciuitatem enim habemus supernam Ierusalem, cuius architectus & opifex Deus, vt Paulus dixit. Christus, per quem terribiles Propontidis fluctus transire ausi estis, vt nostram audiatis vocem, quam vestri pastoris vocis effigiem putatis. Desideratis enim audire iucundas vestri pastoris fistulas; pastoris, quem pastores socii calamis occiderunt, vt putant; ad quos Deus per prophetam clamat: *Pastores multi corruperunt vineam meam, coinquinarunt portionem meam, posuerunt partem meam desiderabilem in solitudinem imperuiam.* Dicat de ipsis & per alium prophetam: *Secundum multitudinem ipsorum ita peccauerunt mihi: gloriam eorum in ignominiam ponam.* Dicat & per alium iterum prophetam: *Vae filii apostatae; fecistis consilium, & non ex me; & pacta, & non per spiritum meum; vt adiciatis peccatum super peccatum: conuersi estis, qui profundum consilium consultastis & iniustum.* Dicat ad eos & Isaia: *Manus enim vestrae pollutae sunt sanguine, & digiti vestri peccatis: lingua vestra locuta est iniustitiam, & os vestrum iniquitatem meditatum est.* Nullus loquitur iusta; quia concipiunt laborem, & pariunt iniquitatem. *Oua aspidum*

Luc. 2. v. 34

1. Pet. 2. v. 8.

If. 28. v. 16.

Pf. 117. v. 22

Dan. 2.

Non propter Christum, sed propter improbitatem vestram excelsi estis. Hebr. 11. v. 10.

Adulatur impio Nestorio.

Jer. 12. v. 10

Osee 4. v. 7.

Ifai. 30.

Omnia haec seditionem spirant contra Synodum.

Ifai. 59. v. 3.

Obscura
hac, nisi faci-
le deprehen-
datur quo
tendant.

excluserunt, & telas aranearum texunt. Videte accusatio-
nem malitiae, & putredinis malitiae indicium, oua aspi-
dum, & telas aranearum: partus quidem malitiam, conce-
ptus autem infirmitatem habet. Oua aspidum, malitiae
species: tela aranearum, infirmitatis argumentum est. Et co-
medens ouum eorum confractum, putamen inuenit. Vi-
disti malitiam infirmantem? vidisti offendentem non of-
fendentem? vidisti eum qui impugnatur, coronatum? Et
qui comedit ouum eorum confractum, vrium inuenit. V-
rium autem est aliquid sterile, hoc est imperfectum. Isaia
promulga nobis & malitiae speciem. Et in ipso basiliscus.
Hoc autem mirabile, quod basiliscus in illo, & vrium, hoc
est sterile. Basiliscus autem malitiam significat; quando-
quidem bestiola haec omnium reptilium ferocissima est,
* ei confert malitiae sobolem. Verum & illa ipsa vrium est
propter infirmitatem malitiae: infirma enim est malitia.
Ibid. v. 6. Sequitur demonstratio: *Tela eorum non erit in vestimentum.*
Non enim vestiuntur ab operibus manuum suarum. Qua-
re? quia opera eorum, opera iniustitiae. Dic speciem iniu-
stitiae. *Pedes eorum in malum currunt*; nimirum ut ali-
quid fiat: & veloces ad effundendum sanguinem. Quid
ad haec? Cunctatio & infelicitas in viis eorum. Nam viae
eorum tortuosae, quas transeunt, & viam pacis nescie-
runt. Vere lamentis digna sunt haec, quod sacerdotes con-
tra sacerdotes talia dicant. Verum hoc dicimus, non quod
tantum accusemus illos, quantum nostri curam gerimus.
Et post alia:

Vere obstupescit caelum ad hoc, & horruit amplius ter-
ra, dicit Dominus: *quia duo haec mala fecit populus iste. Me,*
Ier. 2. v. 12. *inquit, dereliquerunt fontem aquae viuae, & foderunt sibi cister-
nas detritas, quae non poterunt aquam continere.* Dicat ad eos

Ibid. v. 10. *Deus per Ieremiam prophetam: Transite ad insulas Chetim,*
& videte; & in Cedar mittite, & considerate bene, si facta sint
talia, qualia haec; si mutauerunt gentes Deos suos. transite ad in-
fulas Chetim. Non vultis, inquit, ferre verba mea? non fer-
tis prophetas? non accipitis legem? non creditis diuinis
scripturis? Assumite gentilium pueros in doctores; ite ad
gentes, & discite quomodo colantur ab illis dii putatiui,
cum non sint dii: transite ad insulas Chetim, & videte;
Ad quid haec
omnia contra
Concilii pa-
tres? & mittite in Cedar, & bene considerate, si facta sunt talia,
qualia

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO
CHRISTI
451.

qualia hæc; num mutauerint gentes deos suos: & quos?
 Et illi non dii. Et quare hæc dicis? Populus meus mutauit
 gloriam suam: vnde nullam vtilitatem accipiet. Hæc &
 de illis congruit dici. Pagani ligna & lapides venerantes,
 vt immortalia, illa salutant. Tu autem illis prædicans ea
 venerari non debere, sed solum verum Deum, qui con-
 stituit montes in statera, & siluas in libra, & metitur manu
 aquam, & cælum palmo, & omnem terram pugillo; qui
 constituit cælum quasi cameram, qui continet rotundita-
 tem omnis terræ, & habitantes in illa quasi locustas: &
 hunc, qui omnia verbo fecit, & vnica momenti inclinatio-
 ne exhibet ea quæ non sunt, vt sint; & dedit his qui non e-
 rant, vt essent, sola voluntate: quasi oblitus horum om-
 nium, passionibus obnoxium facis, & legem ponis vt ado-
 retur Deus passibilis. Et pagani quidem, vt prædictum est,
 * auaritiæ verbo capti, etiam cælum impassibile vocant, &
 solem impassibilem appellant, & stellas immortales sta-
 tuunt, & terram quam calcant, inter deos numerant.
 Nos autem inuisibilem, vnigenitum, incomprehensibi-
 lem, inexcogitabilem, passibilem esse credemus? Absit.
 Saluator noster & benefactor, ne sic apostatæ simus ado-
 rationis tuæ, ne sic ignoremus tuam naturam, ne sic ingra-
 ti simus de tuis donis, ne suspicemur passibilem nostrum
 liberatorem, qui nos e passionibus ad impassibilitatem
 transtulit, & nobis passionibus obnoxii impassibilitatem
 largitus est. Hanc & pro nobis legationem afferimus Deo,
 cui gloria in sæcula. Amen.

If. 40. c. 12.

Rom. 4.
 Passibilis est
 Deus, qui
 hæc omnia
 potest & fa-
 cit: verum id
 non secundum
 se, sed secun-
 dum natu-
 ram assum-
 ptam.

Absit, vt se-
 cundum na-
 turam as-
 sumptam,
 passibilem nõ
 credamus.

*Ioannis Antiocheni episcopi homilia in Calchedone dicta post
 homiliam Theodoreti, vt suos animaret.*

SANCTA lex est, vt patribus accepta ferantur ea quæ fi-
 liorum sunt. *Meus igitur est Galaad, & meus est Manasses:* Psal. 59. v. 9.
 imo non mei sunt, sed Dei, qui vestram cum nostra congre-
 gauit ecclesiam, & hunc pro pietate zelum cum aliis donis
 largitus est. Equidem inter vos ideo surrexi, vt dicendo
 salutarem simul, & valedicerem. etenim vobiscum sumus,
 ad fratres nostros contendentes. Transit enim quocum-
 que vult absq; impedimento caritatis natura. Saluto vos,
 & oro, vt pacem habeatis cum Deo, prius quidem fide-
 les, nunc autem confessores. Quisquis magnas facultates

Concil. Tom. 5.

Yyyy

*Hec adoro-
mitio ponit
Concilio pa-
tres persecu-
tos esse pios
& fideles ;
quod omnino
falsum est.*

possidere censetur, strenue militat & impigre, vt conferuet quæ possidet. Nullus igitur a paterna fide destituat, quam & nos, vt depositum, apud filios deponimus. Respicite ad progenitores, quos neque tormenta, neque mors, neque aliud quid humanum valuit a fidei sinceritate auellere. Porro vobiscum paræ quidem minæ sunt, magna autem merces: paræ passiones, sed coronæ magnæ. Nemo deprædetur depositum vestrum, nempe dogmatum certitudinem: nemo persuadeat, Deum esse passibilem, neque corporis & deitatis naturam vnam. Illa enim per se est diuina substantia; hanc vero, corporis videlicet, suscepit. Idcirco connexionem prædicamus, & non confusionem; vnionem, non contemperationem. Deus hoc per illud, filius hoc per illud; omnia hæc per illud: adoratur cum illo, glorificatur cum illo, & qui cum illo adunatus est inseparabiliter, primitiæ appellatur nostræ naturæ. Hæc seruate, & Deus pacis erit vobiscum, adiuuans vos modo quem ipse nouit: cui sit gloria in sæcula. Amen.

Altera schismaticorum epistola, intempestiue de victoria gloriantium, ad eosdem.

PRECIBVS sanctitatis vestræ datus est nobis accessus ad pientissimum regem nostrum, diuinaque gratia his qui diuersa sentiunt, in certamine superiores facti sumus; quia omnia quidem nostra accepta fuere apud Christi amantissimum regem. Lecta autem sunt oblata ab illis, & quæ visa sunt indigna vt reciperentur, neque vllam consequentiam habebant, reiecimus. Cyrilli enim sursum ac deorsum memores erant, orabantque illum accersiri, vt ipse pro seipso rationem redderet. Vsq̄ue in præsentem diem non obedierunt, sed audierunt quod oporteat sermones de pietate, hoc est, de ratione fidei haberi, & firmatam esse fidem beatorum patrum. Redarguimus & Acacium, qui in commentariis posuerat, passibilem esse deitatem. Quod vsque adeo grauatim tulit pius rex noster, vt excuteret pallium, & retrorsum cederet præ blasphemix magnitudine. Scimus autem & totum confessorium nos valde habere acceptos, quod pro pietate certamus. Visum igitur est pientissimo nostro regi, vt vnusquisque suum sensum exponat, & suæ pietati offerat.

ANNO CHRISTI 431.

Respondimus autem nos, quod impossibile est fieri aliam expositionem, quam eam quæ in Nicæa a beatissimis patribus facta est: & placuit eius maiestati. Proposuimus igitur illam, in qua vestra sanctitas subscripsit. Ceterum omnis populus Constantinopolitanus iugiter ad nos venit, orans ut strenue pro fide pugnemus: multumque laboramus ad retinendum eos, ne videamur occasionem dedisse aduersariis. Misimus autem exemplar expositionis, ut duo exemplaria fiant, duobusque illis subscribatis.

Επιστολή ἀνατολικῶν ἱερῶν, τῆς εἰς Κωνσταντινουπόλιν πεμφθέντων, πρὸς Ρουφῶν ἐπίσκοπον.

Epistola quorundam orientalium, qui Constantinopolim missi fuerant, ad Rufum episcopum.

Τῷ θεοφιλεστάτῳ καὶ ὁσιωτάτῳ συλλειτουργῷ Ρουφῷ, Ἰωάννῃσι, Ἰμερίου, Θεοδορίτῳ, καὶ ἄλλοις καθεζέσιν ἐν κυρίῳ χαίρειν.

Deo dilectissimo sanctissimoque comministro Ruso, Ioannes, Himerius, Theodoretus, & reliqui episcopi in Domino Sal.

ΛΙΑΝ βεβλάφθαι πῶς διόσειαν καὶ πῶς ἐκκλησιαστικῶς εἰρῶν ὑπὸ τῆς ἀποσίας τῆς οἰκουμενικῆς ἡγούμενα. ἔπαυσε γὰρ αὐτῶν ἀνατολικῶν καὶ τῶν ἡγεμονικῶν ἀξιών, καὶ οὐκ ἔστιν ἀποκρίσασθαι τὰς ἐπισημασθεῖσας ἀρέσας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ τῆς θεολογικῆς καὶ ἀποστολικῆς διδασκαλίας, ἧς πᾶσι πατέρον ἀείδειν, μέλει ἡμῶν πάντων παρέπεμψαν. ταῦτα δὲ οὐκ ἀπλῶς φησὶν, ἀλλὰ ἄλλον ἐπίσκοπον τῆς οἰκουμένης μεμαρτυρημένον ἐν τῇ πρὸς τὸν θεοφιλέστατον καὶ ἀγιώτατον Ἰουλιανόν, ἐπίσκοπον τῆς Εἰρηλικῆς ἐπίσκοπον, ὡς τῆς οἰκουμένης θεοσεβείας ἐκτελεσάντων. ἐδήλου γὰρ τὰ ῥητά, ὡς καὶ τῶν πατέρων θεοσεβέστατον ἐπίσκοπον συναγαγόντων τῆς ἐκτελείας τῆς πίστεως ὑπὸ τῆς μακαρίων πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ συναγαγόντων, καὶ

ARBITRAMVR pietatem & ecclesiasticam concordiam ob sanctitatis tuæ absentiam non paruum detrimentum accepisse. Etenim si præsto fuisset, confusiones turbasque temere exsuscitatas compescuisset, & hæreses orthodoxæ fidei, & euangelicæ ac apostolicæ doctrinæ inuectas, quam filii a patribus semper acceptam ad nos vsque transfuserunt, nobiscum debellasset. Hæc citra causam non dicimus: siquidem ex literis, quas pietas tua ad Iulianum piissimum sanctissimumque Eridicæ episcopum perscripsit, quid sanctitas tua spectet cognouimus. Monebant enim literæ piissimum illum episcopum, ne fidei, quam beati patres Nicæni exposuerunt, defensionem vlla ratione detrectaret, neve

* πρὸς τὸν ἐπίσκοπον
* ἀπὸ τῶν πατέρων
* ἀπὸ τῶν πατέρων
* ἀπὸ τῶν πατέρων
* ἀπὸ τῶν πατέρων

Yyy y ij

ANNO CHRISTI 431. 808

permittat, vt infractis illis verbis reprehensio, vel labes aliqua irrep- pat, vt quæ sola & ad veritatem ostendendam, & ad falsitatem reuincendam sint satis. Et hæc quidem sanctitas tua recte & pie & iuste admonuit; atque is qui accepit literas, literarum consilium secutus est. Ceterum multi qui ad Synodum venerunt, iuxta prophetam, *declinauerunt, inutilisque facti sunt.* Fide namque relicta, quam a sanctis patribus acceperant, duodecim Cyrilli Alexandrini capitibus subscripserunt, quæ Apollinarij praua opinione plena sunt, & cum Arii & Eunomii impietate conueniunt; omnesque qui manifestam illam impietatem non suscipiunt, anathemati subiiciunt. Huic fidei pesti strenue restitimus tam nos qui ex oriente, quam alii quoque qui ex diuersis dioccesibus conuenerunt, vt fides a beatis patribus Nicææ exposita confirmaretur. Nihil enim (vt sanctitas tua nouit) in illa desideratur, quod ad confirmandam euangelicorum dogmatum doctrinam, & ad quamuis hæresim confutandam faciat. Propter hanc omnibus lætis tristibusque, quæ humanæ vitæ accidere possunt, simul posthabitis, iugiter in acie versamur, vt hanc sortem a patribus traditam, incontaminatam conferuamus. Hac etiam de causa Cyrillum & Memnonem deposuimus; illum quidem tamquam hæresiarcham; hunc vero tamquam illius fautorem & adiutorem in omnibus ad confirmanda ac stabilienda capita, quæ exposita sunt in ecclesiarum perniciem: ceteros vero qui dogma-

μή συχωρήσω μῶμον ἐκείνοις τοῖς ἀρραγέσι ρήμασιν ἐπιστηθῆναι, ὁμοδοσοῦν καὶ τὴν ἀλήθειαν δεῖξαι, καὶ τὸ ψῦδος ἐλέγξαι. ταῦτα ἡ μὲν ὁσιότης ἡ σὴ ὀρθῶς καὶ δικαίως καὶ ὠσεβῶς εἰσηγήσατο, καὶ ὁ δεξιὰ μὲν τοῦ θεοῦ ἡμῶν τῶν ἁγίων πατέρων πατέρον παρέλαβον πίστιν κατὰ λιπόντες, τοῖς ἡ Κυρίλλου τῆς Ἀλεξανδρείας δώδεκα κεφαλαίοις καὶ πορθέωντες: ἀ τοῖς Ἀπολιναρίου γένεσι κακοδοξίας, συμβαίνε δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀρείου καὶ Εὐνομίου δυσσεβείας, καὶ ἀναθεματίζε πάντα τὸ μὴ δεχόμεν τὴν γυνὴν τῶν ἀσέβειαν. ταῦτα τῆ * λύμη τῆς πίστεως λίαν ἀ- τέστη μὲν οἱ τε διὰ τὸ ἑώας σιωπηλοδοξοῦν, καὶ ἕτεροι ἐκ διαφορῶν διοικήσεων, ὡς τὴν ἐν Νικαίᾳ ἐκπεθεύσαν ὑπὸ τῶν μακαρίων πατέρων κρατηθῆναι πίστιν. οὐδὲν γὰρ αὐτῆ ἐλλείπει, ὡς οἶδεν ἡ σὴ ἀγιότης, εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς θεολογικῶν δογματων, καὶ εἰς ἐλεγχον πάσης αἰρέσεως. ὑπὸ ταύτης ἀγωνιζόμενοι διατελοῦμεν, πάντων ὁμοδοσοῦν καὶ τῶν βίβλιν κατὰ φρονουῦντες τῶν πᾶν τε καὶ λυπηθῶν, ὡς ἀπέπαφον διαφυλαχθῆναι τῶν πατέρων τῶν κληρῶν. τοῦτου χάριν καὶ Κυρίλλον, & Μέμνονα, μὲν ὡς αἰρεσιάρχων, δὲ ὡς σιωπερῶν γενηθῆναι, καὶ ἐν ἅπασιν αὐτῶν συμμαχῆσαι, ὡς βεβαιωθῆναι καὶ σθερεθῆναι τὰ τῆ * διαφορῶν τῶν ἐκκλησιῶν ἐκπεθεύ- * διαρεῖ

Psal. 13. v. 3. Non reliquerunt fidem patrum, sed capita illa tamquam simbolo consentanea admiserunt.

Non pugnat is pro simbolo, etsi id frequenter iactetis, sed pro Nestorio.

τα κεφάλαια, καὶ αἰρέσεις ὑποβεβλήκαμεν. καὶ τῶν ὑπογράψαι καὶ

ANNO CHRISTI 431.

σωθείσαι τοῖς ἐν ἀνομίαις τῆς ἀσεβείας
δογμασι πεποληκότας, ἀκοινωνήτοις
πεποιήκαμεν, ἕως αὐτῶν ἐκείνων μὲν ἀνα-
θεματίσωσιν, εἰς δὲ τὴν πίσιν τῆς ἀ-
ρίων πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ σω-
ελθόντων ἐπαλέθωσιν. ἄλλ' οὐδὲν
αὐτοῦ ὠνησεν ἡ ἡμετέρα μακροθυ-
μία· μέχρι γὰρ τῆς σήμερον ἡμέρας
τῆς διεφθαρμένων ἐκείνων ὑπερμα-
χοῦται δογμάτων. ὡς ἐπέειραν δὲ
ἐαυτοῦ καὶ τῶ τῆς καθόλου ὄρα, ὅς
σαφῶς διαγρῶνται· εἰ τις καθαιρε-
θεὶς ἐπίσκοπος ἢ ἀπὸ συνόδου, ἢ πρε-
σβυτέρου ἢ διακόνου ἢ ἀπὸ τοῦ ἰδίου
ἐπισκόπου, ἢ ἀπὸ ἐπιτροπῆς τῆς
λειτουργίᾳ, καὶ μὴ ἀναμείνεται συνό-
δου κελίον, μηκέτι χώρον αὐτὸν ἔ-
χον ἀπολογίας, μηδὲ ἐφ' ἑτέρας
συνόδου· ἀλλὰ καὶ τῶ κοινωνου-
σας ἀπὸ πανταυῶν ὁμοθυμαδὸν τῆς
ἐκκλησίας· πούτω τῶ ὄρα ὡς ἐπιπέ-
κασιν οἱ τε καθαιρεθέντες, οἱ τε ἀκοι-
νώνητοι γρηγορήσοι. ὁμοίως γὰρ μὲν τὸ
γράψαι τὴν γρηγορήσειν καὶ τῆς
ἀκοινωνήσεως, καὶ σιωπεύουσι, καὶ
διατελοῦσι λειτουργίαι, ὡς
ἀπιστοῦντες δηλονότι τῶ εἰπόντι· ὁ δὲ
αὐτὸς εἶπεν· ὁμοίως τῆς γῆς, ἕσα δεδεμέ-
νον ἐν τοῖς οὐρανοῖς. ταῦτα ἐβουλο-
σάμεθα μὲν ὁμοίως τῆς σῆς ἀγιστοῦ
γνωρίσαι· ὡς ὁμοθυμαδὸν ἕσονται
ἵνα τῆς λυπηρῶν μεταβολῶν, μέ-
χρι τῆς παρόντος ἀνεμείναμεν. ἀλλ'
ἐξ ἀδελφῶν τῆς ἐλπίδος, ἐμείναν γὰρ
τῆς δουρατοῦ ταύτης ἀγρέσεως ὑπερ-
μαχοῦντες, καὶ μηδὲ τῆς ἀσεβείας
του βασιλέως τῆς συμβουλῆς ἀ-
δελφοί. πεντάκις γὰρ ἤδη καὶ αὐ-
τοῖς καὶ ἡμῖν σιωπευτικῶς, ὡς ὁμο-
ταξεν αὐτοῖς ἢ ὡς ἐν ἀπὸ τῆς πίστεως ἐβάλλεν τὸ Κυρίου κεφάλαιον,

tibus illis pietati dissentancis sub-
scribere & adstipulari sunt ausi,
tantisper excommunicationi sub-
iecimus, dum ea anathematiza-
uerint, & ad sanctorum patrum
Nicænorum fidem redierint. Ve-
rum nostra lenitas illis nihil pro-
fuit. Nam vsque hodie pro per-
uerfis illis dogmatibus decertant,
& vltro in Canonis sanctionem,
vulnus accepturi, impegerunt.
Habet is hanc perspicuam senten-
tiam: Si quis episcopus a Synodo,
aut presbyter, vel diaconus ab e-
piscopo suo depositus, non expe-
ctato Synodi iudicio sacris mini-
steriis se ingesserit, nullus se ex-
purgandi locus, ne in alia quidem
Synodo, huic relictus esto. Sed &
si qui sunt, qui cum eo communi-
cauerint, hi penitus ab ecclesia ex-
pellantur. In hanc sanctionem in-
ciderunt tam hi qui excommuni-
cationis, quam illi qui depositio-
nis sententiam in se exceperunt.
Nam cum primum se a nobis de-
positos atque excommunicatos
resciuerunt, statim vna sacris ope-
rati sunt, & adhuc sacra facere
perseuerant, tamquam ei fidem
non habentes, qui dixit: *Quod*
cumque ligaueritis super terram,
erit ligatum et in celis. Hæc in
ipso mox exordio sanctitati tuæ
indicare cogitauimus: verum mu-
tationis alicuius, & a malis hisce
emergionis spe ducti, hæctenus ex-
pectauimus: at ea nos spes fefel-
lit. Nam neque impiam hanc hæ-
resim propugnare destiterunt, ne-
que piissimi imperatoris consilia
reuerentur. Etenim quintum iam
nos & ipsos affatus, illis quidem
mandauit, vt vel capita Cyrilli
tamquam cum fide pugnancia re-

Inciderent in
Canonis san-
ctionem, si
vestra sen-
tentia esset
legitima.
Canon. 4.
Conc. An-
tioch.

Sciebant ve-
stra senten-
tia esse nul-
las, idcirco
eas pro nihilo
duxerunt.

Matth. 18.
v. 18.

Tam vobis
familiaris
est impera-
tor, ut ne
manibus
quidem re-
cipi sinat.

hiciant; vel certe, suscepto in eorum defensionem certamine, sanctorum patrum confessioni consentanea esse palam faciant. In promptu enim argumenta habemus, per quæ ostensuri eramus, quod orthodoxæ fidei doctoribus manifeste aduerfantur, plurimumque hæreticorum doctrinæ consentiunt. Enimvero horum peruerforum germinum auctor per hæc ipsa docet, diuinitatem vnigeniti filii Dei passam esse, non autem humanitatē, quam pro salute nostra suscepit; cum diuinitas inhabitans passiones corporis quasi proprii sibi attribuerit, & tamen in propria natura nihil ipsa pateretur. Addit præterea, ex diuinitate & humanitate vnam factam esse naturam: siquidem illud, *Verbum caro factum est*; ita exponit, quasi diuinitas conuersionem aliquam passa, & in carnem transmutata sit. Ad hæc eos execratur, qui euangelicas apostolicasque voces de Christo Domino distinguunt, vt humiles quidem ad humanitatem, diuinas vero ad Christi diuinitatem referant. Quod Ariani & Eunomiani sentientes, humilesque dispensationis voces ad diuinitatem referentes, Deum Verbum creaturam & facturam, alteriusque substantiæ, & patri inæqualem esse affirmare non dubitarūt. Quæ vero blasphemia ex hisce principiis consequatur, quiuis facile intelligit. Nam & naturarum inducitur confusio, & Deo Verbo attribuitur illud: *Deus meus, Deus meus, vt quid dereliquisti me?* & illud: *Pater mi, si possibile est, transeat a me calix iste.* rur-

ἢ ὅτι ὑπὲρ τούτων ἀναδέξασθαι ἀ-
ζῶνα, καὶ δεῖξαι ὡς συμβαίνει τῇ
τῆς μακαρίων πατέρων ὁμολογία.
ἐπίμως γὰρ ἐχόμεν ἡμεῖς τῶν ἐλέ-
χθαι, δι' ὧν ἀπεδείξαμεν αὐτῶν, ὡς δι-
πικρὸν μὲν μάχεται τοῖς τῆς ὀρθοδο-
ξίας διδασκαλῶν, συμφέρεται δὲ
λίαν τῇ τῆς ἀρετικῶν διδασκαλία.
διδάσκει γὰρ διὰ τούτων αὐτῶν ὅτι
πονηρὰ ταῦτα κήσας γυμνήματα, ὡς
ἡ θεότης τῆς μονοφυσίως ἡ ἡσυχίας
θε, καὶ οὐχ ἡ ἀνθρώπου, ἢ ὑπὲρ τῆς
ἡμετέρας ἀνείληφε σωτηρίας· τῆς
οἰκονομίας δηλονότι θεότητος οἰκείου-
μῆτος μὲν τὰ πᾶσα ὡς ἰδίου σώμα-
τος, οὐδὲν ἢ παρούσης εἰς τὴν ἰδίαν φύ-
σιν. πρὸς δὲ τούτοις, ὅτι μία φύσις
γένεσι θεότητος τε καὶ ἀνθρώπου
τος. οὕτω γὰρ, ὁ λόγος σαρκὸς ἐγένετο,
ἠρμυθίσεν, ὡς τῆς θεότητος ἑσπῶ
ἵνα ὑπομεινάσθαι, καὶ εἰς σὰρκα με-
ταβληθείσθαι. πρὸς τούτοις ἀναδι-
μαπὶς τῶν διαρωμάτων τὰς διαπέ-
λικὰς καὶ διδοσολικὰς πρὸς τῆς διασπ-
του Χριστοῦ φωνὰς, καὶ τὰς μὲν τα-
πῆνας καὶ τὴν ἀνθρώπου, τὰς δὲ
θεοπεπεῖς καὶ τὴν θεότητα τῆς Χρι-
στοῦ ἐκλαμβάνοντας. ὅπως φρονουῦ-
τες Ἀρειανοὶ καὶ Εὐνομῖανοι, καὶ
τὰς μὲν ταπῆνας πρὸς τῆς οἰκονομίας
φωνὰς εἰς τὴν θεότητα ἀναφέρον-
τες, καὶ κήσιμα καὶ πόημα ὅτι θεὸν
λόγον, καὶ ἑτεροούσιον, καὶ ἀνόμιον τῶ
πατρὶ λέγειν ἐπαρματῶσαντο. συνέ-
τῶθεν δὲ, εἰ καὶ συμβαίνει τὸ βλα-
σφημον, ῥᾶδιον καὶ δεῖν. σύγχισις
γὰρ εἰσάγεται τῆς φύσεων, καὶ πρὸς
ἀπεται τῶ θεῷ λόγῳ τὸ, θεέ μου,
θεέ μου, ἵνα ἡμεῖς ἐγκατέλιπες; καὶ
τὸ πατὴρ ὅτι τὸ ἀπ' ἐμοῦ. καὶ

Hoc Cyrillus nunquam cogitavit, nec aium publice tradidit.

Ioan. 1.

Sed quis orthodoxus ea principia posuit unquam?

Psal. 21.

Matth. 26. v. 39.

ANNO CHRISTI 431.

τὸ πεινῶν, καὶ διψῶν, καὶ ὑπο ἀγγέλου
 σπείζομαι, καὶ τὸ λέγειν· νῦν ἡ ψυχὴ
 μου τετάραχται, καὶ ἀέλωπος ὅστις ἡ
 ψυχὴ μου ἕως θανάτου, καὶ ὅσα ποι-
 αῦτα φεῖ τὸ ἀνθρώπινα τῆς κυ-
 ερίου συμβέβηκε. ταῦτα δὲ ὡς σα-
 φῶς τῆς Αρείου καὶ Εὐνομίου δυσ-
 σεβεία συμβάθει, ἀχρεῶς δὲ ἕως
 καπδοί. ἐκείνοι γὰρ τὸ ἑτεροούσιον
 κατασκυβάσαι μὴ διωκόμενοι, τὰ πα-
 θήματα καὶ τὰς βίβλους φωνᾶς τῆς
 δόξης τῆς Χριστοῦ φελέηται, ὡς
 περιέγραψαμεν. ἴσω δὲ τοῦ ἡθεοσέβεια,
 ὡς τῆς Αρειανῶν διδάσκαλοι νῦν
 οὐδὲν ἕτερον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις αὐ-
 τῶν διδάσκουσιν, ἢ ὡς τὸ ὁμοού-
 σιον διδάσκοντες, νῦν τὰ Αρείου φρο-
 νοδοῦσι, καὶ ὅτι διὰ χρόνου μακροῦ τὸ
 δόξης ἀνεφάνη. ἡμεῖς δὲ τοῖς τῶν
 μακαρίων πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ
 συνελλυθέντων, καὶ τῶν μετ' ἐκεί-
 νοις ἐν τῇ διδασκαλίᾳ διαπρεψάν-
 των, Εὐσταθίου τῆς Αντιοχείας, Βασι-
 λείου τῆς Καισαρείας, καὶ Γρηγο-
 ρίου, καὶ Ἰωάννου, καὶ Ἀθανασίου,
 καὶ Θεοφίλου, καὶ Δαμασίου τῆς Ρώ-
 μης, καὶ Ἀμβροσίου τῆς Μεδιολάνων,
 καὶ τῶν ταῦτά ποῦτοις διδάξαντων,
 ἐμμένοντες δόγμασι, καὶ τοῖς βίβ-
 λῶσι αὐτῶν ἀκολουθοῦμεν ἰσχυροῦς. τοῖς
 γὰρ ἀγγελικοῖς, καὶ ἀποστολικῶν,
 καὶ πατερικοῖς ἐπιπέτοις ῥήμασιν,
 ἀκερῶ τῆς ὀρθοδοξίας ἡμῶν κατέ-
 λιπον κανόνα· ὃν ἀκλινη καὶ ἀσάλευ-
 τον φυλάξαμεν ἀποσταζόμενοι ἅπαντες
 τὴν ἀνατολὴν οἰκούμετες· ὡσαύ-
 τως ἡ καὶ Βιθωνοί, καὶ Γαλατῶ-
 νες, καὶ ἡ δὲ πᾶσα Καππαδοκία, καὶ
 Γισδία, καὶ Θεσσαλία, καὶ Μισία, καὶ
 Ροδόπη, καὶ ἄλλοι πλείοι ἀπὸ διαφόρων ἐπαρχιῶν. οἵτινες δὲ εἰσι καὶ Ἰταλιώ-

sum fame, sitis, angelica confor-
 tatio, & illud : *Nunc anima mea*
turbata est. & iterum : *Tristis est*
anima mea usque ad mortem : &
 quæcumque talia in Domini no-
 stri humanitatem ceciderūt. quæ
 perspicue cum Arii & Eunomii
 impietate congruere facile quis
 viderit. Illi enim cum heterusion,
 naturarumque diuersitatem ad-
 struere non valent, perpassio-
 nes, & humiles illas voces diuini-
 tati Christi, vt ante dictum est, ad-
 scribunt. Norit autem tua pietas,
 Arianorum doctores nihil aliud
 in ecclesiis suis hoc tempore do-
 cere, quam quod consubstantia-
 litatis assertores iam demum cum
 Ario sentiant, quodque veritas,
 quæ diu latuerat, nunc tandem in
 lucem prodeat. Nos autem in do-
 gmatibus beatorum patrum, qui
 apud Nicæam conuenerunt, &
 eorum qui post illos doctrina cla-
 ruerunt, Eustathii Antiocheni,
 Basilii Cæsariensis, & Gregorii,
 & Ioannis, & Athanasii, & Theo-
 phili, & Damasi Romani, & Am-
 brosii Mediolanensis, & reliquo-
 rum qui cum his eadem docue-
 runt, perseueramus, piisque illo-
 rum vestigiis insistimus; quippe
 qui euangelica & apostolica &
 prophetica verba sequentes, ex-
 actam orthodoxæ fidei regulam
 nobis tradiderint: quam regulam
 nos inconcussam inflexamque re-
 tinere studemus omnes qui in ori-
 ente habitamus; similiter qui Bi-
 thyniam, & Paphlagoniam, &
 Cappadociam secundam, & Pisi-
 diam, & Thessaliam, & Mysiam,
 Rhodopenque incolunt, & alii
 quamplurimi diuersarum prouin-
 ciarum. Italos quoque certum est

Ariani non agnoscunt diuersas naturas in vno Christo.

Si hoc patres sequeremini, in scribitis quasi hereticis non insultaretis.

Omnes catholici vobiscum sentiunt, ubi catholica doctrinam tenetis: secus vero, nequam.

* δόγματι,

ANNO CHRISTI 431.

nouitatem illam nequaquam la-
turos esse. Nam Martinus sanctif-
simus Deoque dilectissimus Me-
diolanensium episcopus ad nos
scripsit, librumque beati Ambro-
sij de dominica incarnatione ad
piissimum imperatorem misit,
qui hæreticis illis capitibus con-
traria docet. Sed nec istud sancti-
tatem tuam prætereat, nempe,
Cyrillum & Memnonem non cõ-
tentos fuisse orthodoxam fidem
corrupisse, verum omnes quoque
canonicas sanctiones proculcauif-
se. Nam qui a diuersis dioecesibus
atque prouinciis excommunica-
tione percussifuerunt, illos ipsi
statim in communionem receperunt.
Alios præterea de diuersis
etiam hæresibus accusatos, ead-
emque sentientes cum Cælestio
& Pelagio (Euchitæ enim sunt,
siue Enthusiastæ) & ob id a suo
dioecetano vel metropolitano ex-
communicatos, ecclesiastica di-
sciplina contempta, communio-
ni restituerunt, multitudine vn-
decumque sibi coacta, ac tyranni-
ce potius, quam pie dogmata sua
statuere laborantes. Nam cum
pietate destituerentur, aliam ne-
cessario sibi potentiam excogita-
runt, nempe hominum propu-
gnacula, rati profusione pecuniæ
se patrum fidem expugnaturus.
Verum pietate tua bene valente,
religionisque defensionem more
suo suscipiente, nihil illorum ma-
chinationes efficere poterunt.
Quamobrem sanctissime domine,
rogatus, illorum communio-
nem, qui tanta hac temeritate vsi
sunt, quique hanc hæresim inue-
xerunt, caueto; omnibusque tam
prope, quam longe positis decla-

Hoc falsum omnino est.

Solum a Nestorio, & aliis ei adhaerentibus iniuste depositos restituerunt.

Iterum Cyrillus inter hæreticos computatur.

ται τῆς κληρονομίας ταύτης ἐκ ἀε-
ξόμνητοι. ὁ γὰρ Θεοφιλέστατος καὶ ἀγιώ-
τατος Μαρτῖν^{ος} ὁ τῆς Μεδιολα-
νῶν Ἐπίσκοπος καὶ γράμματα πρὸς
ἡμᾶς ἀπέστειλε, καὶ τῷ ὑποβιβαστῷ
Βασιλεῖ Βιβλίον ἔξέπεμψε τῆς μα-
καρίου Ἀμβροσίου περὶ τῆς κυ-
ρίου ἐνανθρωπήσεως, ὅπου τὰ ἐνδυ-
πία πῶς ἀρεπτικοῖς τούτοις διδάσκει
κεφαλαίως. γινωσκέτω δὲ τοῦ ἡ ἀ-
γιότης, ὡς ἐκ ἤρκεσε Κυρίλλω καὶ
Μέμνονι τὸ τῆ ὀρθοδόξω πίστι λυμή-
νασαι, ἀλλὰ καὶ πάντας τῶν καιό-
νας ἐπάτησαν. τῶν γὰρ ἀπὸ διαφό-
ρων ἐπαρχῶν ἐ διοικήσεων ἡγουμέ-
νοις ἀκοινωνήτοις, βίθις εἰς κοινωνίαν
* αἰετέξαστο. πρὸς τοῦτοις ἡ καὶ ἐπέ-
ροις ἐ τῆ ἀίρεσει ἐγκαλουμήτοις,
καὶ τὰ αὐτὰ φρονουήτως Κελεστάω
καὶ Γελαγίω. Εὐχῆται γὰρ εἶσιν, ἡ-
ρω ἐνδοξασαί. διὸ καὶ ἀκοινώ-
νητοι ἦσαν τῷ τε διοικητῇ καὶ τῷ μη-
τροπολίτῃ. τῆς ἐκκλησιαστικῆς βίτα-
ξίας καταφρονήσαντες εἰς κοινωνίαν
ἐδέξαστο αὐτῶν, τὸ πλῆθος ἑαυτοῖς
πανταχόθεν ἀθεοῖζοντες, καὶ πρην-
νικῶς μᾶλλον ἢ ὑπεβῶς δογματίζιν
αυτουδέζοντες. Ἐπὶ γὰρ τῆς ὑπεβῆας
ἐγεγύμωντο, ἀναγκασίως ἑαυτοῖς ἐ-
τέραν ἐπενόησαν δυνάμιν, ἀθεοφ-
πων * πείρη, χερμάτων ῥύμασιν οἰό-
μητοι πλὴν τῆς πατέρον καταγωνίζε-
σαι πίστιν. ἀλλὰ τούτων οὐδὲν αὐτῶν
ὄνησά, τῆς ὑμετέρας * ἐρρωμένης οἰο-
τητος, καὶ σωήτως τῆς ὑπεβῆας ὑπὲρ-
ασπιζούσης. Ἐρακλήθηναι ποίνω,
δέσποτα ἀγιώτατε, πλὴν μὲν κοινω-
νίαν τῆς ταῦτα τεπολημνύτων, καὶ
πλὴν ἀίρεσιν ταῦτων εἰσαγαζόντων,
φυλάξασθαι, γινώσκω ἡ πᾶσι, καὶ τοῖς ἐπίς, καὶ τοῖς μακρῶν, ὡς ταῦτά ἐστὶ τὰ
κεφα-

* τῆς αἰ-
δέξαστο.

* πείρη

* ἐρρωμένης
σπουδῆς

ANNO CHRISTI 431.

κεφάλαια, ἐφ' οἷς ὁ τρισημιάριος Δάμασος καθεῖλεν Ἀπολλινάριον, καὶ Βιτάλιον, καὶ Τιμόθεον, τῶν αἰρετικῶν· καὶ ὅτι οὐ χεῖρ τῆς ἐκπεμφθείσης ἐπιστολῆς ἄλλως ἠερώσεται, ἐν ἧ' ἢ τὸ μὴ αἰρετικὸν σωεσκίασε φρόνημα, τῶν δὲ τῆς δισεβείας αὐτῶν κατέχευσε δόγματι. ἐν μὲν γὰρ τοῖς κεφαλαίοις σφόδρα αὐθιγῶς ἀσέβειαν ἐγύμνωσαν, ἐνταῦθα καὶ αἰαδιμαχίαν τῶν μὴ ἔτι φρονουῦντων ἐπόλμησεν· ἐν δὲ τῇ ἐπιστολῇ βλάβην πανούργως τῶν ἀπλουστέρων ἐπεχέρησε. μὴ τοίνυν καταφρονήσῃ τῆς ἰσοπέθεως ἢ τῆς ὁσιότητος, ἵνα μὴ ὑστερον ὀρθοῦσι τῶν αἰρεσίων κρατυθεῖσιν, αἰονήτως ἀλγυνήται καὶ ἀγάλλῃ, ἐπαμμῶναι μηκέτι διωαμῆν τῇ δισεβείᾳ. ἀπετείλαμεν δὲ καὶ τὸ ἴσον τῷ τόμῳ, οὗ ἐπιδεδόκαμεν τῶν δισεβείων καὶ φιλοχρίστῳ βασιλεῖ ἡμῶν, ἔχον τὴν πίσιν τῶν ἁγίων πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ· ἐν ᾧ ὄξε-βάλομεν τὰ ἁερόφατον ἐπίστα-χθέντα ὑπὸ Κυρίλλου αἰρετικῶν κεφάλαια, ἀλλότρια κρίναντες αὐτὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. ὅπῃ δὲ μόνοι οὐκ τὴν παρεχρόμῃδα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, οὕτω τῶν δισεβείων τοῦ αἰσίου βασιλέως, ἰσοπέταξαμεν καὶ τὸ ἴσον τῷ ἐκτολικοῦ, τῶν πατέρων τῆς ἁγίας συνόδου δοθέντος ἡμῖν, διὰ τὴν γνώσιν τῶν ἐκκεμμένων αὐτῶν ἐπαρχῶν, αἵ ὅστιν ἀπὸ τῶν ἰσογρα-φῶν τῶν μητροπολιτῶν γνώσιν τὴν σὺν ὁσιότητι. πᾶσαν τὴν σὺν τοῖς ἀδελ-φότητι ἁερωσασθῶμεν.

rato, capita hæc ipsa esse, propter quæ beatissimus Damasus Apollinarium, Vitalium & Timotheum hæreticos gradu mouit: epistolam præterea ab eo missam, non esse simpliciter admittendam, in qua sententiam hæreticam pietatis dogmate coloratam occultauit: siquidem in capitibus illis aperta fronte impietatem suam profiteretur, eosque qui aliter sentiunt, audacter anathematizat; in epistola autem callide simplicioribus damnum inferre studuit. Caueat itaque sanctitas tua, ne causam negligat, ne postea hæresim hanc corroboratam aspiciens, in vanum doleat, & quod pietatem vindicare deinde nequeat, se affligat. Misimus etiam exemplum scripti, quod piissimo Christianissimoque imperatori nostro exhibuimus; quo sanctorum Nicænorum patrum fides continetur, & hæretica Cyrilli capita recens inducta reprobantur, ea nobis iudicantibus ab orthodoxa fide aliena. Quoniam vero iuxta piissimi imperatoris mandatum octo tantum in ciuitatem Constantinopolitanam uenimus, adscriptimus etiam exemplum mandati a sancta Synodo nobis dati, quo prouinciæ in illo recensitæ dignoscantur. Eas enim a metropolitanorum subscriptionibus sanctitas tua cognoscet. Salutamus vniuersam, quæ tecum agit, fraternitatem.

Tantum plures sua fætionis metropolitanos, ut facilius persuadeant.

* καὶ φαι
* καὶ παρρησια
* ἰσοπέταξαμεν

